ADI RULE

MISTERUL GEMENELOR

LEDA EDGE

ADI RULE

MISTERUL GEMENELOR

Colecţie coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

ADI RULE

MISTERUL GEMENELOR

Traducere din limba engleză de Cristina Jinga

Redactare: Camelia Bădaşcu
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Ilustraţie copertă: © Shutterstock
Design copertă: David Gal

GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.
ISBN 978 – 606 – 793 – 060 – 3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RULE, ADI
Misterul gemenelor / Adi Rule; trad.: Cristina Jinga. – Bucureşti:
Corint Books, 2016
ISBN 978 – 606 – 793 – 060 – 3
I. Jinga, Cristina (trad.)
821.111 – 31 = 135.1

Unu

Arătăm ca două fete obişnuite. Nu mai mult de optsprezece ani. Ea, cu o căciuliţă galben-deschis, eu, cu faţa pe jumătate ascunsă de ochelari negri. Cu picioarele atârnând în gol, părul fluturând în ceaţa oraşului Caldaras, buclele lungi amestecându-se. Avem braţele încolăcite printre zăbrelele de metal ale vechiului aviariu care reflectă lumina răsăritului, mult deasupra pieţei.

Aici, sus, eu şi Jey am putea părea asemănătoare oricui s-ar întâmpla să-şi ridice privirile şi să ne descopere. Am putea părea chiar surori. Însă nimeni nu ne-ar putea acuza de adevăr. Suntem prea departe ca să ştie careva că suntem gemene – ca să-şi dea cineva seama că numai una dintre noi e fiinţă omenească.

O mână de preoţi ai lui Rasus s-au adunat la fântâna din centrul Pieţei Marelui Ra, pentru meditaţia de dimineaţă. Câţiva cetăţeni stau lângă ei, pe dalele albe de marmură, cu capetele plecate. Alţii se grăbesc în drumul lor, salutând doar în trecere.

— Rege Rasus, îţi mulţumim pentru lumină, şopteşte Jey odată cu murmurele îndepărtate ale preoţilor.

Îşi încrucişează încheieturile, cu palmele înainte şi degetele întinse, simbolizând razele soarelui.

— Chiar n-ar trebui să mai facem asta, zic eu încet, dar nu la „noi” mă refer.

Restul lumii nu prezintă niciun pericol pentru Jey. Ea este liberă să existe.

Jey îmi aruncă o privire mustrătoare, până când în sfârşit fac gestul de reverenţă spre zeul-rege şi mormăi:

— Mulţumesc.

Surorii mele îi place să împărtăşească religia cu cineva, aşa că eu ies din ascunzătoarea mea pentru un răsărit, în fiecare lună. Îmi place priveliştea – felul în care preoţii mai mici în rang, în

robe violet şi albastre, se aranjează în evantai în jurul mentorilor îmbrăcaţi în negru, ca frunzele strălucitoare ale unei verze de noapte –, deşi vin mai mult pentru ea.

Îmi lipesc obrazul de grilajul cald, ruginit. În depărtare, dincolo de marginea oraşului în pantă, marele vulcan Mol se înalţă şi pufneşte nori negri.

— Nu că nu mi-ar plăcea să ies din casă, din când în când, dar pentru un pic de mişcare şi o schimbare de decor nu prea merită să fii fiartă de vie, zic eu.

— N-ai fost încă prinsă, spune sora mea.

Încă.

Preoţii de jos îşi continuă meditaţiile, invocând luminoasele spirite ale trecutului. De aici, spiritele par doar un pic mai mult decât petice sclipitoare de ceaţă îndesite pe la marginile fântânii.

— Asta e o reuşită, zice Jey. Cel puţin aşa cred.

Încuviinţez dând din cap, deşi eu nu pot desluşi spiritele unul de altul, cum poate ea. Nu am destule ore de studiu petrecute în Templu pentru asta. Sau orice alt tip de educaţie primită la Templu, la drept vorbind. Aş fi fost primită cu aceeaşi căldură ca monstrul Bet-Nef, ale cărui oase străvechi, blestemate, încă zac sfârâind pe fundul lacului Valul de Azur.

Dar sora mea urmăreşte preoţii cu ochi strălucitori – cu ochii mei, numai că negri şi minunaţi, nu albaştri ca zambila. E atât de uşor să consideri că asta e singura deosebire dintre noi,

singurul meu cusur. Încerc să nu mă gândesc la deosebirile nevăzute – pânza de păianjen a cicatricelor roşii care-mi acoperă spatele. Sângele meu.

Eu nu mă uit la preoţi. Nu vreau să le atrag privirea spre mine, oricât de multă lumină a soarelui, ceaţă şi distanţă ne separă. În schimb, studiez impozanta statuie ce străjuieşte uşa Templului din partea cealaltă a pieţei: un individ de obsidian, cu umeri laţi şi puternici, cu braţe musculoase, care aruncă o privire severă la oamenii de la picioarele lui. Are dinţi ascuţiţi, părul zbârlit şi ochi înfiorători, bulbucaţi. Şi aripi, patru la număr, delicate şi arcuite ca ale unei libelule.

Aripi-roşii. O creatură cu suflet diform, cu răzbunarea strămoşilor arzându-i sub piele, rod al nelegiuitei legături dintre o fiinţă omenească şi un alter. Mă uit la el, la acest monstruos prinţ din piatră, căutând pe chipul lui ceva din mine însămi.

Meditaţia de dimineaţă se încheie şi nu mai simt că eu şi Jey suntem surori gemene normale, care se deosebesc numai după culoarea ochilor. Ea este fiinţă omenească, iar eu sunt o creatură întunecată din mitologie care a prins viaţă. *Aripi-roşii.*

Eu.

— Păi, atunci, zice ea, o să… ne vedem diseară.

— Să înveţi bine, spun eu, schiţând un zâmbet. Încearcă să nu cedezi distracţiei. Iar dacă nu-i rezişti, atunci… asigură-te că el e devastator de

frumos sau măcar îndeajuns de atrăgător cât să te facă să crezi asta.

Ea râde uşor, dar nu mai spune nimic. O privesc cum coboară şi dispare în cotloanele acestei clădiri vechi, pe jumătate uitate. Ştim cum să ajungem până aici, sus, fără să deranjăm mica prăvălie sau apartamentul de deasupra, care i-au luat în stăpânire etajele inferioare, respectiv părţile ei cele mai bune.

Aştept câteva minute, apoi cobor şi eu, dar nu ca să-mi urmez sora la şcoală, astăzi sau în oricare altă zi. Eu trebuie să mă întorc acasă pe cărări întunecate şi mai puţin umblate, ca să mă ascund din nou.

Când eu şi Jey ne-am născut, cumva părinţii noştri s-au convins că am fi fost amândouă umane. Ba chiar l-au adus pe preotul lui Rasus local în casa noastră, ca să oficieze însemnarea cu pecetea sfântă pe micuţele noastre frunţi pătate.

Dar mama noastră era o alter, o prinţesă a luminii şi a virtuţii, ieşită parcă din filele unei poveşti pentru copii. Eu şi Jey suntem rodul legăturii interzise dintre alter şi om – deşi gemene, una umană, cealaltă aripi-roşii. Orice aripi-roşii ar trebui înecat de părinţi la naştere, însă ai mei au crezut că eu eram specială. *Semănai atât de mult cu un copilaş,* spunea tata.

Bineînţeles, în clipa în care briciul preotului mi-a ciupit pielea, sângele rău a ieşit la iveală, negru ca

lumea privită prin ochii strâns închişi. Eu am plâns, preotul a înmărmurit, iar mama a explodat într-o bilă de foc care a mistuit şi casa noastră, şi preotul odată cu ea. Povestea pentru copii a fost adevărată, la urma urmei.

Astfel, eu, tata şi Jey am lăsat în urmă câmpurile de lin violet din Val Chorm, pentru Caldaras, un oraş precum mecanismul unui ceas, cu rotiţe dinţate şi angrenaje şi *ţac-ţac-ţacuri.* Ceaţa vulcanică arzătoare, înecăcioasă, pe care acum o pot respira ca pe aer adevărat, mi-a usturat plăpândele viscere pentru prima oară, când am coborât din tren. Tata ne ducea, pe Jey în braţe, înfăşată în cele mai bune scutece, şi pe mine într-un coş, la şold. Eram înfăşurată într-o faţă de masă, ascunsă sub mănunchiuri putrede de tulpini de lin, cu o batistă legată la gură, ca să nu scot niciun zgomot.

Aşa a început viaţa mea. Am fost ascunsă, invizibilă, în ultimii optsprezece ani. Poate că semăn cu Jey, dar sângele meu trădează un altfel de suflet.

Tata spune că sunt o fată bună şi nu se înşală. Niciodată n-am furat vreo bucăţică de prăjitură, n-am ucis nici măcar vreo insectă. N-am dorit vreodată răul cuiva, nici măcar preoţilor care m-ar osândi la înecarea Veşnică. Nu-mi dau voie să zgârii mânioasă pereţii, să râcâi sticla fumurie ce mă separă de lume până-mi tocesc unghiile şi-mi dă sângele negru. Asta fac fiarele.

Dar, în inima mea, ştiu că virtutea mea este doar o măsură de siguranţă. Simt răutatea clocotindu-mi în piept, adunându-se ghem, zvârcolindu-se. Ca apa fierbinte care este pompată din lacul Valul de Azur, plumbul solid presând-o din toate părţile până când răbufneşte şi se preface în aburi. Simt că dac-aş face vreodată o faptă rea, cât de mică, n-aş mai fi în stare să mă opresc până ce n-aş distruge lumea întreagă.

Tata spune că sunt o fată bună şi nu se înşală.

Deocamdată.

În timp ce Jey îşi începe ziua la şcoală, eu mă grăbesc prin aerul umed al oraşului, cu capul plecat, spre adăpostul sigur al casei noastre şi al domului de sticlă sub care locuiesc, în secret. Mă furişez pe străzile lăturalnice şi prin gangurile pline cu noroi, singurul zgomot făcut fiind cel al poalelor tocite ale trendului meu fluturând în mers.

La mare distanţă de frumoasa Piaţă a Marelui Ra, ies în Aleea Nebunului, o străduţă îngustă, foarte aproape de-a fi una dintre cele mai mizerabile zone ale oraşului, dar care reuşeşte să rămână respectabilă. Oamenii îşi văd de drumul lor; majoritatea adulţilor sunt îmbrăcaţi în haine simple, dar bune, iar cei mai mulţi copii par să fie ai cuiva. Trec pe lângă vreo câteva uşi simple de birouri, pe lângă pensiuni şi Camera Pompei, o tavernă foarte frecventată, înainte de a da cu ochii de un mic gang ce face legătura cu următoarea

stradă de care am nevoie. Chiar dacă n-am explorat tot oraşul Caldaras pe jos, l-am vizitat adesea pe hârtie tipărită. Uneori, mi se pare că am călătorit prin toată lumea graţie hărţilor şi cărţilor pe care mi le aduce tata acasă.

Zgomotele dinspre Aleea Nebunului sunt mai slabe aici, în gang şi, cu cât înaintez, cu atât mai linişte se face. Pietrele de pavaj lasă locul pământului negru bătătorit, care-mi înăbuşă paşii. Ceaţa s-a adunat aici, estompând liniile zidurilor ruginii şi ale ferestrelor zăbrelite. O pasăre răpitoare urmăreşte de la înălţime o pereche de porumbei. Aburul se ridică dinspre ţevile din spatele clădirilor, tulburând ceaţa gangului, şi eu respir aerul fierbinte înţesat cu miros de cărbune şi de materii descompuse.

Pasărea întoarce brusc capul – o mişcare fulgerătoare – şi se uită fix în direcţia mea cu ochi galbeni, neclintiţi. Am trăit printre păsări răpitoare toată viaţa. Ochii aceia, oglinda unei inimi nemiloase care nu se teme aproape de nimic pe lumea asta, semnalizează *pericol.* O iau la fugă.

Oamenii – doi, cred – care mă urmăriseră discret prin gangul învăluit în ceaţă, scot un strigăt de panică şi se silesc să mă prindă din urmă, în loc să-mi curme brusc existenţa pe pământ.

Cu respiraţia întretăiată, alerg. Aleargă şi ei. Bandiţi sau, mai rău, gărzi. Ceaţa se vălătuceşte. Nu privesc înapoi. Nu contează de ce mă urmăresc oamenii ăştia. Nu trebuie să fiu prinsă. Nu trebuie

să fiu văzută.

Prin ceaţă, zăresc drugi negri solizi, sunetele paşilor mei şi ale celor care mă urmăresc fiind singurele care se aud în acest cotlon pustiu al oraşului. Poarta de la capătul gangului este închisă.

Nu, nu, nu.

Mă apuc de bare, totuşi, încercând să mă caţăr. Alunec o dată, de două ori, rugina îmi juleşte şi-mi zgârie palmele.

Nişte mâini pe umerii mei. Degete puternice mă strâng până la os, smucindu-mă îndărăt. *Violenţă.* E o senzaţie nouă. Nu pot să spun că îmi place.

Mă răsucesc şi mă reped la o uşă metalică ce bubuie a gol sub pumnii mei. Pentru prima oară îmi zăresc atacatorii. O imagine albastră.

Preoţi ai lui Rasus! Voinici, asudaţi de efort, unul mai vânjos decât celălalt, arată mai degrabă a tâlhari de rând decât a sacerdoţi. Amândoi agită nişte pistoale negre cu pâlnie, ceea ce e un pic dezamăgitor, de vreme ce, după părerea mea, s-ar cuveni ca preoţii să-şi poată doborî duşmanii direct cu razele albe ale soarelui.

— Hei! Ajutor! strig eu la uşa închisă, dar nu răspunde nimeni.

Bâjbâind după o altă soluţie, mă întorc cu faţa la preoţi. Cum m-au găsit? Ce vor să facă?

Oare ştiu ce sunt?

— Ce vreţi?

Fac un salt în lături, când ei se năpustesc

asupra mea.

— Predă-te zeului-rege, zice unul, puţin cam fără suflu. Rasus o să te judece.

Se repede la mine, dar îi aplic o lovitură de picior în jumătatea corpului generos drapată de robă, iar el se împleticeşte un pas înapoi.

Şi apoi sunt zdruncinată de ceva ce se răsuceşte în lăuntrul meu. O *potenţialitate* incandescentă în miezul făpturii mele, deasupra stomacului. Mă opresc, cu o palmă lipită pe cadrul scorojit al uşii, stând nemişcată, încercând să nici nu respir. Tălpile îmi ard.

Ceva din creier îmi spune că, dacă respir măcar, dacă trag o singură gură de aer prelung şi cu lăcomie, aşa cum instinctele mele doresc cu disperare în clipa asta, acea energie potenţială confuză se va dilata, mă va devora şi mă va cuprinde până în vârful degetelor. Simt că aş putea să smulg tocul uşii din zid, cu uşă cu tot. Şi zidul, deopotrivă. Şi tot gangul.

Aripi-roşii. Pielea mă furnică şi sângele îmi vuieşte.

Îmi lipesc spatele de uşă şi-mi încleştez degetele.

— Plecaţi şi o să vă las teferi.

Oamenii înaintează, dând la o parte cu piciorul lăzi putrede şi stârnind mici vârtejuri în ceaţa deasă. Cel care vorbise primul pare obosit. Celălalt este mai furios, răţoindu-se:

— Îndatoririle noastre au fost stabilite de Rasus

însuşi.

Mai înainte să pot răspunde, un tânăr iese din ceaţă, mai zvelt şi mai scund decât preoţii, purtând pantaloni de muncitor şi un trend simplu, cenuşiu. Peste umerii atacatorilor mei, îl văd analizând situaţia şi apropiindu-se, îngrijorat. Încerc să-i fac semn să plece înainte ca ei să-l observe, dar el strigă:

— Hei, voi de colo!

Preoţii se întorc.

— Stai deoparte, preaiubitule! îi zice furiosul. Aceasta este o chestiune a Templului!

— Haide, îmi zice celălalt preot, apucându-mi braţul.

Încerc să mi-l eliberez, dar el e puternic şi mă îmbrânceşte în uşa de metal.

— Lăsaţi fata! spune muncitorul, apropiindu-se şi ridicându-şi pumnii.

— Pleacă de aici! încerc eu să strig la el, însă nişte degete puternice mă gâtuie, oprindu-mi cuvintele.

Preotul care nu mă strânge de gât îşi aruncă pumnul greu prin aer, ţintind spre capul tânărului.

Tata spune că sunt o fată bună şi are dreptate. Dar când preotul îşi strânge degetele mai mult şi vederea începe să-mi fie năpădită de muşte negre din pricina lipsei de aer, îmi dau voie să ripostez, doar puţin. Trebuie, îmi spun. Nu există altă soluţie. Când el slăbeşte strânsoarea pentru o clipă – probabil cât să nu mă ucidă, totuşi – trag aer în

piept cât pot, oferindu-le plămânilor mei lacomi fluxul de aer care-mi electrizează corpul.

Şi, pentru prima oară, îl simt – un curent arzător, acut, care mă străbate începând din tălpi, trecând prin picioare, prin măruntaie, prin inimă, până în vârful degetelor. Miezul fierbinte al pământului, sângele de lavă al Caldarasului urcă prin corpul meu, se uneşte cu spiritul meu. *Suntem una,* şopteşte el, fără cuvinte. *Suntem totul.*

Îl abat asupra preotului, o descărcare, o expiraţie. După numai o clipă, închid fluxul de energie înapoi în corpul meu, în pământul de dedesubt, îngrozită de ce-am putut descătuşa.

Însă acum preotul este în flăcări.

Ei bine, n-am mai făcut *asta.*

El se rostogoleşte pe pământ, încercând să stingă pâlpâirile roşii de pe marginile robei. Faţa îi este însângerată şi arsă, pistolul e fier înroşit, alături.

Celălalt preot se holbează la mine.

— Cum, talpa iadului ai…?

Dar am zbughit-o, alergând înapoi prin gang. Trage cu pistolul; o ladă explodează în faţa mea. Eu continui să fug, dar el nu mă urmăreşte. Nu mă mai poate prinde acum. Sunt prea rapidă şi o ştie. Mă opresc, ascunzându-mă într-o nişă mizerabilă şi arunc o privire îndărăt, prin ceaţă.

La naiba. Al doilea preot şi-a îndreptat mânia asupra tânărului muncitor care încercase prosteşte să mă ajute. *La naiba, la naiba, la naiba.*

Muncitorul se chinuie să-şi apere faţa cu braţele, ferindu-se de pumnii preotului.

Mă furişez spre ei câţiva paşi, cu grijă să mă ţin pe lângă marginile întunecate, murdare.

— Habar n-ai ce era creatura pe care tocmai ai ajutat-o să scape! răcneşte preotul.

Muncitorul se clatină când un pumn îl nimereşte în falcă. Tresar auzind trosnetul.

— Opăritule, plod de strălung ce eşti!

Îi dă o lovitură puternică şi muncitorul se prăbuşeşte, cu obrazul şiroind de sânge.

Mi-am petrecut toată viaţa încercând să trec neobservată. Ar fi înţelept din partea mea să mă duc înapoi la Aleea Nebunului, să încerc să mă salvez şi să scap de preoţi şi de îndatoririle Templului lor, să uit de palpitanta mea răbufnire de violenţă.

Însă un val de greaţă îmi cuprinde stomacul privind faţa însângerată a muncitorului cu ochii strânşi de durere, care nu poate fi cu mult mai în vârstă decât mine. Preotul în robă albastră îl loveşte acum cu picioarele, bocancii lucioşi aplicând lovitură după lovitură corpului nemişcat. Primeşte bătaie pentru că a încercat să mă ajute.

Muncitorul izbuteşte să-şi ridice braţele peste faţă, dar clericul continuă să-l lovească. Sunetele îmi fac rău – bufnituri înfundate şi trosnete şi strigăte gâtuite.

— Cine, talpa iadului, crezi că eşti? mârâie ameninţător preotul la el.

Asta mă face să ezit. Este o întrebare la care eu, una, n-am fost niciodată în stare să răspund mulţumitor.

Aripi-roşii. O creatură a răului, ameninţătoare, căreia nu-i pasă dacă vreun muncitor este omorât în bătaie într-un gang.

Alter. O făptură de putere şi lumină, care se opune nedreptăţii.

Fiinţă omenească...

Pe coada lui Ver, preotul m-a observat. Sunt încă prea departe ca să aibă vreo şansă să mă prindă, dar îşi încarcă din nou pistolul. Muncitorul se zvârcoleşte pe jos, mânjind pământul cu sângele lui. Înghit nodul din gât.

Preotul mijeşte ochii prin ceaţa subţire.

— Te-ai hotărât să te supui judecăţii?

Mă fixează cu o privire chiorâşă. Este curajos, trebuie să-i recunosc meritul ăsta.

— Nu, îi strig.

El îşi pune o mână în şold.

— Atunci ce mama focului faci?

Arăt spre grămada sângerândă de la picioarele lui.

— Păi, eu n-am bătut pe cineva până a fost gata să-şi dea duhul. Fac un pas în faţă. Încă.

Ce naiba fac? Mă dau eroină? îmi bag din nou mâinile în buzunare, ca să le ascund tremurul.

Muncitorul zace nemişcat. Preotul ridică pistolul. Stă cu pieptul înainte, celălalt braţ atârnându-i depărtat de corp. Simian. Strămoşul

făpturii noastre, la fel cum creaturile vorace, cu piele şi solzi din vremurile străvechi au fost pentru păsările răpitoare din vremurile noastre.

Dar sângele meu este diferit de al lui. Sângele meu susură putere şi lavă. Se învolburează în corp şi mă furnică în degete. Se trage din sângele fierbinte al pământului.

— E periculoasă! îi strigă răguşit celălalt, de pe jos.

Totuşi preotul îşi adună curajul, convingându-se că poate lupta şi singur împotriva monstrului. Plămânii mei zvâcnesc, implorând gura de aer care va hrăni ghemul de energie furibundă din corpul meu.

Nu vreau să-l rănesc pe acest om, îmi spun. Nu este bine să doreşti răul altora. Nu vreau să fiu rea – dar mi s-a părut atât de *bine* când l-am aruncat pe celălalt preot cât colo şi i-am ars faţa.

Nu. Gata cu violenţa. Sunt hotărâtă să plec… până ce muncitorul schilodit scapă un geamăt gâlgâit. Până ce preotul îşi mută atenţia de la mine şi spune, peste umăr:

— Tot aici eşti, secătură?

Până ce îngenunchează lângă muncitor, înfige mâna în părul lui ca să-i ridice capul şi lipeşte ţeava pistolului negru sub bărbia tânărului cu faţa în jos.

Abia atunci îngădui *energiei potenţiale* din interiorul meu să scape din vârful degetelor în cel mai scurt gest. Doar un zvâcnet din încheietură,

atâta tot. Nu-mi strâng palma în pumn. Nu-mi trag umărul în spate să-mi iau avânt. Trebuie doar să opresc un om să-l ucidă pe un altul. Nu poate fi nimic rău în asta, nu-i aşa?

Un val de foc izbeşte zidul din spate al unei clădiri dărăpănate, topindu-l. Preotul ars de la pământ geme şi încearcă să se îndepărteze târâş de metalul topit.

Mă apropii de muncitorul căzut cu faţa în jos, în timp ce preotul bătăuş priveşte, încremenit, fără să mai fie însă o ameninţare. Şi-a scăpat pistolul din mâini, iar ochii îi săgetează în jur, disperat să găsească o cale de scăpare. Îngrozit.

Totuşi îl atac. Suflu din vârful degetelor de la picioare, un val de aer arzător care-l ia pe sus şi-l izbeşte de poarta de fier din capătul gangului, cu o asemenea forţă, încât nu se mai dezlipeşte de acolo. Rămâne înţepenit, fără cunoştinţă, învineţindu-se rapid de la lovitură. Ar putea fi mort. Ar putea muri amândoi. Nu ştiu.

Ce am făcut? M-am apărat, l-am apărat pe acest tânăr curajos. Dar a fost prea uşor. Prea palpitant. Justificarea gestului corect freamătă în pieptul meu, dar mai pulsează şi altceva – ceva care mă îndurerează când mă uit la bărbaţii nemişcaţi, răniţi. Ce altceva aş putea justifica prin acest foc nou-descoperit?

Muncitorul deschide ochii când mă apropii. Îi simt respiraţia întretăiată când *îl* ridic şi-l *sprijin cu* spatele de zid. Mă priveşte înspăimântat, în timp

ce-i dau la o parte din ochi o şuviţă rebelă de păr blond, simţurile mele fiind asaltate de valul de putere şi de apropierea de rana întunecată de pe obrazul lui.

— N-am mai văzut niciodată pe cineva… făcând asta, bâiguie el.

— Ei, nu mai spune! murmur eu, iar el scoate un sunet gâlgâit care ar putea fi râs. Eşti bine?

O întrebare idioată; răspunsul este mai mult decât evident. Ce vreau eu să ştiu e cine va avea grijă de el, dacă poate sta în picioare, unde ar trebui să se ducă acum. În schimb, mă uit în ochii lui cenuşii istoviţi şi îl întreb dacă e bine.

El îmi zâmbeşte. Vocea îi pare o şoaptă.

— Sunt bine.

— Sunt un monstru. Îmi pare rău. Nu… n-am fost sigură de asta până adineauri, ca să fiu sinceră.

Nu ştiu de ce-o spun.

Însă muncitorul doar închide ochii şi îşi reazemă capul cald, însângerat, de umărul meu.

Voci. Lupta noastră a atras atenţia. Prin ceaţa din gang, desluşesc forma distinctă a doua coifuri înalte de gardieni ai oraşului.

— Eşti în stare să te ridici? îl întreb, cu voce joasă. Prietene, poţi să te ridici?

Muncitorul îşi vine în fire şi îl ajut să se ridice în picioare, tendoanele gâtului său încordându-se de efort.

— Va trebui să încercăm repede uşile astea. Nu

vrem să fim prinşi omorând preoţi.

El scoate încă o dată râsul acela chinuit, de parcă fierberea noastră în piaţa publică drept pedeapsă ar fi amuzantă.

— Hai, amice, adună-te, murmur eu, punându-i braţul pe după umerii mei, ca să nu se prăbuşească.

— Mă numesc Corvin Blake, zice el. Şi preoţi ăia nu sunt morţi. Cel puţin, ăla înfipt în poartă nu e – mai respiră încă. Celălalt, ei bine, e un pic ars, dar mişcă.

Adevărat. Mai este viaţă în preotul ars, deşi nu se ridică de la pământ. Totuşi ar putea să moară. Gardienii se apropie.

— Păi, tot va trebui s-o ştergem de aici repede, spun eu.

Îl duc pe Corvin spre capătul gangului.

El se răsuceşte tresărind şi spune:

— Aceea. Acolo mă duceam eu.

Ne împleticim spre o uşă masivă, scorojită, iar el scoate o cheie din buzunar.

Odată ce trecem dincolo de prag, mă întorc iute şi încui mecanismul în urma noastră. Corvin a devenit mai greu. Îmi pun un braţ pe după mijlocul lui şi îl duc aproape târâş de-a lungul unui culoar strâmt până într-un birou mic, întunecos, cu o uşă acoperită de o draperie în spate, care trădează un atelier, spaţiu şi mai mulţi oameni. Peste tot sunt teancuri de ziare şi hârtii împrăştiate, laolaltă cu tot soiul de alte accesorii, de la hârtii cu antet şi

fotografii granulate, până la cioturi de creioane şi bucăţele rătăcite de metal ce ar putea fi asociate cu maşinăriile pe care le aud funcţionând în fundal. Un portret prăfuit al unui domn încruntat priveşte în jos de pe o hartă foarte ponosită pe peretele opus, iar o femeie cu păr roşu perfect pieptănat stă la birou, scriind.

Ea sare în picioare când intrăm şi vine fuga la noi.

— Oh, Rasus, Corvin! Ce-a păţit? Să-l ducem pe sofa; îl aşezăm cu grijă pe sofaua de mătase tocită. Pe fereastră, o firmă luminoasă atârnă deasupra trotuarului:

BULETINUL ZILNIC AL ORAŞULUI CALDARAS
Subiecte de importanţă şi interes pentru toţi cetăţenii

Nenorocitul de ziar. *Exact* ce-mi lipsea.

Femeia îngenunchează lângă rănit, cu mâna pe obrazul lui.

— Am fost atacată de nişte bandiţi în gang, zic eu. Corvin a avut curajul să intervină şi a încasat-o urât, mă tem.

Fac ochii mari la el. *Te rog, prietene, nu pomeni de şmecheria mea cu focul*. Încă nu sunt în afara primejdiei. Locul acesta înseamnă expunere – am o faţă aici.

Femeia dă la o parte de pe faţa lui Corvin o şuviţă de păr de culoarea paiului, cea care nu pare

să aibă de gând să stea cuminte.

— Deci chiar *a fost* o împuşcătură ce am auzit eu. Trebuie s-o fi auzit şi gărzile. Corvin, dacă te-au rănit…

El pune o mână peste a ei.

— Dragă Nara, zice.

Zâmbetul îi întinde crestătura din obraz într-un mod care mă face să tresar.

— Sunt bine. Un pic burduşit, atâta tot.

Femeia se întoarce spre mine, mă priveşte, însă fără să mă evalueze, cum m-aş fi aşteptat. Doar fapte, fără păreri. Un reporter, care vasăzică.

— Cine eşti? mă întreabă.

Nu simt nicio ostilitate – sau căldură – din partea ei. Răspunsul meu se aude înainte să mă pot gândi.

— Nu ştiu sigur.

Femeia îşi ridică sprâncenele.

— Înţeleg. Ei bine, îţi mulţumesc pentru…

Brusc, o bătaie în uşă, răsunând dinspre holul din spate, îi întrerupe vorba.

— Asta-i garda, şopteşte Corvin.

— Mă ocup eu de ei.

Ea se ridică, îşi îndreaptă costumul elegant şi se îndepărtează cu paşi hotărâţi.

Mă uit la Corvin.

— Eu ar trebui să…

— Ssst! îşi duce un deget la buze. Nu pe uşa din faţă. Sigur sunt alte gărzi care supraveghează în stradă. Mai bine aştepţi să plece.

Mă zgâiesc la el. Este foarte bine informat despre treburile de genul ăsta pentru un bun cetăţean obişnuit. O aud pe Nara ridicând vocea la gărzi; dacă vor să intre, ar face bine să aibă permisiune semnată de la autorităţile în drept ale Comandantului. Hotărăsc că-mi place Nara.

Dar biroul e sufocant şi soarele s-a ridicat mai mult pe boltă. Trebuie să ajung acasă. Cât o să treacă până o să pot ieşi din nou afară în siguranţă?

Traversez încăperea, uitându-mă pieziş la fereastra de care nu îndrăznesc să mă apropii, când atenţia îmi e atrasă de un exemplar din ceea ce trebuie să fie *Buletinul Zilnic* de astăzi, deschis pe birou. Un titlu imposibil îmi sare în ochi.

COMANDANTUL: „EXISTĂ ARIPI-ROŞII ÎN REALITATE?”

Mi se taie respiraţia. Mi se face pielea ca de găină. Trebuie să fie o glumă, nu? Singurul lucru care mi-a îngăduit să rămân în siguranţă şi ascunsă a fost întotdeauna că, pentru majoritatea oamenilor, nu exist, sunt un basm.

— Ceva interesant în *Buletin*? întreabă Corvin.

Mă întorc spre el, lipsită de expresie. El îşi lungeşte gâtul, uitându-se la ziarul de pe birou.

— Ah. Poveştile noastre dinainte de culcare prind viaţă.

Nu spun nimic. Corvin mă priveşte cu ochi

curioşi.

— Te sperie? Aripi-roşii? mă întrebă.

Zâmbesc.

— Oamenii din Caldaras poate că se tem de aripi-roşii, dar nimeni nu *crede* cu adevărat în ei, nu-i aşa?

El se lasă înapoi pe spate.

— Nu ştiu.

— Cu siguranţă că nu.

El se uită din nou la mine.

— Suntem foarte moderni. În atât de multe privinţe. Dar frica şi speranţa sunt eterne. În fiecare dimineaţă, oamenii se adună în Piaţa Marelui Ra ca să rostească meditaţiile împreună cu preoţii, fascinaţi de întrupările scânteietoare ale unor emoţii de mult apuse. Dacă e să întrebe cineva mulţimea: „Credeţi că aripi-roşii sunt reali?”, eu zic că majoritatea ar clătina din cap şi ar spune ceva vag, care ar suna foarte aproape de nu, dar care *nu e chiar nu.* Cei mai mulţi oameni doar aşteaptă prima persoană care să spună da.

Tac. Mă uit în jos la ziar, încercând să par degajată, privirea zburându-mi peste cuvinte. Dar, odată ce încep să citesc, nu mă mai pot opri. Subconştientul pune stăpânire pe mine ca un gât uscat, înghiţind cu abandon.

În numele împărătesei, comandantul Zan a primit orhideea incandescentă, care a fost descoperită recent în galeriile Minei Roşii de către

vânătorii de trufe-de-foc. Cei care cred că alterii încă mai umblă printre noi sunt de părere că orhideea este cheia pentru a stârpi orice aripi-roşii s-ar mai putea ascunde în mijlocul nostru. Orhideea este păstrată la Palatul de Aramă, unde comandantul plănuieşte s-o dezvelească inaugural de Crepuscul, peste două săptămâni. Toiagul de Onix cere ca orhideea să fie dată Templului lui Rasus, insistând că nu este calificat comandantul să-i utilizeze puterea şi că el ar putea submina eforturile Templului de a găsi şi a distruge această ameninţare vicleană. Comandantul răspunde: „Există aripi-roşii în realitate? Dacă da, atunci nu este exclusiv problema Templului, ci o problemă care priveşte pe toată lumea din Caldaras”.

Cuvintele mă copleşesc ca focul vulcanului Mol. *Orhidee incandescentă.*

Am mai auzit de plantele acestea delicate în poveştile pentru copii. Se zice că strălucesc în prezenţa unor aripi-roşii, fiind foarte folositoare pentru a-i depista. De asemenea, ca şi despre aripi-roşii, se zice că sunt doar un mit.

Probabil comandantul Zan crede că legenda orhideei este o născocire şi că poate arăta el oamenilor din Caldaras, o dată pentru totdeauna, că aripi-roşii nu există.

Ce ghinion pentru mine că există cel puţin unul.

Era o coincidenţă prea mare ca preoţii să mă fi găsit în singura zi în care am ieşit din

ascunzătoare. Trebuie să fi ştiut exact unde să caute.

Orhideea asta incandescentă trebuie să le fi spus.

Corvin încearcă să se ridice. Respiraţia i-a devenit superficială. Las ziarul pe birou şi mă duc la el, neştiind prea bine cum să-l ajut.

— Ar trebui să te ducem la un doctor, zic eu, palma arzându-mi de dorinţă să-i dau din nou şuviţa aceea de păr la o parte.

El clatină din cap.

— O să fiu bine. Am trecut şi prin lucruri mai rele.

Mă încrunt.

— Dar…

— Ascultă, zice, aplecându-se spre mine, coborându-şi vocea conspirativ. Ar trebui să-i spui.

Mă încordez.

— Ce? Cui să-i spun? Despre ce vorbeşti…?

— Narei, zice şi mă apucă de mână.

Degetele lui sunt reci şi palma mă înţeapă când îşi trece uşor degetul mare peste ea.

— Ar trebui să-i spui.

— Ce să-i spun?

Mintea mi se zbate înnebunită după o idee – cum să explic focul? am avut o armă – un pistol – grenade – Corvin a avut halucinaţii – orice altceva în afară de adevăr.

El nu spune nimic, ci îmi întoarce blând încheietura. Mă uit la palma întoarsă în sus şi

tresar. Am simţit fierul porţii vechi intrându-mi în carne când am încercat să sar peste ea, dar nu mi-am dat seama că mă tăiasem. Nu era prea rău – ceva mai nasol decât o julitură –, dar cursese sânge; mâna îmi era mânjită de sânge.

Sângele meu negru. Sângele unui aripi-roşii. Asta nu aveam cum s-o mai explic.

Mi-am smucit mâna înapoi şi m-am uitat la Corvin, simţind cum pălesc.

— Te înşeli. Eu…

— Ea te poate proteja.

M-am uitat lung la el, în tăcere, pentru o clipă. În cele din urmă, am şoptit:

— Mă îndoiesc profund.

Sunetul zăvorului tras al uşii din spate vestea întoarcerea Narei, paşii ei grăbiţi şi apăsaţi răsunând pe hol.

— La etaj, s-a răstit ea şi, la început, am crezut că mie îmi vorbea, dar a întins o mână spre Corvin. Poţi să mergi? în pat cu tine. O să-l rog pe Orm să vină sus să te vadă.

Părea să-şi fi recăpătat controlul asupra firii ei autoritare, încep să cred că îngrijorata şi sensibila Nara pe care am întâlnit-o mai devreme e o fiară pe cinste.

— Bine, nicio grijă. Mă duc.

Corvin se ridică, împleticindu-se nesigur pe picioare spre uşa acoperită de draperie din spate. Se întoarce şi îmi zâmbeşte cu un amestec ciudat de bunătate şi durere, care mă ia pe nepregătite.

Ea te poate proteja. Nu prea cred.

Nara îl priveşte plecând, apoi se întoarce spre mine şi îmi spune:

— Ar trebui să nu mai ai nicio problemă ieşind pe uşa din faţă, acum. Îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Cel puţin, dacă nu mai e şi altceva ce pot face pentru tine?

Am nişte întrebări şi ea simte asta. Aşteaptă, cu braţele încrucişate, iar eu rămân în faţa ei, electrizată de curiozitate. Trebuie să fiu prevăzătoare; e periculos aici. Nu trebuie să-i dezvălui prea multe despre mine.

Însă am nevoie de răspunsuri, iar Nara pare să deţină o mulţime.

Fac semn spre *Buletin.*

— Ai văzut articolul ăsta?

Ea nu se uită la ziar:

— Auzi presa, acolo, în spate? Eu am scris articolul ăla.

— Ar putea fi adevărată? întreb. Orhideea, adică.

Ea ridică din umeri.

— Comandantul şi Toiagul de Onix cu siguranţă cred că e adevărată. Eu n-am văzut-o, personal. De ce te interesează?

Nervii mi se scurtcircuitează brusc, dar îmi reamintesc că e un reporter. Este meseria ei să strângă informaţii. E în firea ei.

— Simplă curiozitate.

Îi arunc ceea ce sunt convinsă că e un zâmbet

neconvingător.

Nara pare indiferentă.

— Sunt surprinsă că e o noutate pentru tine. Tot oraşul a vorbit numai de asta. Eşti de la Templu?

Aproape că râd.

— Nu. Nu, cu siguranţă nu sunt.

— Ce afirmaţie categorică, zice ea, bătând uşor din degete.

Oare are de gând să ia un creion?

Pe coada lui Ver! N-ar fi trebuit să spun atât de multe. Zâmbesc, bâlbâind:

— Oh, ştii tu. Istoria nu m-a interesat niciodată. Şi toată chestia cu celibatul.

Mi se aprind obrajii. Evident. În mod clar sunt o femeie din lume, cum o dovedeşte faptul că un cuvânt care înseamnă *opusul sexului* mă face să roşesc.

Dar Nara nu spune decât:

— Înţeleg. Mă gândisem că poate ai fost undeva, izolată, de n-ai auzit de orhidee.

— Noi, ăă… nu prea citim *Buletinul.*

Nu în ultima vreme. Se pare că tata m-a protejat din nou.

— Nu contează, zice Nara.

Prea mult. I-am dezvăluit prea mult.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, zic eu, cât de calmă pot. Acum chiar trebuie să plec. Îmi pare rău pentru… soţul tău.

Ea pufneşte.

— Frate! Poate să-şi poarte singur de grijă. De

obicei. Vocea i se înmoaie. Îţi sunt recunoscătoare că l-ai ajutat.

Mă întorc să plec, dar când pun mâna pe clanţa uşii, Nara e în spatele meu.

— Ia asta, zice şi îmi întinde un cartonaş.

Nara Blake, redactor-şef. Uluită, îmi ridic ochii şi rămân pironită de privirea ei aprigă, luminoasă.

— În caz că mai ai nevoie de altceva.

Ies în stradă, poticnindu-mă puţin, şi mă strecor într-un gang. În timp ce mă grăbesc spre casă, dau bobârnace în neştire cu degetul mare peste colţul cărţii de vizită a Narei Blake.

Există aripi-roşii în realitate? Buletinul îşi trâmbiţa senzaţionalul articol la nesfârşit în mintea mea. Chiar sunt o ameninţare vicleană, cum spune Toiagul de Onix? Faptul că nu exist m-a ţinut întotdeauna un pic mai în siguranţă. Sau poate i-a ţinut pe ceilalţi un pic mai protejaţi de mine? Dar adineauri, preoţii aceia din gang, focul pe care l-am provocat…

Azi e ziua în care am devenit reală.

Doi

Cerul văzut prin pereţii de sticlă ai camerei mele din pod este strălucitor de la ceaţa alb-cenuşie adusă de vânt dinspre Mol, marele vulcan.

E curat, de culoarea palidă a aburului care şuieră din valvele de evacuare ale ţevilor ce se încolăcesc prin străzile oraşului Caldaras. Cu norii ăştia spălăciţi, e aproape cât de *albastru* poate deveni cerul ăsta vreodată. Păsările de pradă îşi au cuiburile în grădina de pe acoperişul ăsta, împreună cu mine, venind şi plecând când vor ele, cu aripi negre care taie prin ceaţa oraşului ca briciul prin mătase. Aici, ascunsă de lume, sunt expertă în cărţi, viaţa de seră şi cerul cenuşă.

Mă las pe spate în scaunul de la biroul meu de metal ca ciupit de vărsat, în timp ce tata foşneşte frunzele şi perforează micile ţevi de irigaţie din spatele meu.

— Tufa de şapca-broaştei arată un pic cam ofilită, zice el.

Aud micul ţipăt al metalului pătrunzând în metal.

— Asta s-ar putea s-o rezolve. Să stai cu ochii pe ea.

— Mulţumesc, spun.

În oraşul ăsta de cărămidă, piatră şi cupru, lucrurile care cresc verzi sunt bucuria mea. Adunătura întâmplătoare de flori şi legume din dom a rămas în grija mea, şi, cu toată cenuşa care se depune şi zilele mohorâte, grădina tot înfloreşte.

Tata îşi târăşte picioarele spre biroul meu, piciorul lui ţeapăn, de metal, râcâind lemnul podelei.

— Arată toate bine. Dar să ai grijă de ele.

Se referă la plante. Uneori cred că se referă şi la altceva, când vorbeşte despre plante, dar nu sunt niciodată foarte sigură.

Aş vrea să-i spun despre orhideea incandescentă şi despre preoţii care aproape că m-au înhăţat. Dar ştiu că imediat ne-am face bagajele şi am pleca departe, ca să mă ţină în siguranţă, lăsându-şi prestigiosul post de grădinar-şef pe Insula Roet. Ar renunţa la oraşul ăsta, dându-l deoparte ca pe o creangă uscată, şi nu-i pot face aşa ceva. Nu din nou.

Însă el îşi continuă drumul, gârbovit, spre uşa-trapă care duce în casă şi atunci ceva dă să ţâşnească din mine la fel de puternic ca valul de foc de azi-dimineaţă.

— Tată, încep eu, fără să ştiu cum aveam să continui.

El se întoarce, cu sprâncenele stufoase şi albe ridicate.

— Ce-i?

— Eu… mă opresc.

Respiră.

— Ştiai că am foc în mine?

Ochii lui sunt ca două jumătăţi de lună când zâmbeşte.

— Întotdeauna am ştiut.

Apoi trapa se deschide şi el coboară anevoie, pantof pe metal, metal pe metal, *buf-zbang-buf-zbang,* până când creştetul capului său cu păr des

dispare, iar eu nu sunt sigură dacă a înţeles cu adevărat ce l-am întrebat sau dacă eu am înţeles cu adevărat ce mi-a răspuns.

A doua zi, mă trezesc în semiîntunericul de dinaintea zorilor ca să-mi fac scurta plimbare, înviorătoare, până la cutia poştală de la capătul micii noastre alei. Oricine ar fi treaz la ora asta matinală ar vedea prin ceaţă numai silueta vagă a persoanei despre care cred că este singura fiică a vecinului lor. Aceasta este rutina zilei care-mi place cel mai mult.

Dimineaţa, strada noastră este cât se poate de liniştită, negustorii abia încep să apară, muncitorii care lucrează în schimburi la cazane încă nu şi-au încheiat tura de noapte, oamenii înstăriţi continuă să se bucure de somn. Deschid cutia poştală de la capătul micii peluze din faţa casei noastre şi găsesc o singură scrisoare, adresată locatarului de pe strada Drobul de Sare, numărul 162. Probabil o solicitare de a face mai multe donaţii pentru un anumit zeu sau pentru a sponsoriza un nou atelier. Întotdeauna deschid scrisorile „locatarului”. Pentru prima oară în viaţa mea, totuşi, rămân stupefiată să descopăr că scrisoarea este pentru mine.

Celei care fără îndoială citeşte scrisorile pe care majoritatea oamenilor le-ar arunca nedeschise. Vino astăzi în Piaţa Poiana îngerului, la prânz. Ştiu ce eşti.

— Zău? întreb cu voce tare. Pentru că asta mi-ar plăcea nespus să ştiu şi eu.

Mă aşez pe o bancă de metal din Piaţa Poiana îngerului, nervoasă, tresărind la zgomotul cascadei artificiale care nu prea suplineşte lipsa de vegetaţie din parc. N-ar fi trebuit să vin. Dar ce altceva puteam face? Persoana care îmi trimisese scrisoarea deja mă găsise.

Poiana îngerului se află la marginea oraşului şi expusă capriciilor naturii, aşa că majoritatea oamenilor care îşi făceau plimbarea de dimineaţă purta bandane ca să se protejeze de particulele de cenuşă. Îmi legasem o bucată de material în jumătatea de jos a feţei şi priveam bănuitoare lumea din jur.

Norii străluceau foarte puternic. Expeditorul scrisorii ar trebui să apară dintr-o clipă într-alta.

Un fior de gheaţă mi-a străpuns focul dinăuntrul meu. Şi dacă e o cursă şi o să fiu ucisă? Deşi nu ard de nerăbdare să mă trezesc cu gâtul tăiat, e ceva atrăgător în simplitatea acestei idei. Să fii prins în capcană nu cere prea multă chibzuinţă sau efort din partea mea. Sau poate urmează să fiu şantajată. Asta-i un pic mai nasol. N-am multe de oferit decât cărţi şi plante sănătoase.

Prin ceaţă, zăresc un trend roşu, imaculat. Deşi poartă ochelari de soare şi o bandană de pânză ca toţi ceilalţi, Nara Blake n-a făcut prea mari eforturi să se deghizeze. Îmi simt umerii relaxându-se. Iar

când soseşte cu băuturi delicioase de fructe pentru amândouă, tabloul e aproape plăcut. Aproape.

— Poftim, zice scurt, întinzându-mi o sticlă.

Rareori am gustat altă băutură decât apa călâie care curge la robinetul din bucătăria noastră şi o privesc întâi pe Nara bând prima, ca să nu mă arăt prea lacomă.

— Întâi de toate, nu mai pune întrebări despre orhidee incandescente, zice ea, punându-şi băutura jos şi potrivindu-şi la loc bandana peste gură, roşie, de aceeaşi culoare cu trenciul.

— Poftim?

Nu-i pot vedea ochii Narei prin ochelarii de soare cu rame aurite, dar ştiu exact privirea exasperată pe care probabil mi-o aruncă.

— M-ai întrebat *pe mine* – pe nenorocita de *redactor-şef* de la *Buletinul Zilnic* – dacă eu credeam că orhideea era reală. De parcă ai fi fost îngrijorată pentru aripi-roşii.

— Oh!

Aripi-roşii. Cuvântul acela, rostit cu voce tare. Aici, în loc public.

— Curiozitatea, bănuiesc, spun eu mai degajată de cum mă simt.

— Curiozitate pe naiba, zice ea. Nu sunt fraieră.

Stomacul mi se strânge. *Cât de multe ştie? Cât de multe i-am divulgat eu?*

Ne bem băuturile. Un grup de copii aleargă după o minge, pe sub copacii metalici din apropiere. Caut portiţe de scăpare. Tata e pe

Insula Roet, Jey, la şcoală; niciunul n-are habar că am ieşit din casă. Nara Blake ar putea avea complici pretutindeni.

— Nimic nu mi-a dat impresia că ai fi fraieră, zic eu. Dar de ce bileţelul cifrat? Şi, te rog, nu-mi spune că aparţii vreunei organizaţii secrete, vechi de un secol, dedicate măcelăririi fetelor de optsprezece ani care pun prea multe întrebări.

Bandana Narei se încreţeşte într-un zâmbet.

— În niciun caz, zice ea.

Mă las pe spate.

— Asta e o uşurare.

— Organizaţia mea secretă veche de un secol n-a ucis vreodată decât preoţi. Deşi încercăm să evităm asta.

Scap o exclamaţie, iar sticla mea cade la pământ, spărgându-se de dalele pavajului de sub bancă.

Nara îmi aruncă o privire încruntată.

— Sunt copii care se joacă aici. Mă îndoiesc că părinţii s-ar bucura ca ei să se ducă acasă cu limbajul ăsta.

— Voi ucideţi preoţi? şoptesc.

Ea clipeşte încet.

— Ei bine, nu e chiar misiunea noastră declarată, dar se întâmplă. Şi nu că tu n-ai şti nimic despre aşa ceva, bineînţeles.

Răspund cu voce gâtuită:

— Bineînţeles.

— Oricum, continuă ea, îmi pare rău dacă

omuciderea te supără, dar cred că tocmai tu ar trebui să fii de acord că oraşul Caldaras ar trebui protejat de cei care îi fac rău. Ca monstrul Bet-Nef, de pildă.

Îmi trag bandana de pe faţă.

— Monstrul…? Despre ce naiba vorbeşti? O legendă de-acum o mie de ani?

— Ah, legendele, zice Nara, cu un zâmbet glacial. Bet-Nef şi Dal Roer, oamenii şi alterii. Ei au urzit intrigile oraşului Caldaras, nu-i aşa?

Pufnesc.

— Cei mai mulţi oameni nu cred în alteri.

— Cei mai mulţi, nu.

Vocea impersonală a Narei e întreruptă de clipocitul cascadei din spatele nostru.

— Dar noi două credem.

Studiez complicatele forme ale celui mai apropiat copac metalic, lumina pătrunzând printre frunzele sale lustruite, împestriţând terenul gol al parcului.

Ştiu ce eşti.

Degetele mele sunt reci, o senzaţie stranie în oraşul ăsta fierbinte şi umed. Deschid gura să zic ceva, dar nu-mi vine în minte nimic de spus.

Nara se lasă pe speteaza băncii, lumina reflectându-se argintie din ochelarii ei.

— Uite, orhideea e reală. La fel de reală cum eşti şi tu. Dar eu te pot proteja. Dacă ne ajuţi. Fiindcă… avem nevoie de ajutorul tău.

Înghit în sec. Pot rezolva asta. Sau pot să fug –

să urmez calea ferată până jos, în câmpie, să mă ascund în vreun hambar, undeva.

— Să mă protejaţi? îmi ridic sprâncenele. Despre ce vorbeşti?

Nara se uită spre parc. Îi pot vedea genele din profil, în spatele ochelarilor, băţoase şi frumos arcuite. După câteva clipe, spune:

— S-ar putea să-ţi dai seama că eu am mult mai multe motive să mă tem de tine decât tu de mine, dacă e să dăm crezare poveştilor.

Îmi strâng mâinile una într-alta.

— Dacă mă acuzi de ceva, mi-ar plăcea s-o spui direct.

Totul e atât de vulnerabil, aici. Prea mult spaţiu deschis.

Prea mulţi oameni.

— Credeai că n-o să te urmăresc? Nara se uită la mine prin lentilele opace, argintii. Sunt foarte bună în meseria mea.

Mă uit şi eu la ea.

— Sugerezi că eu aş şti ceva despre alteri şi aripi-roşii? Mă tem că am trecut de vârsta basmelor.

— Dacă vii cu mine, zice ea, te pot apăra de cei care ţi-ar face rău.

Privesc în depărtare.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Încetează să mă mai minţi, spune ea, cu o voce tăioasă ca oţelul. Ştiu ce eşti.

Iarăşi fraza asta. Îmi încleştez maxilarul.

— Regret, zic, nu cred că mai avem ce discuta.

Ea se ridică brusc, scuturându-şi trendul.

— Chestiunea, domnişoară Fairweather – căci bănuiesc că nu ai un nume de botez, nici vreun alt nume, de altfel, dar o să-ţi spun pe numele de familie –, chestiunea este că, dacă noi ştim că eşti aici, n-o să treacă prea mult până când o să ştie şi *ei* că eşti aici. Probabil că ştiu deja. Şi ei te vor ucide. Crede-mă pe cuvânt. Iar dacă mori, e foarte posibil ca întreg oraşul Caldaras să moară odată cu tine, inclusiv tatăl şi sora ta. Însă nu vreau să-ţi mai răpesc din timp. O zi bună şi să respiri uşor.

— Să respiri uşor, spun eu, deşi plămânii mei sunt strânşi ca într-o menghină.

Ochelarii ei aurii sclipesc.

— Fie să mergi tot timpul sub ceaţă, mai zice ea.

Este destul de întuneric ca să mă aventurez afară, în grădina lui Jey şi să mă ocup de micii ei prizonieri maronii, uscaţi. Tai nişte crengi ici, ud colo, plivesc şi ciupesc florile moarte. Norii pe care abia îi mai pot vedea în lumina scăpătată vor apărea din nou, mâine-dimineaţă, însă, curând, se vor întuneca până vor deveni un giulgiu negru ce va acoperi tot oraşul pentru un an.

Întunericul Adânc. Anul nostru întunecat dintr-o mie, acest întuneric Adânc va fi primul de la Războiul Pământului Topit încoace. M-am pomenit că îngrijesc mai mult de grădinile noastre, în

ultimul timp, nu doar de cele în sarcina mea din Dom, dar şi de grădina casei lui Jey, ba chiar şi de tristele răsaduri de flori de lângă stradă. Restul lumii e ocupată cu recoltatul, depozitatul, uscatul şi conservatul. Cu făcutul lumânărilor. Cu verificatul cazanelor, al îmbinărilor dintre ţevi, al valvelor şi al turbinelor. Sanctitatea Sa Supremul Sării – cel mai înalt preot al Templului lui Rasus şi mai puternic, zic unii, şi decât împărăteasa – a decretat că întunericul Adânc e un test din partea zeilor, ca să vadă cât valorăm. Că toată lumea trebuie să lucreze împreună ca surorile şi ca fraţii pentru a îndura noaptea ce vine.

Toată lumea în afară de mine, fireşte. Îmi apăs mâinile în pământul sfărâmicios, mi le adâncesc în pământul viu. Pielea mi se furnică din cap până-n picioare. Pe măsură ce întunericul Adânc se apropie, sângele meu se schimbă. Cicatricele de pe spate au început să mă ardă, iar plămânii îmi sunt atât de lacomi, încât aş putea inhala toată ceaţa din oraşul Caldaras, ca s-o suflu înapoi în Gura lui Mol precum aburul dintr-o ţeavă sparta. Mă tem de ceea ce voi deveni.

Există aripi-roşii în realitate? Titlul articolului din *Buletin* strigă din nou la mine, în timp ce-mi afund degetele în pământul amestecat cu cenuşă.

Nu ştiu, îi răspund. A fost o aripi-roşii cea care a topit cărămizile şi mortarul cu furia ei? A fost o aripi-roşii cea care a stârnit atâta frică şi panică în gangul ăla? A fost o aripi-roşii aceea a cărei

existenţă blestemată l-a atras pe Corvin Blake în lupta care aproape l-a ucis?

Am fost cu adevărat eu?

Orhideea incandescentă m-a demascat şi o urăsc. N-am urât niciodată ceva verde şi plăpând în viaţa mea, totuşi, dacă o să fiu vreodată faţă în faţă cu planta aceea, am s-o smulg din rădăcinile ei trădătoare. Însă orhideea e ţinută în Palatul de Aramă, unde se fac pregătiri în vederea dezvelirii ei, iar eu trebuie să rămân pe strada Drobul de Sare, pregătindu-mă pentru nimic altceva decât eventuala mea călătorie spre Grădina Eternă. Dacă acolo se duc aripi-roşii.

— Aici erai.

Jey îşi scoate capul pe după casă. Îmi şterg pământul de pe mâini pe pantalonii mei vechi. Sora mea pluteşte în paşi de dans până la mine şi se aşază pe marginea unei pietre acoperite de găinaţ de pasăre, ca o prinţesă alter coborând din zbor pe un tron de alabastru. Lumina caldă dinspre fereastra bucătăriei îi luminează câteva fire din părul ei negru scăpate din agrafe şi întinse pe obraji.

Ea – şi dă capul pe spate şi îşi odihneşte o privire extaziată pe clădirea acoperită de murdărie de vizavi. Chiar dacă avem feţe identice, nu cred că aş putea arăta vreodată atât de melodramatică.

Oftează.

— N-ai să ghiceşti niciodată…

— Tânărul tău, o întrerup eu, plictisită. Cum

ziceai că-l cheamă pe acesta de acum?

Ea se întoarce spre mine şi zâmbeşte.

— Ţi-am spus că a fost ales să îl prezinte pe însuşi maestrul Fibbori, la următoarea conferinţă despre legumele rădăcinoase de la şcoală? Bonner ştie atât de multe despre legumele rădăcinoase!

Spune asta cu o faţă serioasă. Jey, pe scurt.

— Cu siguranţă pare să aibă multe talente, zic eu.

Tinerii lui Jey au întotdeauna talente uimitoare, după spusele ei. Bun-gust la vinuri, apreciere a artei, filosofie. Prezentări de conferenţiari.

— Apropo de rădăcinoase, zic eu, sărmanii bulbi-iuţi de aici imploră o moarte rapidă.

— Ei, bulbii-iuţi! Lasă astea!

Dă cu piciorul într-un gard de sârmă.

— Ascultă, zice cu voce coborâtă, am nevoie de ajutorul tău. Mâine. Ştii, o să-l întâlnesc pe Bonner, în secret.

Îmi încrucişez braţele.

— Deci tata nu îl place.

Ea îşi întoarce capul.

— L-a plăcut, la început. Dar tata poate fi atât de critic. Ştii cum e. Ochii îi reflectă lumina dinspre fereastra bucătăriei. Crede că Bonner e prea preocupat de religie. Îşi întoarce iarăşi capul spre mine, cu ochi visători. Nu-i o prostie? Bonner e doar foarte devotat Templului. Nu-i nimic rău în asta!

Eu aş zice că sunt mai multe lucruri rele în

privinţa Templului, începând cu jurământul de căpetenie al Supremului Sării, deşi simbolic, de a proteja cetăţenii de aripi-roşii. Şi sfârşind cu cei doi preoţi care s-au năpustit asupra mea în gang, ieri.

Însă nu îndrăznesc să-i vorbesc despre asta lui Jey, aşa că doar clatin din cap.

— Ştii că, după părerea mea, nu e înţelept să te amesteci în treburile Templului.

— Zeul-rege ne protejează şi veghează asupra noastră, spune ea, de parcă Rasus ar interveni pentru mine, dacă preoţii ar decide să mă ucidă.

Oftez.

— De ce nu te poţi întâlni cu iubitul tău cu altă ocazie? N-ar trebui să…

— Ştiu, ştiu, zice ea, aruncându-şi mâinile în sus. Ştiu că n-ar trebui să fac niciodată *nimic.*

Sărăcuţa de tine. Îmi muşc buzele până când cuvintele îmi alunecă înapoi pe gât. Apoi spun:

— De altfel, mâine e lumină-de-odihnă. Ar trebui să-l ajuţi pe tata pe Insula Roet.

Ca îngrijitoare a acestei grădini de casă, Jey are nevoie de lecţii. Trebuie să ştie despre sol şi lumină, să calce printre curcubeiele de petale, de viţe şi de frunze în locul pe care oamenii îl numesc Giuvaierul oraşului Caldaras. Cel puţin, aşa spune tata.

— Da, tocmai asta-i ideea. Am un plan, cum l-aş putea întâlni pe Bonner fără ca tata să afle. Numai că am nevoie de ajutorul tău.

Ochii îi sclipesc într-un mod care îmi face inima

să tresare. Amintiri din scurtele momente de libertate furate, scântei risipite pe o nesfârşită mare cenuşie.

Sunt dulci-amărui.

— Jey, spun eu, nu putem. Nu se mai poate. Nu când în oraş se află o orhidee.

Nu când preoţii lui Rasus mă urmăresc.

Ea se răsuceşte să mă privească în faţă.

— De unde…?

Îmi încrucişez braţele, un început de iritare colorându-mi vocea.

— Am văzut un exemplar din *Buletinul Zilnic*, când mă întorceam acasă, astăzi. De ce nu mi-ai spus?

Ridică din umeri.

— Tata n-a vrut să-ţi faci griji. Bănuiesc. Dar, ascultă, n-am nevoie decât să-mi ţii locul vreo câteva ore. Tata n-o să ştie! Nici măcar n-o să fie aici – o să ud bujorii în faţa porţilor principale, iar el o să fie exact în capătul celălalt, în sera privată.

E un joc pentru ea, existenţa mea secretă. Şi eu obişnuiam să simt la fel, în rarele zile speciale când Jey era cea care stătea acasă şi eu mă aventuram afară, în ceaţa arzătoare a oraşului, ţinându-mă de mâna tatii. *Nu vorbi,* mă prevenea el, legându-mi căciula de piele strâns, potrivind enormii lui ochelari negri peste aproape toată faţa mea. *Nu atrage atenţia asupra ta.* Ieşirile acelea erau periculoase. Dar tata n-a vrut niciodată să fiu o prizonieră. Mergeam până la o ceainărie sau la o

galerie de artă şi nu mă puteam abţine să nu râd la toate noile sunete şi mirosuri, zâmbind la toată lumea.

Însă pe sub ochelarii negri ai tatii, ochii mei erau la fel de strălucitori ca soarele prin sticla vitraliilor violet-albăstrii, nu căprui că ai celeilalte fiice a lui. Şi ceea ce tata n-a spus niciodată, dar ştiu acum, este că, dacă vreo cunoştinţă ar fi observat că ochii fiicei lui şi-au schimbat inexplicabil culoarea, dacă mi-aş fi tăiat vreunul dintre micile mele degete neîndemânatice în vreo ceaşcă ciobită şi ciudatul sânge negru ar fi început să curgă din rana mea, atunci toate acele zâmbete – de la bărbatul de pe stradă cu pălărie înaltă, de la bătrâna din magazin care mi-a strecurat o bomboană – ar fi dispărut.

Jey se apleacă spre mine.

— Ştii că îţi doreşti mult să vezi Insula Roet.

Şi-mi aruncă ceva ce arată ca o cârpă veche.

Mă uit la obiectul îngălbenit din mâinile mele – bujorul din vasul de sticlă de pe biroul meu. Când tata a adus floarea acasă pentru mine, era albă ca laptele, iar parfumul ei a umplut Domul, ameţitor. Acum tot ce mai pot mirosi în petalele sale uscate e combinaţia obişnuită de cărţi şi pasăre.

Grădinile luxuriante de pe Insula Roet – un paradis de verdeaţă la numai o jumătate de lac distanţă de oraşul nostru cenuşiu, domeniul privat al împărătesei. Cine n-ar fi vrut să le vadă? Dar cu viaţa mea în joc? Absurd. Nu m-aş fi pus niciodată

în asemenea pericol doar ca să văd grădinile.

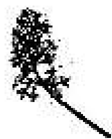
Şi dac-aş găsi orhideea incandescentă? Să-i rup frunzele şi să-i arunc tulpina în apele clocotitoare ale lacului Valul de Azur, înainte să mă poată trăda cu adevărat? Să fiu pentru totdeauna în siguranţă?

Mmm… mă mai gândesc.

Jey nu ştie cât de periculos este planul ei, dar ştie că mă gândesc. Mai este, totuşi, şi altceva care mă tulbură – o disperare pe faţa ei pe care nu am mai văzut-o niciodată. Ochii ei mă imploră s-o ajut, să risc totul pentru acest nou băiat. Nu-mi place.

Acum, se schimbă vântul nopţii. Trebuie să aducă nişte veşti ademenitoare cu el, pentru că toate păsările prădătoare – patru la număr, în clipa asta – ţâşnesc brusc de pe fereastra Domului de deasupra noastră şi zboară spre cerul din ce în ce mai întunecat. Încerc să le urmăresc, uitându-mă după aripile negre pe fundalul norilor, dar sunt distrasă de reflexia mea în fereastra bucătăriei. Ochii violet-albăstrii estompaţi mă privesc, la rândul lor: aripi-roşii sub sticlă.

Sora mea păstrează o tăcere încordată.

Trei

Jey nu ar ieşi niciodată în haina asta. Închid

poarta de fier în urma mea şi păşesc de pe aleea mică de pietriş a grădinii noastre din faţă pe pavajul străzii. Toată lumea poartă trenduri în oraşul Caldaras. Aici, moda izvorăşte din necesitate. Cenuşa care se revarsă din vulcanul Mol se lipeşte şi mânjeşte, iar eleganţii pantaloni de tweed şi salopetele de mătase trebuie protejate în întregime, până la vârful piciorului.

Jey e în pas cu moda – gulere apretate, brodate, ridicate până la urechi, panglici şi copci de argint în faţă. Toate hainele mele sunt cu gulere joase şi simple, cu nasturi de alamă oxidaţi şi tivuri care nu doar ating pământul, ci îl mătură de-a dreptul. Însă ar fi inutil ca tata să irosească bani pe haine la modă pentru fiica lui invizibilă. Jey este cea care ar arăta lipsită de bun-gust într-un trenci prea lung, cu nasturi vechi.

Nu sunt încă Jey, mi-am reamintit. Aş putea fi oricine. Abia coborâtă din trenul de la Drush ca să-mi vizitez mătuşa sau o nouă studentă în oraş sau fiica unui nobil venită să se împrietenească cu Comandantul şi împărăteasa şi celebra lor familie frumoasă.

Mă rog, asta din urmă poate că e o exagerare.

Strada Drobul de Sare a prins viaţă pentru un weekend. Sclipeşte de mulţimea perechilor zâmbitoare sub umbrele strălucitoare, a doamnelor cu papagali cocoţaţi pe braţele lor şi a muncitorilor posomorâţi, ţinându-şi trusele de scule cu degete scorojite. Înalte păsări, cu cioturile lor de aripi şi

gâturile lungi, acoperite cu pânză viu-colorată, îşi poartă călăreţii şi marfa cu paşi lungi, lăsând în urmă ocazionalul nor de puf moale, un praf de soare auriu pe pietrele cenuşii ale pavajului.

Sunt precaută, atentă la robele de albastru aprins – pentru cei mai mulţi, culoarea virtuţii, dar pentru mine, doar pericol. Din fericire, nu văd niciun preot. Mulţimea o să mă protejeze astăzi, sper. Fraţii şi surorile sfinţi n-ar ataca o fată neînarmată în mijlocul străzii, nu-i aşa?

Înghit în sec. *Ar face-o?*

Oraşul continuă în pantă şi eu încep să urc, trăgându-mi degetele de-a lungul cărămizilor zgrunţuroase ale clădirilor care îmbrăţişează strada – o casă bună cu locuinţe de închiriat, o băcănie, colţul unei fabrici lungi. Pavajul urcă mai departe spre lumina soarelui, ceaţa de cenuşă fiind atât de strălucitoare, încât mă obligă să-mi mijesc ochii ca să văd ceva înainte.

Pot vedea lumea exterioară prin sticla Domului, dar au trecut ani mulţi de când n-am mai mers cu adevărat prin Caldaras în plină lumină a zilei, fără ochelarii de soare ai tatii. Oraşul fără umbre, fără sticla negricioasă care să-i cearnă culorile şi contururile, e senzaţional. Un cuplu de vârstă mijlocie mă salută rapid, zâmbete binevoitoare. Doi băieţi ducând nişte pungi de hârtie mă depăşesc în goană, unul pe o parte şi altul pe cealaltă, de parcă aş fi un copac într-un râu. Nu ştiu ce mă încântă mai tare – să fiu observată ca şi

când aş fi vreo persoană oarecare sau să fiu ignorată din exact acelaşi motiv.

Piaţa Marelui Ra este locul în care cele mai vechi şi cele mai frumoase clădiri se ridică deasupra înceţoşatului lac Valul de Azur din fundal. Eu şi Jey ştim bine din zilele în care ne cocoţam pe aviariul ruginit, dar eu n-am păşit niciodată pe dalele de piatră care o pavează. E un spaţiu mult mai deschis decât cel cu care sunt obişnuită. Sunt agitată.

Platoul drept, alb şi vast – surprinzător în acest oraş în pantă de cenuşă şi praf de cărbune – este dominat de masivul Templu al lui Rasus, o clădire străveche, ale cărei trăsături sunt estompate de ceaţa strălucitoare de dincolo de el. În ochii mei, e ca un cap de taur imens, numai conturul lui, ale cărui coarne arcuite se înalţă spre cerul senin – o creatură colosală care ar putea înghiţi toţi oamenii care mişună prin piaţă în dogoarea dimineţii târzii.

Cineva dă peste mine, lovindu-se de braţul meu şi mă pierd în senzaţia nouă, neobişnuită de a fi înghiontită. Sunt atât de multe conexiuni umane aici! Umeri şi coate atingându-mă în trecere, copii ciocnindu-se de picioarele mele, plete răsfirate mângâindu-mi faţa, înlocuind mirosurile de fum şi de otravă cu acelea de flori şi săpun. Nu-mi doresc decât să mă opresc şi să stau în mijlocul Pieţei Marelui Ra, bucurându-mă de toate aceste senzaţii.

Sunt încântător de expusă în mijlocul acestei mări cu dale de piatră bine măturate şi cu valurile

mulţimii. Atât de mulţi ochi – dincolo de ochelarii opaci ai muncitorilor de la cazane şi ai înaltei societăţi, neacoperiţi ai tuturor celorlalţi. Unii au ochi căprui ca sora mea.

Totuşi ai mei sunt albaştri. Anormali. *Nu este neobişnuit să ai ochi albaştri,* îmi spun, dar îmi cobor pleoapele, căutând un punct de observaţie mai retras. Aş putea să zăbovesc în umbrele enormului aripi-roşii de obsidian care păzeşte piaţa, doar pentru câteva momente. O fată normală pe cale de a lăsa o ofrandă la Templu. O fată care *există.*

Crupa osoasă a unui strălung mă izbeşte zdravăn şi mă clatin vreo doi paşi, până mă împiedic de poalele trendului. Cad, lovindu-mă cu genunchii de dale. Îi simt zvâcnind de durere, când mă căznesc să mă ridic. O mână mă apucă de cot şi mă ajută să stau dreaptă. Un bărbat în vârstă, cu ochi blajini, dă din cap şi mă bate uşurel pe braţ, înainte de a-şi vedea de drum. Oamenii din jur se opresc puţin, îngrijoraţi, cercetându-mă cu privirile de sus până jos.

— Oh, îmi pare atât de rău, domnişoară, se aude o voce de sus.

O femeie elegantă, din spinarea strălungului, se apleacă spre mine.

— Eşti bine?

Fac un efort să-mi regăsesc glasul.

— Da, mulţumesc.

Acum piaţa e prea mult. Pietrele albe, lumina

zilei, ceaţa şi mai cu seamă toţi ochii ăştia, examinându-mă – totul e prea mult.

Mă grăbesc în capătul celălalt al pieţei, intrând în mulţime şi ieşind şi ocolind-o, spre umbrele adânci ale Templului lui Rasus. Îmi lipesc palma de statuia lui aripi-roşii, de parcă gestul mă va linişti, mă va ţine departe de îmbulzeală. Piatra netedă e rece, la fel şi umbra sa. Respir.

Ici şi colo, preoţii mai mici în rang, cu ochii plecaţi şi robe de un albastru aprins, împing mături late, măturând cenuşa şi praful de pe dalele de marmură în canalele de scurgere. Tata mi-a spus că asta fac cât e ziua de lungă, pentru a păstra piaţa surprinzător de albă, tot timpul. Mă gândesc la oasele spumegând ale lui Bet Nef de pe fundul lacului Valul de Azur, arderea lor nepământeană fiind miracolul ce ţine apa în permanenţă clocotită. Nimeni nu vede cu adevărat vulcanul negru care închide lacul în burta lui de foc. Nimeni nu vede cu adevărat preoţii albaştri şi măturile lor aici, în Piaţa Marelui Ra. Ei văd numai oase albe şi marmură albă.

Unul dintre preoţi vine târşâind spre mine. Oamenii deschid respectuoşi cărare pentru mătura lui şi cenuşa neagră dinaintea sa. Preotul nu se uită la mine, nici la altceva în afara capătului măturoiului său, dar se mişcă din ce în ce mai aproape de adăpostul meu umbrit. Mă încordez toată. Ascunde oare un pistol sub robă? A fost trimis pentru mine? în i lipesc spatele de piatră, cu

venele pulsând.

Atunci el se întoarce, făcând o mişcare şuierătoare într-un arc larg, şi îşi croieşte cărare înapoi, spre gura de scurgere din capătul îndepărtat la pieţei.

Răsuflu, tulburată. În mijlocul pieţei, preotul se opreşte în faţa unei fântâni sculptate migălos. În centrul acesteia, Dai Roet, eroul Războiului Pământului Topit, priveşte senin peste mulţimea pestriţă de oameni, ţinându-şi coiful sub braţul musculos, cu un picior gol de marmură ridicat pe scutul inamicului său. Luceşte chiar şi în această lumină solară difuză, într-un contrast izbitor cu masivul aripi-roşii de piatră neagră din spatele meu.

Mă desprind de soclul statuii şi privesc în sus. Pot să văd acum preoţii de obsidian, pe jumătate din statura figurii principale, întinzându-şi mâinile aproape până la umerii săi înaripaţi. Ciudat, să ai o creatură atât de mult urâtă şi temută de pază tocmai la uşa Templului. Însă pe mine mă linişteşte. Indiferent de mitologie, aici se află un aripi-roşii, în Piaţa Marelui Ra, unde toată lumea se poate uita bine la el. Face parte din oraşul Caldaras. Face parte din societate.

Privirea îmi zăboveşte. Dacă îi ignori dinţii şi ochii bulbucaţi, aripi-roşii e frumos, nu monstruos. Dacă-i pileşti ghearele de la mâini şi de la picioare, ar putea fi aproape un alter. Este pe jumătate alter, la urma urmelor. Ce ar spune, oare, acest

uriaş prinţ de piatră, dacă ar fi să vorbească mulţimii din Piaţa Marelui Ra?

Oare m-ar recunoaşte *pe mine*?

— E doar piatră, preaiubită.

Vocea mă face să sar înapoi. Un bărbat în alb se uită la mine. Se sprijină într-un toiag luminos, care spiralează în aer deasupra părului său alb. Ochii lui sunt adânciţi în faţa suptă. Mai mulţi preoţi inferiori roiesc în jurul lui, cu privirea în toate părţile şi o postură supusă.

Vocea mi se blochează în gâtlej. Ştiu cine este acest om. Cât de imposibil mi se pare să fie aici, acum, vorbind cu mine în ziua mea de libertate – al doilea cel mai important preot din întregul Caldaras, după Sanctitatea Sa Tronul de Sare. Acest om ar putea, cu un cuvânt, să trimită nenumărate persoane să-şi întâlnească soarta sau mormintele.

Toiagul de Onix.

Oamenii dau din cap sau fac plecăciuni când trec pe lângă noi. Fac şi eu o plecăciune, neştiind care este protocolul. Tata nu mi-a spus niciodată cum să mă adresez înalţilor preoţi, doar să stau departe de ei.

— Bunăvoinţa Voastră, bălmăjesc eu, amintindu-mi dialogul din scena funerară dintr-unul dintre romanele lui Jey.

— Statuia te tulbură, preaiubită, arată Toiagul de Onix spre marele aripi-roşii de piatră. Ţinem acest monstru primitiv la uşa noastră ca să arătăm

că nu ne este teamă de el. Asta-i tot.

Poartă-te normal. Poartă-te normal. Ce înseamnă normal? Toiagul de Onix se uită în ochii mei şi, chiar dacă mă gândesc că nu are niciun motiv s-o recunoască pe Jey în mine, simt tot ce e altfel.

— Da, Bunăvoinţa Voastră, zic eu. Vă mulţumesc.

Mă întreb, brusc ameţită, dacă orhideea m-a dat de gol cumva. Dar Toiagul de Onix doar dă din cap şi spune:

— Să respiri uşor, preaiubită.

Se întoarce cu suita lui şi dispar, urcând treptele de marmură, în Templu.

Mă retrag în umbră, mai departe, de data asta, până când mă sprijin cu spatele de Templu, în spatele statuii lui aripi-roşii. Bubuiturile inimii mele în urechi, sunetul fricii, acoperă zumzetul din piaţă.

Am scăpat ca prin urechile acului? Din ce? Mă simt la fel de mitologică precum statuia antică din faţa mea. Cu siguranţă monstrul primitiv de care vorbea Toiagul de Onix n-are nimic în comun cu mine şi cu trenciul meu zdrenţuit.

Îmi amintesc faţa vineţie a preotului pe care l-am doborât în gang. Fără voia mea, mă uit din nou în sus şi stomacul mi se strânge. Mă aflu în spatele statuii acum, iar de aici pot vedea adevărata poveste. Marile aripi ca de insectă ale monstrului nu sunt ataşate de corpul lui. Au fost retezate şi sunt ţinute sus, la umerii lui, de micii preoţi haini

care-l înconjoară. Iar postura lui relaxată nu se datorează blândeţii sau bunăvoinţei, nici măcar demnităţii pe care se zice c-o au prinţii alteri. În relieful detaliat din spatele statuii, pot vedea cum şira spinării e umflată până la gât de uriaşa ţeapă cu care preoţii l-au străpuns. Măreţul aripi-roşii din Piaţa Marelui Ra e mort.

Patru

Podul de Jad este una dintre cele mai faimoase privelişti din întregul Caldaras. Arcele lui verzi lustruite şi balustradele devin aproape translucide sub norii strălucitori de pe cerul de deasupra lacului Valul de Azur. Ceaţa perpetuă a lacului nu permite să vezi podul până în capătul îndepărtat, aşa că pare să se ridice din nimic. E o privelişte atât de uimitoare, încât ar putea cu uşurinţă să-mi taie respiraţia – dacă n-aş fi atât de distrasă de cadavru.

În jur s-a strâns o mică mulţime, dar oamenii nu l-au încercuit atât de aproape cât să ascundă silueta fără viaţă, întinsă pe plăcile de gresie din faţa turnului de pază al podului dinspre oraş. La prima privire, l-aş fi putut confunda cu o grămadă de cârpe cenuşii, dacă n-ar fi fost mâna care ieşea din mormanul acela. Arăta ca un animal ciudat,

odihnindu-se pe pământ, cu degetele încovoiate care făceau semne chiar şi în nemişcarea lor.

În pofida vocii raţiunii, mă apropii, uitându-mă printre coatele celorlalţi la grămada neînsufleţită. E proaspăt descoperit – oamenii încă nu reacţionează. Mă străbate un fior de gheaţă, chiar dacă afară e caniculă. Un bărbat între patruzeci şi cincizeci de ani, cu şuviţe de păr ud lipite pe faţa contorsionată, mort în stradă.

Mulţimea creşte. Murmurele se transformă în strigăte.

— Gărzi! Crimă!

De îndată ce un privitor strigă „crimă”, toţi ceilalţi îi ţin isonul. Doi gardieni vin în fugă dinspre Piaţa Marelui Ra; un al treilea, care traversa podul, aude strigătele şi îşi iuţeşte paşii spre mulţimea adunată în număr din ce în ce mai mare.

— Cetăţeni! răcneşte unul dintre gardieni peste zarva mulţimii. Cine a fost martor la asta? Ce s-a întâmplat aici?

— Uitaţi-vă la faţa lui! strigă o femeie. Şoc şi groază!

— E salopeta unui muncitor de la cazane. Ce caută aici? zice un bărbat, arătând cu degetul spre mort.

Mulţimea începe să mă împingă şi mă îndrept spre vechiul turn de pază, acum nefolosit decât pentru toaletele sale. Înăuntru, o să găsesc găleata de cenuşă a lui Jey şi mătura de petale, dar încă nu plec de acolo, mai stau puţin. Ceva mă ţine în loc.

Atunci, peste învălmăşeala hainelor, a pălăriilor şi a mâinilor, apare un violet strălucitor. Un preot al lui Rasus, înalt şi calm, cu gura strânsă într-o expresie de îngrijorare care o reflectă pe aceea din privire.

— Gardieni, zice el, cu o voce calmă ce străbate prin gălăgia mulţimii confuze, eu am văzut ce s-a întâmplat.

Acum, oamenii adunaţi pe Podul de Jad nu mai sunt o gloată – sunt un auditoriu. Se lasă tăcerea. Gardianul care vorbise aşteaptă mărturia preotului, cu carneţelul în mâini şi sprâncenele ridicate.

— Preaiubiţilor, zice preotul, vremuri nefaste au venit asupra noastră, căci ceea ce zace lat pe Podul de Jad nu este doar un om mort, ci o poveste care a prins viaţă.

Îmi ţin respiraţia, apăsându-mi palmele de uşa ruginită a turnului de pază.

Preotul îşi plimbă ochii peste mulţime şi vorbeşte cu autoritate, de parcă s-ar adresa credincioşilor din Templu.

— Când l-am găsit pe acest biet om zăcând aici – inexplicabil! —, monstrul care îi provocase moartea se făcuse deja nevăzut. Dar am îngenuncheat lângă om, sperând să-i pot dărui pacea înainte de a-şi începe călătoria spre Grădina Eternă.

Oamenii dau din cap. Unii ating umerii vecinilor, protector.

Preotul face semn spre grămada de zdrenţe.

— „Preaiubite”, i-am spus, „Rasus o să te întâmpine cu bucurie. Lasă îngerul Lung să te călăuzească spre soarta ta”. Însă, în loc de pace, ochii lui erau plini de frică şi m-a apucat strâns de braţ.

Preotul îşi înşfacă violent braţul, ilustrativ. Mai mulţi privitori exclamă. Preotul continuă, mărturia lui devenind din ce în ce mai asemănătoare cu un spectacol de teatru.

— „Sfinte preot al lui Rasus!”, a strigat el. „Avertizează-i! Spune-le oamenilor că am fost ucis de un aripi-roşii!”

Rămân mască. Mulţimea explodează în declaraţii, ţipete, negaţii, însă gardianul cu carneţelul nu îşi notează nimic.

Studiez omul mort cât pot, din spatele grupului. Niciun aripi-roşii nu e responsabil de moartea aceasta, cel puţin niciun aripi-roşii ca mine şi, din câte ştiu eu, sunt singurul. Privesc mulţimea. Totul e atât de teatral, atât de sfruntat. *Chiar cred aşa ceva*?

Nu încă. Nu pe deplin. Însă destul cât să facă oraşul acesta să vibreze ceva mai intens.

Acum, preotul cu robă violet a plecat. Nu ştiu dacă are vreo legătură cu moartea acestui om. Dar cu siguranţă a sădit o sămânţă de frică.

Trag aer în piept şi mă îndepărtez. Să fiu prezentă la un eveniment demn de a fi publicat în ziare e chiar mai periculos, acum, când redactorul-şef de la *Buletinul Zilnic* ştie cum arăt. Şi, crimă

sau nu, i-am făcut o promisiune surorii mele şi orhideei incandescente. Uşa ruginită a turnului de pază se deschide după ce mă opintesc zdravăn în ea. Găsesc găleata de cenuşă şi peria de petale ale lui Jey într-un colţ, tărcate de fâşiile de lumină ce pătrund prin jaluzelele ferestrei. Las trenciul pe un raft vechi şi ies din nou în stradă purtând numai salopeta verde, de grădinar, a surorii mele. Nu-mi dă nimeni atenţie.

Încerc să merg întins – sunt Jey acum, iar ea a traversat podul ăsta de multe ori. Mă ţin pe margine, trecându-mi o mână de-a lungul balustradei calde, netede ca sticla, iar, cu cealaltă mână, pot simţi umezeala pe mânerul găleţii de cenuşă. Când podul ajunge la malul lacului Valul de Azur, drumul s-a ridicat atât de mult în aer, încât lacul mai e doar sporadic vizibil prin ceaţa de dedesubt, străfulgerări de acvamarin şi lumini săltăreţe. Chiar şi de aici, de la înălţime, îi pot simţi dogoarea. Ca toată lumea din oraşul Caldaras, sunt obişnuită cu fierbinţeala, dar căldura umedă care se ridică din lacul clocotitor e destul de intensă ca să mă silească să-mi şterg fruntea cu mâneca.

Podul e liniştit, comparativ cu forfota oraşului Caldaras, însă nu e pustiu. Un om în uniformă de grădinar asemănătoare celei pe care o port eu mă depăşeşte grăbit, dar nu mă salută. Asta-i bine. Doi gardieni ai oraşului trec agale pe lângă mine, îndreptându-se în direcţia opusă, către Piaţa Marelui Ra; n-au aflat încă vestea despre crimă. Îmi

ţin ochii pe dalele de gresie dinaintea mea. N-am mai fost niciodată la o asemenea înălţime, nici măcar în aviariu, şi nu vreau să par ameţită, cum încep de fapt să mă simt.

Când podul începe să coboare, zăresc pentru prima oară Insula Roet şi, în sfârşit, Palatul de Aramă.

Mai mult jad, fireşte. Un arc precum cel din capătul dinspre oraş, cu Mol şi Ver şi îngerul Lung sculptaţi în relief. Urmez drumul cu dale de gresie ieşind de pe pod pe sub arc, de unde înalte ziduri de piatră se deschid ca nişte aripi de-o parte şi de alta, protejând terenul palatului de hăţişul junglei ce înghite insula. În depărtare, pot să desluşesc prin ceaţă – mai subţire aici – domurile strălucitoare de aramă ale palatului şi, cu toate că nu-l pot vedea, ştiu că există un impresionant dom de sticlă în spatele clădirii principale, care adăposteşte grădina privată a împărătesei.

Odată ce ies de sub arc, mă opresc, copleşită de veneraţie.

Albastru. Există *cer* deasupra Insulei Roet, cu un soare strălucitor în mijloc, ale cărui raze îmi acoperă pielea ca o pătură. Albastrul cerului e imposibil, aproape obscen în limpezimea şi siguranţa sa. Cum de există cer aici? Unde sunt norii? Fără îndoială că împărăteasa, cu tehnologia de ultimă oră la dispoziţia sa, are un dispozitiv anume ca să ţină ceaţa departe. Privirea mi se îndreaptă spre palat, edificiile care se îngrămădesc

ca nişte ciuperci, mecanisme strălucitoare urcând şi coborând la exteriorul lor ca într-un dans graţios.

Şi verdeaţa. Ştiam că avea să fie aici. Ştiam că verdeaţa exista şi că palatul de pe Insula Roet era înconjurat de ea. Dar atât de multă! îi simt şi *mirosul.* Se întinde din locul în *care* mă aflu şi într-o parte şi în cealaltă precum catifeaua, o mie de nuanţe diferite de verde îmbrăţişând brazde în spirale de flori roz, galbene şi albastre.

Ţaca-ţaca-ţaca-ţaca. Un muncitor împinge o maşinărie în raza mea vizuală, două roţi la capătul unei osii cu un cilindru rotitor între ele. Îl privesc curioasă, pentru câteva clipe. Cilindrul rotitor din faţa lui e făcut din lame; taie iarba pajiştii ca s-o păstreze la înălţimea unui covor luxuriant. De aceea parfumul de frunze e atât de puternic. Cilindrul aruncă în sus firele de iarbă, iar muncitorul, ţinând maşinăria de mânere, îl urmează cu mers degajat. În locul unei salopete de grădinar, poartă pantaloni cenuşii obişnuiţi, are mânecile suflecate, o vestă ruginie şi e fără ochelari – un servitor de-al casei, probabil. Dacă Jey ar fi fost grădinar-şef, ea i-ar fi putut da sarcina de a tunde pajiştea asta doar pentru a-i admira torsul lung şi părul negru, ciufulit. Nu pot să spun că eu n-aş fi făcut la fel.

Mirosul pajiştii şi excesul de culoare radiind înaintea mea îmi scot din minte omul ucis – într-adevăr, nu mai există decât cerul şi pământul. Tot ce pot face e să nu-mi scot ochelarii negri ai lui Jey

şi să mă holbez, într-atât priveliştea aceasta mă îmbată şi îmi taie respiraţia.

— Domnişoară Fairweather!

Vocea ajunge la mine peste întinderea de aer curat, înlemnesc.

O tânără în salopetă de grădinar s-a ridicat de după nişte tufe de flori şi se grăbeşte spre mine.

Mă fac mică în umbra arcului. *Oh, revărsa-s-ar Mol, probabil o cunoaşte pe Jey.* Cosaşul s-a oprit la marginea pajiştii şi se uită buimăcit cum tânăra îmi face semn cu mâna.

— Domnişoară Fairweather?

Ajunge la mine, gâfâind un pic.

— Îmi pare atât de rău. Am venit mai devreme şi am vrut doar să arunc o privire la acele minunate flori-spiriduş galbene – aţi mai văzut aşa ceva vreodată? Jur că nu le-am atins, nu chiar – poate vreo două flori ofilite, ştiţi, pe care se poate să le fi smuls – n-o să mă spuneţi maestrului Fibbori, nu-i aşa? Oh, pe dulcele Rasus, doar că asta e prima mea zi şi…

Pun o mână pe umărul ei.

— Îmi cer iertare, domnişoară…?

Ea trage aer în piept, cu faţa pistruiată mortal de serioasă.

— Onna. Îmi pare atât de rău. Onna Twill. Dumneavoastră mă învăţaţi desprăfuirea, astăzi. Vreau să spun, aşa plănuiserăţi.

Dacă nu vă supăraţi. Vreau să spun… pe dulcele Rasus, dumneavoastră sunteţi domnişoara

Jey Fairweather, nu-i aşa?

Clipesc.

— Te învăţ despră̆fuirea? Vrei să spui, a bujorilor?

Ea încuviinţează din cap, cu ochii mari.

Aparent, Jey a uitat să menţioneze că trebuia să instruiască o novice în ale grădinăritului, astăzi. Pe coada verde a lui Ver, nici măcar nu ştiu care sunt paşii. Onna mă priveşte cu speranţă, aşa că arunc o privire peste umărul ei, studiind terenul după masele de bujori care se presupune că stau de pază la marginea Palatului de Aramă.

Spre imensa mea uşurare, îi văd, şiruri întinse de bujori, dincolo de un răzor năpădit de flori.

— Hai să mergem, atunci. Adu-ţi şi găleata.

Fâş, fâş, fâş.

Peria de petale e moale ca părul meu după o baie cu săpun. Mănuşile de grădinărit ale lui Jey stau, mototolite, în buzunarul salopetei, căci las soarele să se odihnească pe dosul mâinilor mele în timp ce lucrez. Pot să jur că simt greutatea razelor lui.

Într-o altă zi, m-aş fi putut bucura de asta. *Fâş, fâş, fâş.*

Din fericire, Onna e tăcută, concentrată la periatul ei, câţiva paşi mai încolo. N-a fost cine ştie ce de explicat, slavă lui Rasus. Cenuşa lui Mol nu se adună prea mult aici. Nu e ca acasă, unde marginile micii noastre grădini sunt mereu

acoperite de pulberea neagră-cenuşie. Grosimea stratului de cenuşă din găleată creşte aproape imperceptibil în timp ce lucrez, dar deosebirea pe care micile mele perieri o fac asupra fiecărei flori e la fel de profundă ca şi când le-aş picta petalele pe o pânză cenuşiu-închis. Sunt ca preoţii care măturau prin Piaţa Marelui Ra, făcând curăţenie în această lume plină de praf. Îmi îngrop faţa într-un buchet de flori curate şi inspir adânc. Magnific.

— Sunt şi preferatele mele, zice o voce din spatele meu.

Îmi ridic imediat capul. Găleata de cenuşă cade în iarbă, conţinutul revărsându-se într-un norişor.

— Dar-ar ploaia în iad! zic eu, mai înainte de a-mi lua seama.

Onna tresare.

— Îmi pare rău, zice vocea, reţinându-şi râsul.

Nu spun nimic. Jey ar fi vorbit. Ar trebui să vorbesc şi eu. Ce-ar spune Jey?

— Pleacă de-aici, zic eu.

— Te-am speriat? întreabă vocea.

Mă întorc.

— Nu, doar că uneori hotărăsc să arunc lucrurile şi apoi să înjur.

Este cosaşul pajiştii, care stă la o distanţă respectabilă, nu atât de aproape cât părea după sunetul glasului, în linişte din jur. El zâmbeşte şi îşi ridică sprâncenele. Ochii lui sunt albaştri ca şi ai mei. Bine, nu că ai mei, totuşi albaştri, de un albastru ca al cerului incredibil de deasupra.

— Îmi cer iertare, zice el.

— Îhm. Nu. E în regulă.

Încerc să-i fac semn să plece. Zâmbesc sau îmi arăt colţii – ceva cu buze şi dinţi, în orice caz. De ce e atât de dificil? Jey ştie cum să vorbească oamenilor. Şi persoana aceasta vorbeşte cu Jey, nu cu mine.

Ciudat cum *mi se pare* că el vorbeşte cu mine.

Se uită la Onna şi întinde două cupe de alamă, zâmbind.

— M-am gândit că poate vă e sete.

Îmi dau seama că Onna n-a scos încă niciun cuvânt. Gura îi e deschisă şi irisurile ei căprui se văd încercuite de alb, când întinde o mână să ia una dintre cupe.

— Vă mulţumesc, domnule, zice cu o voce tremurătoare.

Cosaşul zâmbeşte şi întinde cealaltă cupă spre mine.

— Spune-mi, ai băut vreodată apă îngheţată?

Nu trebuie să-mi fac un prieten, îmi spun. Dar, cu toate acestea, nu-mi pot potoli curiozitatea.

— E un tip de apă rece? îmi lungesc gâtul, doar puţin, să mă uit la lichidul scânteietor din cupă. Tata spune că Palatul de Aramă are nişte robinete prin care curge apă rece.

— Da, încuviinţează el, făcând un pas spre mine. Şi asta are bucăţele de gheaţă în ea, ca s-o facă şi mai rece. Nu poţi să-ţi închipui senzaţia. E incredibilă. O poţi simţi cum curge pe gât, până în

stomac.

Cupa îmi răceşte vârfurile degetelor. Pietre lustruite de gheaţă albă se lovesc încetişor de pereţi.

Prima înghiţitură mă face să mă înfior. Are dreptate. Pot să simt bucata de gheaţă alunecând pe gât. El râde, când îl privesc uluită.

— E senzaţional, zic eu.

Şi chiar este – parfumul bujorilor, apa rece magică sub acest soare strălucitor, fierbinte, şi un tânăr frumos care se uită la mine de parcă aş fi cel mai încântător puzzle pe care l-a văzut vreodată.

El face semn spre flori.

— Bujorii sunt deosebiţi, nu-i aşa?

Apa pe care o înghit o ia pe partea cealaltă şi tuşesc.

— Îmi plac bujorii, spun. Dacă tot ai întrebat, eu…

Sunt gata să spun *n-am văzut niciodată atât de mulţi,* dar îmi amintesc la ţanc că Jey îi vede la fiecare sfârşit de săptămână. Închid brusc gura.

Onna zice chiţăit:

— Eu… nu pot, domnule, nu trebuie… e… sunteţi prea bun…

Îi întinde cupa, cu ochii plecaţi.

El se întoarce spre ea.

— Onna, nu-i aşa?

Îi ia cupa şi ea roşeşte.

— Dacă nu ţi-e sete, n-ai vrea să… verşi găleţile astea de cenuşă de partea cealaltă a zidului?

— Da, domnule.

Ia găleţile, adunând într-a mea cât de multă cenuşă risipită poate, apoi se îndepărtează grăbită peste pajiştea însorită.

Domnule. Asta ar explica de ce nu e în uniformă. Să fie oare un grădinar-şef?

Pe firea sângeroasă a lui Rasus, să fie maestrul Fibbori însuşi?

Sângele îmi aleargă prin vene atât de iute, că îmi amorţeşte degetele. Indiferent cine-o fi, nu pare să mă trateze – adică pe Jey – ca pe o cunoştinţă, aşa că probabil nu e maestrul Fibbori. Risc şi întreb:

— Te cunosc de undeva?

El zâmbeşte şi îşi lasă capul într-o parte, o reacţie pe care n-o pot interpreta.

— Nu, nu cred că ne-am întâlnit. Îmi cer iertare.

Întinde o mână şi îmi strâng degetele în jurul ei, cum m-a învăţat sora mea că se salută.

— Zahi, zice el.

— Jey. Fairweather. Mi se pare ciudat să-mi dau eu singură un nume. Sper că nu mi-l repetă şi el. Bun, acum, scuză-mă, dar trebuie să mă întorc la periat.

Fac o pauză şi, riscând din nou, adaug:

— Grădina trebuie să fie perfectă pentru Crepuscul, la dezvelirea orhideei înţelegi.

— Înţeleg, zice el.

Un val de îndrăzneală – sau de prostie – mă învăluie şi continui:

— Apropo de orhidee, din întâmplare, ştii cumva…?

Sunt întreruptă de un clinchet uşor ieşind din buzunarul vestei lui Zahi. El scoate un ceas de buzunar – scump, dacă are şi o sonerie în el –, îl deschide şi se încruntă.

— Cum mai zboară timpul. Se uită la mine şi-mi face cu ochiul. Cel puţin, aici.

Acum scoate ceva lung şi argintiu dintr-una din cele două teci de piele identice de la brâu. La privirea mea întrebătoare, spune:

— Lame de cosit. Nu se ştie niciodată când aş putea avea nevoie de ele, nu-i aşa? E o pajişte mare.

Apoi, cu o mişcare relaxată, duce mâna către flori, retezând codiţa uneia dintre cele mai înflorite. O întinde spre mine.

Simt cum mi se încordează toţi muşchii.

— Tocmai ai tăiat una dintre florile împărătesei!

El îşi înclină din nou capul, ceea ce începe să fie enervant.

— Aşa am făcut.

Tata încă îmi spune povestea florii pe care mi-a adus-o, cea care acum se îngălbeneşte într-un vas de sticlă din Dom. Un mecanic neatent a scăpat o cutie de ulei, de pe schela lui ridicată pe lângă zidurile Palatului de Aramă, şi a rupt tulpina florii unui bujor de dedesubt. Tata a încercat disperat să salveze floarea, dar nu se mai putea face nimic. Cu toate acestea, intendentul Comandantului s-a

întâmplat să fie de faţă şi a rămas impresionat de eforturile sale, aşa că tatii i s-a dat voie să ia floarea acasă.

Despre mecanic nu s-a mai auzit niciodată.

Ochii mei săgetează în jur, frenetic. Nimeni. Mă răstesc la cosaş:

— Tu… cap sec! Dacă ai fi fost văzut?

Ochii i se măresc pentru o fracţiune de secundă.

— Aş fi dat de belea, cu siguranţă. Împărăteasa nu arată înţelegere pentru cei care îi strică grădinile. Deci, presupun că ai putea spune că tocmai mi-am riscat libertatea – poate chiar *viaţa* – ca să-ţi ofer un dar. Haide, ai de gând să-l primeşti? Măcar atât ai putea face.

Încă ţine floarea întinsă spre mine, cu un zâmbet arogant. Inima îmi bate nebuneşte. *N-a văzut nimeni,* îmi spun eu, încercând să şi cred. Dar sunt încremenită.

Zahi lasă mâna jos.

— Ei bine, n-am prea avut succes. Nu m-am gândit că tu… Nu-i nimic. Prima fată pe care o văd vreodată periind florile fără mănuşi, şi îngropându-şi faţa în flori cu lăcomie, şi zâmbind la peisaj de parcă i-ar fi cel mai bun prieten din lume, iar eu ce fac? Mă port ca un măgar.

Oftează şi aruncă bujorul în brazda de flori, unde dispare printre frunze.

Mă îndrept de spate.

— Da.

El îmi zâmbeşte uşor.

— Sunt sigur că-mi arunci cea mai dură privire pe sub ochelarii aceia.

— Probabil.

— Ar trebui să-i dai jos, ca să-ţi pot aprecia mai bine dispreţul.

Acum simt primejdia. Cosaşul acesta e prea curios. Asta-i problema cu ascunsul – nu faci decât să devii mai interesant.

— Nu, zic eu. Exclus.

Zahi îşi pune o mână în şold.

— Atunci o să-mi spui tu ce culoare au ochii tăi sau rămâne doar să-mi imaginez eu?

Mă gândesc la mecanicii slabi şi la minerii cocoşaţi care mai trec, uneori, pe sub ferestrele casei mele, pe strada Drobul de Sare. El nu se mişcă la fel ca ei. Este mai drept, mai confortabil în aer şi în lumină.

— Sunt căprui, zic eu.

El trage aer în piept, uitându-se cu atenţie.

— Chiar aşa?

Fac un pas înapoi şi îmi duc, stingherită, o mână la faţă.

— Sunt căprui.

N-o să-mi taie bentiţa cu care-mi sunt prinşi ochelarii cu lama lui de cosit, nu-i aşa? Panica ce mi-a tot dat târcoale se cuibăreşte în pieptul meu. Nu ştiu ce mă tulbură mai mult, tonul lui insolent sau cele blând. Jey ar şti cum s-o scoată la capăt cu el. Şi sunt foarte sigură că şi el ar şti cum s-o

scoată la capăt cu Jey. Dar o aripi-roşii?

Micul clinchet se aude din nou din buzunarul lui şi el oftează.

— Trebuie să ajung în altă parte. Şi s-a terminat şi ziua ta de muncă, nu-i aşa?

Gata cu munca, deja? Tata o să iasă din domul grădinii private dintr-o clipă într-alta şi eu nu sunt cu niciun pas mai aproape de a găsi orhideea decât eram azi-dimineaţă.

Zahi îmi zâmbeşte afectat, scuzându-mă ironic.

— Sunt sigur că eşti foarte dezamăgită.

Nu ştiu ce să spun, aşa că îi dau înapoi cupa de alamă. Apoi fac o plecăciune adâncă, amintindu-mi cum arată politeţea în afara casei mele.

— Mi-a părut bine că te-am cunoscut. Să respiri uşor.

El se uită din nou la mine cu acea expresie nedumerită şi, pentru o clipă, mă simt ca *mine însămi,* nu ca *ea.*

— Să respiri uşor, domnişoară Fairweather, răspunde el, cu o plecăciune asemenea.

Numai că eu nu respir uşor. Plămânii îmi sunt ca-n cleşte şi pulsul îmi zvâcneşte în urechi; pentru prima oară mă întreb dacă sunt capabilă să fiu la fel de sentimentală ca Jey.

Cinci

Alterii din legendă sunt creaturi uluitoare. Poveştile ne spun că au dispărut – şterşi de pe faţa pământului de monstrul Bet-Nef, în urmă cu o mie de ani –, dar noi îi ţinem aproape până în ziua de azi, în temple, palate şi şcoli. Creaturi diafane, frumoase, privesc tăcute din gresie, din tapiţerii roase şi din vitralii strălucitoare. Noi îi sculptăm, îi pictăm, le vorbim ca şi cum ar asculta, îi venerăm în secret la fel cum venerăm zeii adevăraţi.

Şi totuşi este trist că, pentru că oamenii sunt slabi, părintele alter este cel care trebuie să se ocupe de sosirea unui aripi-roşii. Părintele alter este cel care îl pune pe copilul nou-născut într-un sac şi îl ţine sub apă. Alterii sunt făpturi ale luminii şi dreptăţii, aşadar este firesc să nu simtă nicio remuşcare când distrug creaturile răului, destinate să caute nimicirea tuturor oamenilor – creaturi care au luptat de partea monstrului Bet-Nef când s-au confruntat cu Dai Roet, în Războiul Pământului Topit.

Nu vreau să spun că aş avea vreo idee cum să provoc distrugerea rasei umane, chiar dac-aş vrea. Pe lângă faptul că nici măcar nu cunosc toţi oamenii, nu-mi pot închipui cum aş face să îi ucid

pe toţi. Ar fi atât de istovitor. Dacă aş fi Rasus, i-aş putea termina pe oameni cu un singur fulger de-al meu. Ga Mol, i-aş putea sufoca pe toţi cei din Caldaras cu lavă. Cu influenţa insidioasă a lui Ver, aş putea trimite o molimă şi ei şi-ar vărsa cu toţii maţele în cel mult o săptămână. Iar dac-aş fi îngerul Lung, doar le-aş şopti numele, când ar da să adoarmă, şi nu s-ar mai trezi niciodată.

Focul meu personal e la scară redusă; ştiu asta. Faptul că am pârlit doi preoţi într-un gang cu greu poate fi genul de lucru care ar nimici popoare. Pentru masacru de amploare, cred c-ar trebui să folosesc otrava. În ceaţă, poate. Ar trebui să fie un nou tip, îngrozitor, de venin; există deja destulă otravă care se revarsă pe gura lui Mol şi, de-a lungul timpului, locuitorii din Caldaras s-au învăţat s-o respire.

Dacă aş fi avut puterile lui Rasus, ale lui Ver sau ale lui Mol, probabil le-aş fi folosit să scap de afurisita asta de ceaţă otrăvitoare, nu să-i ucid pe oameni.

Însă nu sunt zeu. Aripi-roşii nu sunt zei. Numai zeii pot deveni atât de furioşi încât să vrea să extermine o întreagă specie. Eu nu mă enervez niciodată. Aproape niciodată.

Salopeta de rezervă a lui Jey este împăturită frumos în cufărul de la capul patului ei, dar sus, în Dom, va trebui să îmbrac iarăşi hainele mele tocite de tweed. Sunt fascinată – cum n-am mai fost de

ani buni – de propria reflexie. Dincolo de crăpăturile ca pânza de păianjen de pe suprafaţa vechii oglinzi de pe uşa şifonierului meu văd o altă pânză de păianjen – nişte cicatrice urâte, roşii, se întretaie pe spatele meu, de parc-aş fi încercat să mă frig pe un grătar.

Aripi-roşii poartă cicatricele strămoşilor.

Potrivit legendei, aripi-roşii, în alianţă cu monstrul Bet-Nef, au fost combatanţii cei mai brutali din Războiul Pământului Topit. Ei i-au măcelărit sistematic pe alteri – inclusiv pe propriii părinţi –, iar când legiunile lui Bet-Nef au ajuns în oraşul Caldaras au ucis preoţi, civili, chiar şi copii. Legendele nu se încurcă cu jumătăţi de măsură.

Atunci, Dal Roet a venit în ajutorul oraşului, călărind pe un soi de animal magnific, fără îndoială – poate vreun strălung zburător, cu aripi de foc, de ce nu? Bet-Nef a fost aruncat în lac, legiunile lui înspăimântătoare au fost alungate din Caldaras pentru totdeauna, iar Dai Roet însuşi i-a dat fiecărui aripi-roşii câte o mie de lovituri de bici. Din ziua aceea, una dintre metodele prin care se presupune că ai putea deosebi un aripi-roşii de un om a fost mia de cicatrice roşii de pe spatele său. Este adevărată povestea? Nu ştiu. Dar cicatricele sunt reale.

Născută cu cicatrice. Ei, nu-i asta o lovitură în pantaloni? — Cum ar zice Jey.

Mă holbez, fascinată de urâţenia mea. Cicatricele nu dor, însă în ultima vreme au crescut,

culoarea lor devenind mai vibrantă. Să fie oare pentru că am înaintat în vârstă? Sau pentru că se apropie întunericul Adânc? N-am pe cine să întreb.

Nu cred că sunt într-adevăr o mie de cicatrice, dar mi-a înţepenit gâtul de cât l-am sucit să mă uit în oglindă. Încă o dată, mă dau bătută înainte să le fi numărat pe toate.

Chipul frumosului cosaş, Zahi, îmi apare deodată în minte. O fată normală i-ar fi putut spune, cu ochii descoperiţi, că îi place părul lui nepieptănat şi vesta de culoarea ruginii, ar fi putut zâmbi, flirta.

Dar pe cine încerc să păcălesc? Am fost prin oraş nesupravegheată numai două zile, iar în prima aproape c-am ucis doi oameni. Doi preoţi. Preoţi!

— Supă, supă, supă, supă! se aude un cântecel de jos.

Asta mă smulge din visele mele cu ochii deschişi şi cobor, ca s-o găsesc pe Jey atacând nişte roşii oribile cu un cuţit de bucătărie, cântând în acest timp. Roşiile din grădina casei noastre se uită lung la mine din coşuleţul lor, ca nişte capete micuţe de bătrâni bolnavi, ursuzi şi negricioşi.

Ea – şi ridică privirea, cuţitul îi cade zdrăngănind pe podea.

— Cred că am prins şmecheria cu tăiatul roşiilor!

— Super.

Iau cuţitul de jos şi-l spăl în chiuvetă.

Uşa se deschide şi intră tata, aducând cu el

mirosul grădinilor.

— Mmm, supă!

Jay zâmbeşte mulţumită. Tata se uită la mine.

— Şi, cum a fost ziua ta, fata mea?

Îşi pune ghetele de lucru pe covoraşul de şters picioarele de la uşă.

— Bună, răspund eu, evitându-i privirea.

El o ia târşâind pe lângă mine, ca să se schimbe în hainele de seară, bocănind în podea cu piciorul său de metal. În trecere, mă mângâie pe cap cu o mână mare şi caldă.

Deschid dulapul cu mirodenii şi scot câteva borcane de sticlă, apoi privesc micile ghivece cu ierburi de pe pervazul ferestrei.

— Asta e în regulă?

Jey îşi ţine ridicat cuţitul picurând. Un lichid de o culoare suspectă sclipeşte în fâşiile de lumină ce pătrund prin perdelele de dantelă. Înclină tocătorul şi bucăţelele de roşie alunecă într-o oală mare.

— Sunt… altfel, zic eu.

— Sunt un pic scârboase, oftează ea. E de la otrava din aer. Intră şi în sol.

Are dreptate, bineînţeles. În Caldaras este mult mai dificil să creşti plante în aer liber decât în sere.

— Ştii ce-ar trebui să facem? Să le aruncăm pe toate.

Tata se întoarce în bucătărie în confortabila şi vechea lui cămaşă de pânză, ale cărei fibre moi sunt ultime vestigii ale vieţii la ferma de care Jey şi cu mine nu ne amintim.

— Ce anume? Ce aruncăm?

Amândouă ştim că e o cauză pierdută. Nu pentru că nu ne permitem să aruncăm câteva legume dezgustătoare, din când în când, ci pentru că…

— Minerii de sare din Drush ar fi fericiţi să aibă roşiile astea, fie că arată bine, fie că nu, zice tata, încrucişându-şi braţele. Familii întregi trăiesc cu un sfert de kilogram de sare pe zi.

O poveste absurdă. Oricine ar urma dieta asta şi-ar găsi moartea buhăită mult prea rapid ca să mai fie de mare folos ca miner. Însă ăsta e finalul discuţiei şi fierbem supa mai departe, Jey cântând, iar tata încercând din răsputeri să nu dea prea multe sfaturi. Uneori e greu să ghiceşti ce expresie ascunde barba lui stufoasă, dar ochii de regulă îi zâmbesc.

Acum, toţi trei stăm la masă, încercând să ne consumăm creaţia cât mai repede cu putinţă, ca să uităm că a existat vreodată. Supa are gust de canal de scurgere şi de jale, ca sfârşitul lumii bântuit de molime. Jey crede că e amuzant. Şi este destul de comic, cum stăm noi aici, mâncând catastrofa asta de parc-ar fi o cină normală. Mă ţin de nas şi înghit. Jey izbucneşte în râs.

— N-am să am niciodată succes în creşterea unei plante, zice ea.

— Poate că tocmai ai cultivat o specie nouă de roşii, sugerez eu. Am putea s-o numim Frumoasa Brună.

Jey rânjeşte.

— Sau Deliciul Putred!

— Sau Voma Caldarasului!

Barba tatii tremură când îşi toarnă mâzga maronie în gură. Pufneşte în râs.

— Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine cu supa asta. Când o să puteţi creşte roşii pe strada Drobul de Sare, o să fiţi gata să aveţi grijă de grădinile împărătesei. Şi am observat că ai făcut o treabă grozavă cu bujorii, astăzi, Jey.

Bujorii. Îmi amintesc parfumul, mai degrabă emoţia decât amintirea parfumului propriu-zis. Văd floarea catifelată pe care am refuzat s-o accept căzând printre frunze şi dispărând.

O bătaie în uşă ne încremeneşte.

Bătăile în uşă nu sunt niciodată semn bun. Când suntem pe afară numai eu şi tata, chiar şi un prieten ar putea fi convins că sunt sora mea, dacă ar părea cumva bănuitor. Însă aici, înăuntru, suntem două. Gemene, fără niciun semn sfânt pe frunţile noastre care să ne marcheze drept fiinţe omeneşti. Asta nu se poate explica.

Tata se opreşte cu lingura de supă în aer. Eu îmi arunc farfuria pe jumătate golită în cutia de resturi vegetale de lângă chiuvetă şi urc scara până în dom, inima bubuindu-mi în piept.

De obicei, nu trebuie să stau prea mult ascunsă. De cele mai multe ori, la uşă sunt prietenii lui Jey care vin s-o ia sau o livrare de

mănuşi sau foarfeci noi pentru tata. Totuşi, un minut în spatele peretelui fals al şifonierului poate părea cât o oră. Panica mi se împlântă prin minte cât aştept în beznă, o mie de lucruri care ar fi putut să mă trădeze. Motivul bătăilor în uşa de jos ar putea fi o gardă care a venit să mă ia la închisoare. Nu – mai probabil, la Templul lui Rasus.

Cum am luptat cu foc contra preoţilor.

Cum m-am holbat la statuia de obsidian a lui aripi-roşii.

Cum am vorbit cu Toiagul de Onix.

Întrebările pe care i le-am pus Narei Blake.

Felul în care am mirosit iarba.

Felul în care am iubit bujorii.

Însă, oricât de sufocantă este bezna, supravieţuiesc. Ca întotdeauna. Jey dă semnalul curând, *toc-toc* cu coada măturii în tavan, sub picioarele mele, că e în regulă să ies.

Ea umple chiuveta cu apă caldă când cobor. Tata stă în picioare, lângă uşă, citind un mesaj. A fost un curier, aşadar. Nimic pentru care să fiu alarmată. Probabil instrucţiuni de la maestrul Fibbori.

Faţa tatii spune altceva, totuşi. Mă opresc în spatele scării spre dom, suprafaţa ei rece de metal între mine şi bucătărie. El se uită la mine, apoi la Jey. Respiraţia mi se iuţeşte.

— Ei bine, zice tata.

Jey ridică ochii, observând acelaşi ton neliniştitor în vocea lui care mă ţine pe mine la pândă, în spatele scării.

— Ce e, tată?

Tata clipeşte încet şi împătureşte mesajul la loc.

— Jey. Oftează ca un uruit din însuşi Mol. Te rog să stai jos, fata mea.

Jey se aşază pe un scaun, iar eu apar din spatele scării şi mă alătur lor, la masă. Îmi ţin degetele împreunate în poală, dar Jey nu e obişnuită să-şi controleze corpul şi-şi îngăduie mâinilor să bată nervos în lemnul tăbliei mesei.

Tata oftează din nou, punând hârtia împăturită pe masă.

— Jey, zice el, dar pare să nu ştie cum să continue.

Încerc să rămân calmă, deşi sângele îmi vuieşte în urechi.

— Tată… începe Jey şi îi arunc o privire de avertisment.

Îşi închide gura. Dacă e să ne acuze, lasă-l s-o facă. Nu-i nevoie să te oferi voluntar pentru ceva, atâta vreme cât nu ştim ce conţine mesajul acela.

Tata întinde mâna peste masă şi o bate uşurel pe a surorii mele, ceea ce ne surprinde pe amândouă.

— Ştiu… ştiu că nu mai eşti chiar o fetiţă. Ştiu că e foarte plăcut să vorbeşti cu tinerii bărbaţi. Chiar şi să te îndrăgosteşti, într-o bună zi.

Jey, care se îndrăgosteşte o dată la două

săptămâni, se sileşte să zâmbească uşor. Îmi doresc să-şi păstreze răspunsurile scurte şi vagi. Nu ştim încă dacă tata a aflat despre întâlnirea ei secretă cu Bonner.

— Să sperăm! zice ea, prea tare.

Destul de bine.

Tata ia din nou mesajul, de parcă nu e sigur ce ar trebui să înţeleagă din el.

— Jey, draga mea, ştii care sunt regulile. Nu poţi vorbi cu nimeni de acolo. La şcoală, da. La ceainării, da. Dar acolo… pur şi simplu e primejdios pentru siguranţa surorii tale. Sigur ştii asta, fata mea.

Jey se încruntă.

— Tată, nu…

— Nu e nimic de făcut acum, zice el. Trebuie să refuzi. Indiferent ce ai făcut, indiferent ce ai spus, i-ai atras atenţia, aşa că pur şi simplu nu trebuie să te duci.

— Să mă duc? repetă Jey. Unde să mă duc?

Nu mai rezist.

— Tată, care-i mesajul?

Pare să mă observe pentru prima oară. Tace un moment, apoi mi-l întinde. Hârtia e grea de la blazonul aurit, imprimat în relief, în capul paginii. O pecete mare de ceară a fost ruptă, iar un fir auriu atârnă în spate.

Domnişoarei Jey Fairweather, strada Drobul de Sare 162 Maiestatea Sa Imperială împărăteasa

Caldarasului
și
Mult stimatul Azizi Zan, Comandantul oraşului Caldaras, protectorul naţiunii
solicită respectuos prezenţa dumneavoastră
la o petrecere de după-amiază
ce va avea loc în următoarea lumină-de-odihnă
la Palatul de Aramă de pe Insula Roet,
la cererea expresă a devotatului lor fiu
Admirabilul Zahi Zan.

Tresar. *Admirabilul Zahi Zan?* Fiul împărătesei? Eu ştiam că el şi fratele lui erau plecaţi la universitate în munţii înzăpeziţi din sudul Caldarasului. Întrebările şi nedumerirea îmi gâtuie glasul, dintre care cea mai arzătoare era: De ce mama naibii cosea pajiştea?

De unde era să fi ştiut? Şi acum mă invita la o petrecere privată la Palatul de Aramă!

Rectificare: a invitat-o pe Jey.

Însă niciuna dintre noi n-avea să se ducă.

Şase

Chipul de obsidian al lui aripi-roşii cel mort din Piaţa Marelui Ra mă găseşte în somn, bântuindu-mă pentru că nu arată ca un aripi-roşii. Pentru că

arată ca un om, ca şi mine.

Mă zgâiesc la contururile pietrelor din zidul de lângă patul meu. Mintea refuză să-mi alunece în uitare de sine; aleargă printre amintiri şi extaz şi îngrijorare. Urmăresc înaintarea lentă a unei raze de lună, iar când ajunge pe faţa mea, renunţ la somn şi ies de sub pături.

Las urma corpului meu adâncită în salteaua de paie când mă dau jos din pat, ceaţa neguroasă presând pereţii de sticlă ai domului. Aprind la viaţă un muc de lumânare, stârnind foşnete de pene dinspre stinghiile de deasupra capului, şi mă îndrept în vârful picioarelor spre şifonier.

Pe el, găsesc cutia de metal pentru scule, pe care mă muncesc s-o împing, puţin câte puţin, până reuşesc s-o dau jos. O am din Val Chorm, din casa care acum e doar amintirea verde a cenuşii. În interior se află o bucată dintr-o faţă de masă arsă, împăturită cu grijă, şi o micuţă colecţie de pagini, acum moi şi ferfeniţite, din romanele de duzină pe care Jey le aduce acasă.

Fiecare pagină e dintr-o altă poveste, cu titluri sinistre precum *Răpită de monstru, Răul duplicat* şi *Mireasa prinţului sângeros.* Toate poveştile sunt despre aripi-roşii în cele mai depravate şi mai brutale manifestări ale lor.

Paginile pe care le-am păstrat sunt ilustraţii, de regulă desene melodramatice ale unor oameni frumoşi, îndeajuns de ghinionişti să fie îngroziţi şi să-şi piardă bucăţi mari din haine, totodată, însă,

oricât de frumoşi, înspăimântaţi şi sumar îmbrăcaţi sunt oamenii aceştia, interesul meu se îndreaptă în altă parte. Fiecare ilustraţie portretizează, de asemenea, un aripi-roşii.

Păroşi, cei mai mulţi dintre ei. Cu ochi sălbatici, colţi şi gheare. Îi studiez din nou atent, încercând, făcând eforturi să mă văd pe mine însămi. Părul meu e lung, dar îl ţin bine pieptănat. Unghiile mele sunt pilite şi dinţii, curaţi. Ochii ce se uită la mine din oglindă par destul de calmi.

Este ridicol să te gândeşti că o persoană care n-a văzut niciodată un aripi-roşii ar putea scrie o poveste despre ei sau ar putea face portretul unuia. E ridicol să te gândeşti că ar putea exista ceva din mine în povestirile astea senzaţionale.

Ştim adevărul despre monştri după faptele lor, nu după înfăţişare.

De ce le păstrezi? m-ar întreba Jey, dacă ar afla. Ce aş putea să-i răspund? Că, oricât de oribili sunt aceşti aripi-roşii imaginari, sunt totuşi o familie căreia aş putea să-i aparţin, dacă aş fi arătat ceva mai mult a demon?

Sau poate că mă linişteşte faptul că nu mă *văd* pe mine în aceste ilustraţii. Aş putea fi doar o fată normală, ascunsă de societate, dar nu un pericol pentru aceasta. Cineva care, dacă lucrurile ar sta altfel, s-ar putea duce la o ceainărie, ar merge la şcoală, ar întâlni un băiat, ar merge la o petrecere în lumea bună, iar lumea s-ar comporta ca şi când n-ar fi nimic rău în asta. Aş putea fi o persoană

obişnuită, care n-ar avea puterea să pulverizeze capul unui om cu degetele ei. Poate că o parte din mintea meu nu a crezut în aripi-roşii, în pofida atâtor ani de când mi-am privit cicatricele şi ştiu că sângele meu curge negru prin vene. Chiar şi după ce mâinile mele au slobozit focul ucigător asupra preoţilor acelora.

N-am crezut până azi-dimineaţă, când mi-am văzut faţa obişnuită în sculptura de obsidian din Piaţa Marelui Ra şi am înţeles. Oricine a sculptat acel aripi-roşii, acel semialter prinţ, l-a *văzut.* Pe el. Pe noi.

Este ziua petrecerii în grădină a lui Zahi Zan, iar tata pleacă, în răsărit, cultura de grâu a fost infestată de mălură, iar ăsta e aproape cel mai rău lucru care se putea întâmpla cu numai câteva săptămâni înainte de întunericul Adânc, când nu va mai creşte nimic timp de un an. Împărăteasa i-a convocat pe cei mai respectaţi horticultori şi botanişti să ajute fermierii ca să salveze cât mai multe plante cu putinţă, aşa că tatăl nostru trebuie să plece.

— Rămâneţi cu bine, fetele mele, să respiraţi uşor.

Îi aud cuvintele pe care nu le rosteşte. Vrea să spună că trebuie să fim cu băgare de seamă. Jey, tăcută. Eu, invizibilă. Şi cu toată îngrijorarea lui, habar n-are în ce mare încurcătură sunt deja eu.

Văzută.

Din cauza blestematei de orhidee. Aerul din plămânii mei fumegă. Întotdeauna am fost atât de precauţi. Ce mă fac acum?

Privesc uşa închizându-se în urma tatălui meu şi-i ascult ghetele scrâşnind pe aleea de pietriş până în stradă. Pe fereastră, o văd pe Jey făcându-i cu mâna din micuţa noastră *grădină* din faţă, cu părul negru neacoperit, cu umerii dezgoliţi.

Îmi trec degetele prin păr. Nimeni nu mă poate vedea prin perdele, nu-i aşa? Nu le-a testat Jey, uitându-se bine din curte, când le-am atârnat? Nu m-a pus tata să stau sus, în dom, ca să nu fiu văzută din stradă? Nimic nu mai pare sigur acum.

Încă n-am vorbit cu Jey despre ce s-a întâmplat în gang sau în grădină. N-aş şti de unde să încep sau ce aş vrea să-i spun. Singurul lucru pe care-l ştiu e că e mai important decât oricând să ajung la afurisita aia de orhidee incandescentă.

Jey intră în casă, închizând uşa greoaie în faţa luminii strălucitoare de amiază.

— Ei bine, zice ea, bietul tata, întotdeauna trimis să rezolve problemele tuturor. Cât o să dureze oare de data asta?

Încep să-mi leg părul la spate cu un elastic. Jey se apropie automat de mine, trăgând, înfoind şi îndreptând.

— Bănuiesc că destul cât să te duci la petrecerea aceea.

Nu ştiu de ce spun asta.

— Nu-i grozav? zice ea şi-i aud zâmbetul din

glas. Să fiu sinceră, mi-a trecut prin minte să mă duc. Ce rău ar putea fi în asta? Vreau să spun, n-am întâlnit încă pe cineva din familia regală şi, din câte aud, mi-aş fi amintit cu siguranţă dacă aş fi întâlnit.

— De ce spui asta? întreb eu, ţinându-mi vocea în frâu.

Jey mă trage o ultimă oară de păr, fixându-l, apoi mă întoarce cu faţa la ea. Privirea ei este jucăuşă.

— N-ai auzit nimic despre Zahi Zan? Se spune că ar fi chiar frumos. Deşi se pare că duce o viaţă pe potrivă. Se apleacă spre mine. O altă tânără domnişoară în fiecare săptămână – şi uneori mai mult de una!

— Citeşti prea multe romane ieftine, zic eu, sec.

— Care-i problema?

Jey dă să mă ia de braţ, dar eu deja urc scara spre liniştea camerei mele.

— Hei! strigă ea, dar trântesc uşa-trapă.

De parcă o uşă-trapă ar putea s-o descurajeze pe sora mea.

— Uite care-i problema, Jey, încep eu, câteva momente mai târziu. Ea s-a aşezat pe masa mea şi se apleacă, uitându-se la mine ca un prădător la vânătoare. S-a întâmplat când am schimbat noi locurile.

Ea – şi îndreaptă spatele şi duce o mână la gură.

— Oh, Rasus! Tu ai fost cea care l-ai întâlnit, nu-

i aşa? Când te-ai ocupat de bujori în locul meu? Sunt aşa o idioată.

Îmi frec fruntea.

— Ei bine, da, eu am fost, dar nu ăsta e lucrul important.

— Deci tu ar trebui să te duci la petrecerea aceea, nu eu, spune Jey şi asta îmi face inima să sară peste o bătaie. Biata de tine!

Sora mea îmi ia mâna între ale ei. Pe faţă îi văd îngrijorarea, dragostea şi înţelegerea. Aceeaşi expresie ca a tatii. Cea care a încetat să fie înţelegătoare în clipa în care am început să vreau mai mult de la viaţă decât îmi era permis.

— Uite, Jey, nu înţelegi. A fost o greşeală din partea noastră să facem o şmecherie ca aceea şi acum sunt *reală.*

Avea mai multă logică în mintea mea.

Jey părea confuză.

— Cum adică, „reală”? Bineînţeles că eşti reală. Întotdeauna ai fost reală.

Mă uit spre şirul meu ordonat de cărţi.

— Şi atunci, cum mă cheamă?

Expresia ei îngrijorată şovăie şi scoate un oftat de frustrare.

— N-am să mă cert cu tine pentru asta, acum.

Apoi coboară ţâfnoasă, bufnind pe scară.

Mă aşez pe podea, lângă uşa-trapă şi ascult. După câteva minute, aud pleoscăitul apei în lavoar, scârţâitul sertarelor biroului, foşnetul costumului de mătase roz care este probabil cel mai scump

obiect din casă – larg pe picioare, mulat pe bust, cu un decolteu care l-a făcut pe tata să-şi ridice o sprânceană stufoasă şi să spună „Nu”. Aud ţăcăniturile ascuţite ale pantofilor de lac pe podea şi fragmente de cântec îngânate pentru sine. Sora mea probează cele mai bune haine de petrecere.

Dar, cu toată invizibilitatea mea, ce ar face ea fără mine? Eu contez pentru Jey. Şi ea pentru mine, şi tocmai de aceea nu-i pot lăsa pe preoţi să mă prindă. Nu pot sfârşi într-o grămadă de zdrenţe pe Podul de Jad. Nu încă.

— Îmi pare rău, Jey, zic eu în aer. Trebuie să ajung la orhideea aceea.

Îmbrac salopeta ei verde de rezervă şi îmi leg un batic de pânză peste jumătatea inferioară a feţei. Cobor scara, îi găsesc ochelarii în bucătărie şi mi-i prind de încheietura mâinii.

Jey iese din camera ei, cu mâinile pe şoldurile de mătase roz.

— Ce faci?

— Grădinărit, răspund eu.

— Aia e uniforma mea.

Oare e lumina piezişă ce pătrunde prin jaluzelele ferestrei de vină pentru expresia ei atât de enigmatică?

Trag aer în piept şi pun o mână pe umărul ei.

— Jey, eu… trebuie să mă duc la petrecere. Pe Insula Roet.

Spun asta pe cel mai hotărât ton. Oare o să se opună?

Îi cade faţa şi, pentru doar o clipă, are aceeaşi expresie ca atunci când tata i-a spus că nu putea să meargă cu ea în prima ei zi la şcoală. Dar nu mai avem cinci ani şi ea îşi revine repede. Strâmbă din nas.

— *Aşa?*

Râd.

— Faţa ta o să mă ajute să trec de porţi. Dar uniforma ta o să mă ducă acolo unde am nevoie să ajung. E important. Mai important decât pot spune. Îmi pare rău. Ştiu că ai fi vrut…

— Nu-ţi bate capul cu asta. Eu pentru tine sunt îngrijorată. Ce ai de gând să faci?

— O să…

O să ucid singurul specimen cunoscut din cea mai rară plantă din Caldaras. Sunt gata să i-o spun, dar ceva mă opreşte.

— Asta ar putea fi singura mea şansă să văd vreodată grădina privată a împărătesei.

Îmi vine greu s-o mint pe Jey. Mai rău e că mă crede. Zâmbeşte.

— Mi se pare un motiv destul de întemeiat. Ei bine – mă îmbrăţişează – distracţie plăcută!

Şi ies încă o dată afară, în lumea ostilă.

În partea de est a Pieţei Marelui Ra, carcasele pompelor cu ţigle de metal murdare înconjoară malul şuierător al lacului Valul de Azur. Ţevile de aramă şi de plumb cotesc pe drumul lor până jos, în adâncurile acvamarine, colectând, încălzind sau

reciclând apa care alimentează oraşul nostru vulcanic. Străzile merg paralel cu lacul aici, pe unde eu mă îndrept spre pod, şi valuri clocotite pleoscăie molcom pe lângă pilonii de sub picioarele mele. Doi muncitori, îmbrăcaţi în negru şi plini de praf de cărbune de la focurile cazanelor, stau pe chei, mâncându-şi mâncarea de prânz în timp ce lacul fierbe sub ei. Când trec, unul dintre ei aruncă o aripă de pui curăţată de carne în apă, iar ochii mei urmăresc undele, în locul unde o palmă de mai se iţeşte din apă, sub chei. Acolo, nisipul negru e acoperit cu oase ale prânzurilor vechi, toate sclipind albe şi curate, orice zgârci rămas pe ele fiind opărit şi dispărut de mult.

Traversez, fără să mai fiu fermecată de frumuseţea mortală a apelor lacului Valul de Azur.

Podul de Jad, însă, e la fel de splendid ca întotdeauna. După-amiaza se înstăpâneşte peste el, poleind marginile verzui ale podului cu o lumină caldă. Curând, ajung la arcul ce marchează ţărmul Insulei Roet.

— Nu se fac desprăfuiri astăzi, zice una dintre santinelele de la poartă.

Au aceleaşi armuri ca gardienii din oraş, dar strălucesc ca monedele noi.

— Sunt invitată.

Le întind invitaţia.

Santinela o ia şi tuşeşte, acoperindu-şi râsul batjocoritor, dar colegul lui îi arată pe bucata de hârtie şi spune:

— Fairweather. E fiica unuia dintre grădinarii-şefi.

— Da, tata este Ring Fairweather, zic eu, scoţându-mi puţin bărbia înainte.

— Bine, bine!

Santinela se dă un pas în lături.

— Nu-i chiar ce aş purta eu la o petrecere, dar treaba ta.

Nu-i dau atenţie şi trec cu paşi mari pe sub arc. Pajiştea pe care Zahi Zan o cosea în dimineaţa când l-am întâlnit e plină cu oameni bine îmbrăcaţi, inclusiv ceea ce pare a fi un exorbitant număr de fete frumoase. Smălţează iarba ca nişte flori uriaşe în rochiile lor strălucitoare, de toate culorile imaginabile; servitorii mişună printre ele, ca nişte insecte roind pentru polenizarea lor. Pentru o clipă, rămân pironită locului. Tot ce fac ei exprimă lejeritate. Îi privesc cum mănâncă şi beau, se joacă cu mingea, cu ciocanele de crochet şi jocuri cu cercuri, pe care nu le cunosc, ori stau lenevind pe marginea fântânilor elegante.

Mă ghemuiesc în spatele unei brazde galben-pal de iarbă-tăciune, sperând că postura şi costumaţia mea vor sugera „grădinărit” oricui m-ar observa din întâmplare, chiar dacă nu am nicio unealtă de grădinărit. Mi-ar fi fost mai uşor dacă aş fi avut haine elegante, dar uniforma asta este cea mai bună şansă să ajung la orhideea incandescentă.

Îl zăresc pe Zahi Zan ieşind pe o grandioasă uşă

dublă, care nu poate fi decât intrarea principală în Palatul de Aramă. Cu părul dat pe spate şi nasturi strălucitori la veston, nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama că era nobil. Emană nobilime prin toţi porii.

Un grup de fete, fiecare îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoare diferită, dar, altminteri, identice, îi ţin calea când păşeşte pe peluză, iar el le dăruieşte o graţioasă plecăciune. Aud chicoteli. O fată – galben unt – se desprinde de grup şi îl ia de braţ.

Destul. Sunt aici să găsesc orhideea, nimic altceva. Analizez terenul din spatele ochelarilor negri ai lui Jey. Chiar dacă orhideea este cea mai rară plantă din Caldaras, totuşi este o plantă. Are nevoie de lumină şi îngrijire. Împărăteasa n-o poate ţine ascunsă în vreo pivniţă.

Un dom de sticlă scânteietoare, pătat de culorile estompate ale vârfurilor copacilor dinăuntru, se ridică în spatele cupolelor arămii ale palatului. Acolo trebuie să fie grădina personală a împărătesei, locul care mi l-a răpit pe tata de atâtea ori. Acesta este motivul pentru care mica mea grădină în toate culorile poartă în ea o oarecare melancolie, căci ştiu că năstureii, roşiile şi fasolea mea căţărătoare sunt o nimica toată în comparaţie cu minunile de aici. Îmi rotesc ochii peste pajişte, întrebându-mă cine or fi aceste făpturi preţioase, bogate în frunze, care solicită mult mai multă atenţie din partea tatii decât mine.

Orhideea incandescentă trebuie să fie acolo.

Merg pe marginea pajiştii, trecând pe lângă bujori, care îşi lipesc parfumul de corpul meu ca nişte pânze de păianjeni. Mă îndrept spre domul de sticlă de-a lungul zidului, mişcându-mă cu pas sigur, dar nu foarte grăbit. Chiar şi în umbră, sunt captivată de soare şi de cer. Dacă ar trebui să fiu invizibilă pentru totdeauna, cred că aş alege Insula Roet ca închisoare.

Domul e păzit de uşi metalice înalte, boltite, făcute din împletituri de viţe aurii. Nu e genul de uşă care s-ar deschide împingând discret în ea. Descurajată, încerc o clanţă ornamentată cu cartuşe şi, spre mirarea mea, se deschide cu un declic uşor. Mă strecor înăuntru şi, în sfârşit, văd grădina la care am visat de când eram copil.

Copacii se înalţă spre cerul de sticlă, frunzele verzi, galbene şi albastre răspândind un caleidoscop de lumină frumoasă peste aleile de pietriş şi dâmburile acoperite cu muşchi ale grădinii. Păsări pe care nu le pot vedea ciripesc pe ramurile lor – recunosc fragmente de melodie individuală, dar n-am auzit niciodată atât de multe odată. Apa curge în cascade pe lângă marginile domului, clipocitul ei sclipitor ameţindu-mă, de parcă întregul loc s-ar ridica la cer. Flori imense stau tolănite în jur, întinzându-şi tentaculele, etalându-şi spiralele, culorile şi miresme scandalos de senzuale. Veşnic-negre, flori-spiriduş, anemone inelate – nu pot numi decât jumătate dintre

speciile pe care le văd şi pe multe altele doar le ghicesc după desenele pe care mi le amintesc vag din cărţile tatii.

Nu poate exista altă grădină la fel de minunată în toată lumea asta.

O alee acoperită cu pietre de alamă mă ademeneşte. Grădina este pustie, în afară de păsările cântătoare şi cei câţiva peşti pe care i-am zărit în bazinele strălucitoare, iar frânturile de voci de pe pajiştea de afară se sting pe măsură ce mă îndepărtez de uşile aurite. Îmi ridic ochelarii pe cap şi-mi las bandana în jurul gâtului, iar culorile şi parfumurile sunt încă şi mai intense. Când ajung la o tufă de cuscută deosebit de frumoasă, închid ochii, îmbătată de parfum. Aş putea să leşin. Şi nu m-ar deranja câtuşi de puţin.

O tufă de şapca-broaştei îşi leagănă frunzele lungi şi păroase înspre mine şi aproape că râd. Întotdeauna am fost mândră de şapca-broaştei din domul meu, de vreme ce sunt foarte greu de crescut, dar a mea ar părea fără îndoială pricăjită pe lângă acest monstru. Tata spune că florile cu adevărat mari au rădăcini albastre, în loc de purpurii. Mă aplec printre frunze şi mă ghemuiesc, ca să arunc o privire. Da, se vede ceva albastru ieşind din solul de dedesubt…

Scârţ.

Încremenesc.

Scârţ. Scârţ. Paşi. Unii prudenţi. Nu paşii cuiva care vrea să fie auzit. Rămân nemişcată, ghemuită

printre frunzele gigantice.

— Deci, ce-ai găsit, draga mea?

Vocea şuierătoare a unui bărbat pare să vină de sub mine şi-mi dau seama că mă aflu pe vârful unui dâmb îmbrăcat în muşchi. De partea cealaltă a şepcii-broaştei, o alee de pietriş trece pe fundul văii, la câţiva paşi mai jos.

— Salutare şi ţie, răspunde o voce glacială de femeie.

— Oh, îmi cer scuze. Vocea şuierătoare pare uşor iritată. Salutare. Ce mai faci? Eu sunt bine. Unuia dintre agenţii noştri i-a fost tăiat gâtul, iar Cei Frumoşi răspândesc zvonuri despre aripi-roşii.

Vocea şuierătoare vorbeşte cu o afectare mieroasă, de înaltă aristocraţie, în vreme ce a femeii sună mult mai natural nobilă, încerc să mă strecor câţiva centimetri mai între frunze, ca să arunc o privire la ei, dar nu îndrăznesc să scot vreun zgomot.

— Unuia dintre…? Cine…? exclamă femeia.

— Nu ai nevoie să ştii. Deci, ce-ai găsit?

Femeia răspunde cu un strop de venin.

— Ce am găsit? Bună întrebare.

— Nu fi insolentă cu mine, spune vocea şuierătoare. Adu-ţi aminte, nu eşti de neînlocuit.

Rasus, ce să însemne asta?

— Nu sunt insolentă, sunt realistă, zice femeia. Uite, Comandantul nu are secrete, da? Tot ce vezi e tot ce este aici. Îţi spun, nu există.

Se aude un scrâşnet puternic de pietriş acum,

iar vocea devine severă.

— Nu fi proastă. Nu e treaba ta să-i pui existenţa la îndoială, treaba ta e s-o găseşti.

— Dar se spune că Spinul Negru…

— Dacă el există cu adevărat, atunci e o fiinţă omenească şi plesneşte când o striveşti, exact ca oricare alta, se răsteşte el. Ne pierdem răbdarea. Dacă nu găsim Inima curând, Cei Frumoşi o vor găsi. Sau să raportez că nu eşti potrivită? Sunt sigur că fiul împărătesei ştie unde este, iar eu ştiu pe cineva care ar fi mai mult decât bucuroasă să stoarcă informaţia asta de la el.

— Nu! Tânăra femeie părea nervoasă acum. Nu-i nevoie de asta, te rog. Nu, o să… o să continui să caut. O s-o găsesc.

Aud alte scrâşnete de pietriş, ca şi când doi oameni s-ar mişca în direcţii diferite. Este Zahi în primejdie?

Când sunt sigură că au plecat, ies din tufa de şapca-broaştei şi îmi întind spatele. Încă îmi chinui mintea cu întrebări, când părăsesc poteca cu pietre de alamă şi mă întorc pe aleea principală de pietriş care străbate grădina. Poate că de aceea mă ciocnesc cu un tânăr cu faţă durdulie şi ochi apoşi, care arată ca un nap.

— Hei! mârâie el, chiar dacă e pe puţin de două ori cât mine şi eu sunt cea care tocmai şi-a pierdut echilibrul, căzând într-o tufă de albăstriţe gigantice.

— Scuze, bălmăjesc eu, având cel puţin

prezenţa de spirit să-mi trag ochelarii la loc pe faţă.

— Servitori păcătoşi, zice Faţă de Nap, aranjându-şi vesta albastră de filfizon şi pălăria cu pene.

— Nu sunt servitoare, sunt grădinar, i-o trântesc eu, chiar dacă ar fi mai bine să-mi ţin gura.

— Ei, zice el, nu-i asta…? Stai puţin, *tu* eşti. De ce naiba te-ai îmbrăcat aşa?

Mă întorc de parcă aş avea treabă în partea cealaltă a grădinii.

— Aceasta este uniforma mea, domnule. Îmi pare rău că nu-ţi place.

Încerc să fac un pas, dar mă prinde de umăr şi mă întoarce spre el.

— De-a ce te joci, Jey? zice el.

Jey!

— Nu-mi place tonul tău. Nici mâna ta, zic eu cu răceală, dându-i-o la o parte.

Oh Rasus, ce se întâmplă?

— Te furişezi pe aici, deghizată? zice Faţă de Nap, cu sudoarea sclipindu-i pe la tâmple. Ce faci? Lucrezi cu ei? Ai abandonat cauza? Viperă mică!

Mă înşfacă de umeri şi mi-i strânge, de parcă informaţia pe care o doreşte ar putea ieşi brusc din pieptul meu, dac-ar strânge destul de tare. Mă dor oasele, iar cicatricele de pe spate sfârâie. Plămânii îmi tânjesc după acea excesivă gură de aer pe care n-am să le-o acord, aceea despre care ştiu că ar elibera puterea ce-o simt zbătându-se în lăuntrul

meu. Dar îmi aduc aminte de oamenii însângeraţi din gang şi încerc să-mi ţin respiraţia în frâu.

— Pe erupţia în flăcări a lui Mol, nu sunt deghizată! zic eu. Mă ocup de florile din grădină, netotule!

— Încetează cu minciunile, Jey! scuipă el, plesnindu-mă peste faţă cu palma deschisă.

Usturǎ ca naiba. Mai rău, mi-a aruncat ochelarii la pământ. Mă reped să-i iau înapoi, dar prea târziu. Tânărul a înlemnit, uitându-se înmărmurit la faţa mea.

— Ce naiba…?

— Ce se întâmplă? E vreo problemă? se aude o voce din spatele lui.

Spatele îmi îngheaţă; umerii mă dor.

— Totul e în regulă, zice Faţă de Nap, deşi arată un pic şocat.

Se întoarce şi, în clipa aceea, amândoi dăm cu ochii de Zahi Zan.

— Excelenţa Voastră!

Zahi se înclină, Faţă de Nap se înclină şi eu nu ştiu ce să fac, aşa că sfârşesc dând din cap mai curând violent.

Faţă de Nap e numai zâmbete.

— Aţi cunoscut-o pe prietena mea, domnişoara Jey Fairweather?

Prietena mea. Atunci ăsta trebuie să fie Bonner. Domnul Legumă Rădăcinoasă. Oh, Jey, ai fi avut atâţia tineri gentilomi de unde s-alegi! De ce nătângul ăsta?

— Cu siguranţă ne-am întâlnit, zice Zahi, cu faţa inexpresivă. E o plăcere să te văd, domnişoară Fairweather. Mă bucur că ai putut veni la mica mea petrecere.

Întinde o mână şi i-o strâng scurt. Apoi, trăsăturile i se luminează într-un mic început de zâmbet.

— Se pare că trebuie să-mi cer iertare şi recunosc stinghereala mea că mi-ai luat invitaţia ca pe o cerere de a lucra în grădini astăzi.

— Oh, nu, zic eu, uitând de Bonner pentru o clipă. Eu doar… chiar îmi place uniforma.

Zahi râde.

— Cer iertare Excelenţei Voastre. Bonner mă apucă de braţ, un pic brutal. O conduc acasă, chiar acum, ca să se schimbe.

— Cum doreşte, zice Zahi, deşi, sincer, prieteni, nu e nevoie. Îmi aruncă o privire. Mi s-a părut că aud o ceartă.

Încerc să mă arăt nedumerită.

— Ceartă?

Cel mai bine ar fi să-l fac să plece. Nu pot spera la ajutor din partea lui şi, cu siguranţă, nu pot risca să-mi expun identitatea faţă de însuşi fiul împărătesei. Mă pot descurca şi singură cu Bonner.

— Nicio ceartă aici, zice Bonner.

Mocofan pe faţă.

— Ei bine, atunci vă las să vă bucuraţi de grădină.

Zahi înclină politicos capul şi pleacă,

alăturându-se unui grup de tinere domnişoare entuziaste, pe pajiştea umbrită de afară.

Îi arunc priviri ucigaşe lui Bonner, ai cărui ochi sunt cât cepele.

— Nu eşti… nu eşti ea, zice el.

La dracu'. Nu, nu, nu. Încerc să-mi păstrez vocea clamă.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu eşti Jey Fairweather, zice el.

— Bineînţeles că sunt. Înghit în sec. Uită-te la mine. Cine altcineva să fiu?

— Tu ai *ochi albaştri.*

— Nu te prosti, zic eu, calmă. Întotdeauna am avut ochi albaştri, nu ţii minte?

Înăbuşindu-mi dezgustul, îi pun o mână pe faţă, într-un gest de afecţiune, dar el se dă înapoi ca ars.

— Când a spus că are o soră, eu…

Simt un şoc în piept.

— A spus ea că are o soră?

— Sunteţi gemene, exclamă el, căscând gura la mine ca un peşte.

Mintea mi se învârteşte.

— Ce ţi-a mai spus despre mine?

— Unde e semnul tău, geamăno? se răsteşte Bonner. Unde e cicatricea preotului de pe fruntea ta? Nu mă minţi.

Inima mea bate nebuneşte. Îl privesc în ochi.

— Te rog, şoptesc eu. De dragul lui Jey, te rog să uiţi că m-ai văzut vreodată. Da? O să părăsesc

oraşul. N-o să mă mai întorc niciodată. Promit. Te rog, nu aş face rău nimănui vreodată.

În cele din urmă el clipeşte şi se încruntă. *Te rog, Rasus, lasă-mă să-l înduplec. N-o să mai cer niciodată altceva, promit.*

Când Bonner vorbeşte, cuvintele lui sunt reţinute şi grijulii.

— O să-ţi păstrez secretul faţă de oamenii aceştia buni de aici, astăzi. Ce trebuie să faci acum este să-ţi pui ochelarii la loc şi să-ţi acoperi faţa cu bandana aceea.

Fac cum mi-a spus, uşurarea inundându-mi venele.

— Mulţu…

— Acum, vii cu mine! zice el şi mă înşfacă de braţ. Şi, dacă dispari, o să mă duc la tine acasă, în noaptea asta, şi o să-i frâng gâtul surorii tale în timp ce doarme.

Şapte

Când eu şi Bonner părăsim domeniul Palatului de Aramă, trecem pe lângă Zahi Zan şi una dintre tinerele frumoase – cea îmbrăcată în rochia galben-unt – care stau pe o bancă de piatră, lângă o fântână. Ea râde şi îşi lasă capul pe spate; el se strâmbă comic. Niciunul dintre ei nu ne observă.

Nu e ca şi când aş fi răpită sau ceva de genul ăsta.

Drumul înapoi peste Podul de Jad este un amestec de emoţie şi enervare. Bonner nu spune unde mergem, dar nu e nevoie decât să mă întreb singură: Unde aş duce eu un aripi-roşii dacă l-aş prinde? Deci, bineînţeles că mergem drept, prin mulţimea din Piaţa Marelui Ra, la Templul lui Rasus.

Bonner îmi striveşte braţul cu degetele lui transpirate ca şi când m-ar stăpâni fizic. Şi fără sângele meu de aripi-roşii aş putea să mă scutur de lipitoarea asta umflată de pe mine. Însă nu pot fugi – ştie unde locuiesc, unde se duce Jey la şcoală. Nu pot s-o păzesc în fiecare minut, când e imposibil pentru noi să fim împreună în public.

Ieşim de pe largul Bulevard al lui Ver, străbatem ganguri umede şi străduţe lăturalnice presărate cu prăvălii cu vitrine întunecate pe care aş avea o reţinere să le explorez. Trecem pe lângă vreo câteva mici grădini ofilite de la stradă, ale căror roade arată chiar mai neapetisante decât roşiile lui Jey. Bonner mă duce mai departe, respirând greu. Cu toată bravada lui, îmi dau seama că îi e frică.

Alege să mă poarte pe străzile neumblate ale oraşului Caldaras şi nu pe cele aglomerate – gestul unui vinovat care încearcă să-şi ascundă crima. Dar rezultatul e că acum suntem singuri în labirintul de fundături uitate de lume, iar el nu ştie

de ce sunt eu capabilă. Nici eu nu prea ştiu.

O pasăre de pradă fâlfâie într-un mic petic de soare, privindu-mă cu un interes leneş. Oamenii de ştiinţă ne spun că păsările răpitoare, marii strălungi şi micii papagali sunt ciudăţenii, noi versiuni ale creaturilor îngrozitoare ce obişnuiau să cutreiere pământul înainte de fiinţele omeneşti şi de alteri, poate chiar înainte ca Mol să erupă din străfundurile fierbinţi. Sunt la fel de vechi ca zeii înşişi, dar n-au rezistat din cauza templelor, a credincioşilor şi a puterilor supranaturale. Păsările, cu oasele lor pline cu aer şi corpurile aerodinamice, au supravieţuit pentru că s-au adaptat. Ei văd realitatea aşa cum este, nu cum ar dori să fie.

Ne apropiem de Piaţa Marelui Ra şi de Templul lui Rasus şi nu mă aştept să fiu primită cu braţele deschise de preoţii de acolo. Sau de gardieni. Pe sângele lui Mol, nici măcar nu m-am gândit la gardienii Templului. Şi vor fi zeci de oameni în piaţă, şi nevinovaţi credincioşi în Templu…

O *să fiu nevoită să-l ucid pe Bonner. Aici.* Revelaţia mă cutremură.

El mă smuceşte de braţ, iar eu mă opintesc. Ne oprim. Patru sau cinci strălungi murdari se zgâiesc suspicioşi din umbrele unui ţarc improvizat în grabă.

Tălpile îmi ard cu puterea de sub ele, care se frământă sub pământ. Sfera de energie din corpul meu plesneşte şi se cabrează.

Vreau într-adevăr să fac asta?

— Haide!

Bonner îmi suceşte braţul. Îmi aruncă o privire aspră, dar îi văd frica din spatele ei. Îi este teamă de mine şi are dreptate să-i fie.

— Nu face asta, prietene, spun eu, uitându-mă adânc în ochii aceia aroganţi şi apoşi, încercând să văd în sufletul unei persoane care a putut să declare c-o iubeşte pe sora mea şi apoi să ameninţe că-i frânge gâtul. O persoană care a putut să răpească pe cineva care nu i-a făcut niciodată vreun rău, ca s-o predea celor care o vor omorî.

Degetele încep să-mi tremure, furnicându-mă cu foc. Strălungii se trag repede în fundul ţarcului, strângându-se în umbra unei copertine de metal jegos. Bonner a încremenit, cu ochii holbaţi, în sfârşit conştient de poziţia periculoasă în care s-a pus singur. Aş putea stinge pe loc ochii ăştia apoşi pentru totdeauna, iar sora mea n-ar afla niciodată ce s-a întâmplat. Aş putea să-i fierb sângele în vene.

Fă-o acum, îmi spun în minte. Degetele îmi sunt atât de încinse, încât l-aş putea lăsa fără piele cu o singură atingere.

— Hai să mergem, creatură, şuieră el, umflându-se ca un mierloi căutând bătaie. Mişcă-te.

Fă-o! întind o mână. Bonner se uită la ea, cu ochii holbaţi.

Dar deodată, ceaţa gangului mizerabil e

tulburată de un sunet slab. O tuse. Mă întorc, ciulind urechile. Acolo – atât de aproape, încât mă minunez că niciunul dintre noi nu l-a văzut – este un om în zdrenţe, cu o respiraţie gâfâită şi părul ca un ghem de sârmă subţire, ruginită. Zace în murdărie, rezemat de un zid, cu picioarele întinse în lături de parcă n-ar mai face parte din corpul lui. O pasăre de pradă imensă, cu pene jumulite şi ochiul închis, stă cocoţată pe umărul scheletic al omului – doi vechi prieteni, uitaţi de restul lumii.

Omul se uită la mine cu ochi injectaţi, fără expresie, goliţi de mult de toate amintirile despre frică, mânie sau fericire, însă prin privirea lipsită de emoţie îmi dau seama că e curios să vadă ce-o să fac mai departe. Tuşeşte din nou, iar pasărea îşi deschide ochiul auriu şi mă zăreşte. Oare el ştie despre aripi-roşii, omul ăsta? Eu o să fiu primul şi ultimul pe care l-a văzut vreodată.

Bonner nici măcar nu priveşte în direcţia lor.

— Destul. Mişcă-te. Care-i problema?

— Problema?

Îi arunc o privire dură ca piatra, simţind trei ochi aţintiţi asupra mea. Acum mă aplec mai aproape de Bonner şi-i şoptesc:

— Problema e că ai luat foc.

Cât ai clipi, îl înşfac pe Bonner de mâini şi îngădui unei mici izbucniri de flăcări să ţâşnească prin vârful degetelor. El ţipă – teatral, mi se pare mie, de vreme ce e doar un pic de foc – şi se clatină, căzând la pământ.

— Pe toţi…! Ce ai *făcut*?

Bate cu palmele fripte în noroiul negru şi unsuros din gang.

Pentru o clipă, mi se pare că aud iarăşi tuşea hârâită a bătrânului, dar când mă întorc, ochii lui injectaţi strălucesc. Râde. Îi prind privirea şi nu mă pot abţine, râd şi eu cu el.

Bonner se ridică, ameţit.

— Să nu… să nu îndrăzneşti să fugi, monstrule!

Îmi încrucişez braţele.

— N-o să fug. Nu atâta timp cât libertatea mea e preţul pentru viaţa surorii mele. Aşadar poţi să-ţi ţii mâinile blestemate acasă.

Ochii lui fulgeră.

— O să mori, aripi-roşii. Cei Frumoşi o să-ţi smulgă carnea de pe oase.

— Dacă asta o să te ţină departe de sora mea, n-au decât s-o facă, spun eu. Asta înseamnă dragoste, presupun.

— Dragoste! exclamă Bonner, de-a dreptul uluit. Dragoste înseamnă să protejezi oamenii nevinovaţi de demoni! De parcă o creatură ca tine ar putea şti ceva despre dragoste.

Pielea de pe faţa mea devine ca gheaţa. Aproape că nu-mi recunosc vocea fioroasă care-mi iese din gâtlej.

— Ce ştiu, însă, mârâi eu, e că te-aş putea ucide pe loc, dacă aş vrea. *Şi ar fi tare uşor.*

Pornim din nou, iar Bonner nu mai scoate niciun cuvânt. Arunc o privire înapoi, spre bătrânul în

zdrenţe, dar el şi tovarăşul său au închis ochii. Stau nemişcaţi în ceaţa murdară şi, probabil, s-ar putea să rămână aşa până la sfârşitul veacurilor.

Acum am complicat lucrurile. Păşim pe o stradă lată, zgomotoasă şi scăldată în lumina difuză doar-cu-puţin-mai-luminoasă-decât-umbra, care ţine loc de soare aici. De vreme ce nu l-am ucis pe Bonner în secret, va trebui să evadez când mă va lăsa la Templu şi spun o rugăciune să reuşesc să mă întorc pe strada Drobul de Sare ca s-o previn pe Jey înainte să-şi dea el seama c-am scăpat. O operaţiune ceva mai delicată, recunosc.

Peste alte câteva momente, urcăm în sfârşit treptele de marmură ce duc la marele Templu al lui Rasus. Vestibulul de dincolo de uşile de intrare e cam cavernos; nu-mi pot închipui cum arată sanctuarul propriu-zis. Bonner face o plecăciune la intrare, apoi îmi aruncă o căutătură piezişă. Eu îi întorc privirea plină de venin. *Exclus. Nu mă plec.* El mijeşte ochii, de parcă ar fi trebuit să ştie că n-o să am decenţa să mulţumesc zeului care se pregăteşte să mă doboare. Apoi îmi face semn să-l urmez, deşi exact asta fac de mai bine de o jumătate de oră.

Ghetele mele de lucru bocănesc pe pardoseala curată, plăci de marmură albă care sclipesc în pete de safir, aur şi rubin, de la lumina care pătrunde prin ferestrele, cu vitralii.

Un preot într-o robă violet, un rang mai înalt faţă de preoţii albaştri de rând, stă la intrarea în

sanctuar, dar Bonner îl ignoră şi mă trage într-o parte. Acolo, aşteptăm pentru ceea ce mi se pare o veşnicie. Preoţi şi civili intră şi ies, dar Bonner nu le dă nicio atenţie. În cele din urmă, un alt preot în violet iese din sanctuar – acelaşi de pe Podul de Jad cu mărturia despre omul ucis – şi Bonner pare, în sfârşit, interesat. Vorbesc cu voce scăzută, în timp ce eu mă prefac că studiez critic scena celestă sculptată într-unul dintre pilonii de gresie ai vestibulului. Preotul mă măsoară din ochi, apoi dispare pe o uşă pe care abia apuc s-o zăresc, în spatele unei mari draperii aurite. Mă întreb cât o să dureze până sosesc gărzile Templului.

Nu mult.

Ca orice templu care se respectă, şi acesta are o temniţă. Sunt sigură că au un alt nume pentru ea, ceva de genul Zona Detenţiei Corecţionale Juste şi Centru de Exerciţiu. Dar ca persoană care a citit până la saturaţie romane de duzină, recunosc gratiile de fier, podeaua murdară şi obiectele care par de specialitate fără ca natura lor să fie imediat identificabilă. Lumina slabă de la cele câteva lumânări fixate în perete creează genul de semiîntuneric ce stârneşte panica nejustificată.

Sau complet justificată.

Bonner a fost expediat de preotul în violet, cu mâna pe spatele lui, cu vreo două etaje mai sus. Gărzile şi cu mine am continuat să coborâm până când lumina puternică a lămpilor cu gaz, marmura

şi catifeaua aurită au fost înlocuite de pâlpâiri galbene, piatră golaşă şi pete suspecte.

Tălpile îmi frig în continuare, jucându-se cu invizibilele tentacule de foc ce se strecoară din pământ pe sub podea, însă, din câte îmi dau eu seama, evadarea e imposibilă din încăperea aceasta. O singură uşă, o singură scară ce duce la suprafaţă şi probabil cincizeci de oameni pe care va trebui să-i incinerez de aici până afară. Nu e prea roz. Va trebui să mai aştept.

Zgarda de fier mărime-universală a Templului îmi este fixată de gât. Lanţul ataşat trebuie să cântărească aproape cât mine şi sunt silită să mă cocoşez, ca să nu mă tragă de gât în spate şi să mă stranguleze. Şi, îmi dau seama că sunt o pacoste pentru societate, dar un scaun ar fi o pretenţie exagerată?

Cei doi gardieni îmbrăcaţi în negru, o huidumă bărboasă şi o femeie slăbănoagă, cu ochii goi, se încruntă la mine de sub coifurile lor de fier cu ţepi – coifuri reprezentând razele soarelui, o idee care ar fi frumoasă, dacă soarele ar fi negru şi înspăimântător.

— Deci, pentru ce eşti aici? întreabă gardianul bărbos. Falsificare sau erezie?

Mă încrunt.

— Nu vi se spun prea multe, aşa-i?

— Preacurvie? încearcă femeia.

— Ei, mă faci să roşesc. Îmi încrucişez braţele. Chiar nu ştiţi de ce mă aflu aici? Cum o să mă

puteţi tortura corespunzător?

Jey ar fi mândră de cât de bine îmi ascund teama. Mă rog, aproape. Doar cât inima să nu-mi spargă pieptul cu bătăile ei.

Năduşeala îmi şiroieşte pe lângă faţă. Lemniţa este înăbuşitoare. Dar anticiparea pedepsei mele, misterul acesteia, e cel mai greu de suportat. Măruntaiele mele par strivite numai de aerul din acest loc.

Lucrul ciudat este cât de neînfricaţi sunt gardienii. Au în faţa lor un *aripi-roşii,* o străveche creatură a răului şi a distrugerii, în captivitate, iar ei sunt numai doi? în timp ce mă uit la feţele lor lipsite de expresie şi la mişcările lor apatice, simt banalitatea întregii chestiuni. Potrivit legendei, eu nu vreau nimic altceva decât moartea tuturor fiinţelor omeneşti din Caldaras şi am puterea supranaturală de a o face. Lor nu le pasă? N-ar trebui să fie îngroziţi?

Nu că m-aş simţi supranaturală acum. Mi-e foarte cald, sunt transpirată şi nervoasă. Trebuie să-mi muşc obrazul pe dinăuntru ca să nu-mi tremure maxilarul.

Gardianul bărbos zice:

— Bine, atunci, hainele jos.

— Hei, stai puţin… încep eu, dar femeia deja şi-a pus mâinile pe nasturii salopetei mele verzi de grădinar.

Nu pot să cred că am fost vreodată entuziasmată de interacţiunea umană, că am vrut

să mă atingă cineva. Interacţiunea umană e groaznică. Împing cu cotul degetele osoase de pe mine, iar bărbosul spune:

— Ah, nu-ţi rupe costumul!

Adică ei plănuiesc să... să nu ştiu ce şi nici nu vreau să mă gândesc la asta, iar tot ce poate el să spună este *nu-ţi rupe costumul*? Asta înseamnă că preoţii ar fi supăraţi dacă ar şti ce se pregătesc gardienii ăştia doi să facă?

Bărbosul se apleacă la o poliţă joasă şi scoate un bici de strălungi care arată periculos. Sudoarea îmi şiroieşte pe tâmple, dar nu mă clintesc.

Femeia cu ochii afundaţi pune mâinile pe bici.

— Vrei o plesnitură peste faţă, domnişoară? întreabă ea. Strălungii sunt păsări mari. Ştii ce poate face un bici unei făpturi mici ca tine? îţi retează nasul de pe moacă sau îţi scoate un ochi din orbită.

— Nu sunt mică, zic eu, dar femeia îşi bagă un deget în gură şi scoate un *poc!* ca de dop.

Bărbosul se uită pieziş la ea.

— Rasus, ce minte ai şi tu! Nu mai fi enervantă.

Se întoarce apoi spre mine:

— Acestea fiind spuse, domnişoară, o să-ţi stâlcesc faţa, dacă nu cooperezi.

Mi se pune un nod în gât. Cruzimea e mult mai înfricoşătoare ambalată în politeţe. Mă îndepărtez de gardianul bărbos spre umbrele dintre lumânări.

— Vrem să-ţi scoţi uniforma, domnişoară, continuă bărbosul. Doar partea de sus e suficient.

— Nu.

Mâinile îmi zboară spre primul nasture din şirul care coboară pe o parte a jumătăţii de sus a salopetei. Fac încă un pas îndărăt.

Femeia oftează şi-i aruncă celuilalt o privire plictisită.

— O să-i aplic strangulatorul.

Bărbosul stă puţin pe gânduri, apoi dă din cap, flăcările lumânărilor sclipind în ochii lui.

Strangulatorul nu este numit cu imaginaţie. Zgarda mea e prevăzută cu un resort inteligent şi un mecanism cu pârghii, pe care cineva îl poate acţiona pentru a creşte sau a slăbi presiunea pe gâtul meu. Femeia apucă de manetă, sprijinindu-se degajat de zidul de piatră înnegrită, de parcă ar avea şi alte lucruri mai bune de făcut.

Nu trebuie să strângă decât o dată. Lemniţa întunecoasă devine o ceaţă de stele roşii care-mi joacă înaintea ochilor şi ştiu că mai bine îmi scot salopeta decât să mai fiu strangulată o dată.

Nu-i dau gardianului bărbos satisfacţia de a-mi descheia el însuşi nasturii. Îmi scot braţele afară din mâneci şi las să cadă partea de sus a salopetei. Ştiu că ar trebui să mă ruşinez – ştiu ce înseamnă modestia şi goliciunea trupească – dar, să spun drept, nimic nu mi se pare la fel de şocant cât să fiu văzută, recunoscută, cu sau fără haine. Chiar şi acum, cu jumătatea salopetei în jurul taliei, ceea ce mă deranjează cel mai mult e faptul că aceşti doi gardieni ştiu că exist.

— Întoarce-te, zice gardianul bărbos, neimpresionat.

Şovăind, mă întorc. Îl simt apropiindu-se, aud biciul de strălungi târât pe podea, în spatele meu. Apoi face o pauză.

— Asta-i vreo glumă?

— Nu cred, zic eu. Cel puţin, nu mă prind eu.

— Care-i problema? întreabă femeia.

Încerc să mă întorc, în timp ce ea se apropie de noi, dar gardianul bărbos mă împinge la loc.

Femeia cu ochii goi îşi plimbă mâna pe spatele meu. Înşfacă o lumânare din perete şi o aduce mai aproape, luminând cele o mie de cicatrice.

— Ce, talpa iadului, e asta? întreabă ea.

Oare oamenii ăştia *frecventează* Templul? Chiar nu ştiu *nimic?*

— Cicatricele astea sunt vechi, zice gardianul bărbos. Uite, toate sunt vindecate.

— Să fie afurisite.

Femeia urmăreşte cu degetul crestăturile de pe spatele meu.

— Problema cu organizaţia asta – şi o tot spun de ani de zile… începe bărbosul.

— Ştiu, ştiu, îl întrerupe femeia. Ştiu ce o să spui.

— E lipsa de comunicare, încheie bărbosul.

— Oare i-ar omorî, vorbesc serios, i-ar omorî să ţină socoteala ăstora? Femeia cu ochi goi oftează din rărunchi. Îmi mâneam şi eu porţia de seară, ştii.

Se îndepărtează de mine şi mă întorc, lanţul cel greu legănându-se periculos.

— Ştiu, zice gardianul bărbos, apoi se uită la mine. Bine, îmbracă-te. Mai repede. Toiagul de Onix vrea să te vadă.

Ei bine, gândesc eu, începând să mă închei la nasturi, *asta s-ar putea să fie cea mai stranie sesiune de tortură care a avut vreodată loc în Templul lui Rasus.*

Temutul înalt preot cunoscut ca Toiagul de Onix este, probabil, ultima persoană din Caldaras pe care majoritatea oamenilor s-ar aştepta să-l găsească citind cu voce tare din *Marea carte a mamei May de basme pentru copiii cuminţi*. Însă eu sunt mai greu de surprins decât majoritatea oamenilor. Nu ridic nici măcar o sprânceană când începe lectura din „Povestea morarului orb”, în timp ce stăm în faţa unui grup de vreo douăzeci de preoţi de diverse ranguri, într-o încăpere aproape apăsător de puternic luminată de lumânări.

Nu că Toiagul de Onix ar fi putut fi un bun învăţător. Nu există niciun pic de căldură în vocea lui groasă când citeşte adunării.

— „Dar morarul”, spune el, „deşi nu-i putea vedea pe cei doi oameni, nu s-a lăsat păcălit de deghizarea lor, căci le-a auzit glasurile şi i-a cunoscut *drept ceea ce erau.*

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare, în mod cert dorind să fie plină de înţeles. Văzut astfel, instalat

într-un jilţ înalt de lemn, în capătul micuţei încăperi, Toiagul de Onix îmi aminteşte de o ilustraţie cu păsările de pradă pe stâncile din Drush, cu penele lor albe netezite de vânt şi pliscurile tocite de nisipul din aer.

După toate treptele pe care eu şi gardienii le-am urcat, trebuie să ne aflăm undeva aproape de vârful Templului, dar singura fereastră îngustă, maronie, a camerei nu oferă indicii despre lumea de afară. Preoţii, cu feţele ascunse sub bandane, sunt tăcuţi. Nu mă uit la ei, aceşti oameni care n-au nimic altceva mai bun de făcut astăzi decât să asiste la aberaţia asta. În schimb, îmi ţin privirea aţintită la Toiagul de Onix, cu părul lui alb strălucind în lumina slabă a ferestruicii. Lumina nu-i îmblânzeşte cu nimic asprimea chipului.

Stau în picioare în capătul celălalt al camerei, cu încheieturile înlănţuite de podea. Forme nedesluşite forfotesc în umbrele camerei, dispozitive de fier cu ţepi şi structuri asimetrice despre care nu ştiu ce să zic că sunt. În spatele meu, zidul este cioplit în relief, înfăţişându-l pe Rasus, soarele cu multe mâini.

— Cunoşti povestea morarului orb, preaiubită? întreabă Toiagul de Onix.

Îmi încleştez degetele. Cătuşele de fier încep să mă roadă.

— Da, Bunăvoinţa Voastră. Vocea îmi este înăbuşită de aerul încins al încăperii ăsteia înghesuite. Tata mi-a citit basme, cum fac toţi

părinţii. Şi citea pe voci diferite mult mai bine decât dumneavoastră, deşi în mod cert aş vrea să vă aud citind „Harko, liliacul fericit”, dacă aţi vrea să mai faceţi o încercare.

Cineva chicoteşte, dar se opreşte rapid. Poate că unuia dintre ei o să-i fie milă de mine. *Hei, mai ţii minte fata aia? Era îndrăzneaţă, nu-i aşa? Vreau să zic, nespus de demonică, da, însă nu ţi-ai dorit dintotdeauna să-i dai un pic peste nas marelui preot?*

Toiagul de Onix continuă să mă privească cu căldura unui vierme mort.

— Morarul descoperă secretul pe care îl ascund negustorul şi croitorul, spune el. Care este secretul, preaiubită?

— Pledez pentru tăcere, Bunăvoinţa Voastră, îi răspund, ca să nu stric surpriza sfârşitului pentru aceşti buni preoţi.

Ici şi colo, balonaşe de râsete se sparg pe sub câteva bandane. Ochi nervoşi sclipesc în penumbră. Oare credincioşii încep să se întrebe dacă Toiagul de Onix va ridica, într-adevăr, toiagul de onix pe care-l ţine în mâna dreaptă şi îmi va crăpa capul cu el mai înainte să se ajungă la un verdict?

Însă n-o face. În schimb, ne aruncă tuturor cea mai fioroasă încruntătură şi zice:

— Nu accept argumentul tăcerii în această instanţă, preaiubită, şi dacă vrei să ai vreo şansă de a convinge Templul de nevinovăţia ta, te

sfătuiesc să răspunzi la întrebări simplu şi adevărat.

Plămânii mi se destind, întinzându-mi pielea. Cicatricele de pe spate par să se zvârcolească precum nişte lighioane vii, arzând şi încercând să-şi croiască drum afară din corpul meu. *Să convingi Templul de nevinovăţia ta.* Aşadar, este posibil. Poate c-o să ies de aici şi toată lumea o să rămână întreagă, în cele din urmă.

— Atunci, adevărul simplu, zic eu, este că n-am fost acuzată de vreo crimă.

Doi sau trei preoţi murmură în semn de protest. Toiagul de Onix se apleacă în mănunchiul de lumină ce pătrunde pe fereastra murdară.

— O să repet întrebarea: Care este secretul negustorului şi al croitorului?

Încep să mă satur de jocul ăsta. Toată lumea cunoaşte povestea.

— Sunt gemeni.

— Gemeni? îşi înalţă el o sprânceană. Şi de ce ar trebui să fie acesta un secret?

Pufnesc batjocoritor.

— Pentru un mare preot sunteţi groaznic de nefamiliarizat cu mitologia.

Unul dintre preoţii în negru mă plesneşte peste cap cu un bici de strălung de care nu ştiam că e aici, crestându-mi urechea. Sângele cald curge pe sub păr. Nu pot să ridic mâna ca să mă şterg şi faptul că şiroieşte mă supără mai mult decât durerea.

— Scuză-mă, zice graţios Toiagul de Onix, n-am auzit ce-ai spus.

Nu trebuie să te bucuri de asta, gândac bătrân netrebnic. Dar n-o zic cu voce tare. Îi răspund în schimb:

— Negustorul şi croitorul nu sunt gemeni umani, aşadar nu poartă pecetea vreunui preot pe frunţile lor. Sunt odraslele unei fiinţe omeneşti şi ale unui alter.

— Ah, basmele, zice el către ceilalţi. Poveşti de copii. Nu asta sunt toate acestea, preaiubită? înalţă cartea de poveşti în timp ce grupul murmură consimţiri şovăitoare. Aiureli care n-au ce căuta într-o instanţă de judecată.

Asta nu e o instanţă de judecată. În primul rând pentru că nu există niciun judecător, jurat sau grefier. Nu există nicio listă de acuzaţii semnată de vreun ofiţer sau de Comandant. Nu există decât Toiagul de Onix.

Marele preot lasă cartea să cadă pe podea cu o bufnitură.

— Da, când eram copii, am auzit toate basmele vechi despre prinţii şi prinţesele alteri, dar ca adulţi le-am uitat. La urma urmelor, aceasta este epoca modernă, una a maşinilor, a mişcării şi a egalităţii. Cu siguranţă că am trecut de vârsta basmelor. Totuşi…

La această pauză, preoţii se foiesc, cu nervozitate.

— Totuşi, continuă Toiagul de Onix, până în ziua

de azi, gemenii sunt marcaţi de briciul unui preot, ca să-i putem cunoaşte că sunt oameni şi sunt buni.

Se întoarce spre mine.

— Preaiubită, ce este un aripi-roşii?

— Un soi de floare, spun eu, care poate vindeca patruzeci şi şapte de suferinţe diferite.

Răspunsul meu este teoretic adevărat, dar preotul în negru plesneşte iarăşi din biciul de strălung, acum peste spinarea mea. *Trosnetul e* mai impresionant decât rana, de data asta, dar nu vreau să-mi forţez norocul. Data următoare ar putea fi peste ochii mei.

— Ai toată dreptatea să iei în râs o asemenea întrebare, draga mea. Mă îndoiesc că aceşti oameni învăţaţi au nevoie să le fie explicat un astfel de lucru.

Toiagul de Onix face un pas, roba lui albă reflectând petice de lumină cafenie.

— Bineînţeles, toată lumea ştie că aripi-roşii nu există. Făpturile cunoscute sub numele de alteri nu mai trăiesc în Caldaras de o mie de ani, nu-i aşa?

Îşi deschide braţele şi zâmbeşte înspre adunare.

— În orice caz, cu siguranţă că nimeni care a dat naştere unei creaturi atât de monstruoase nu i-a îngăduit să trăiască.

— Cu siguranţă că nu, zic eu, sumbru.

— Dar, continuă Toiagul de Onix, cu vocea brusc domoală şi ciudată, în pofida a ceea ce „ştie toată lumea”, există unii dintre noi care îşi

amintesc o poveste diferită. Noi rămânem vigilenţi, frumoşi în ochii zeului nostru.

Cei Frumoşi.

Acum, Toiagul de Onix mi se adresează direct:

— Tu nu porţi pecetea preotului, preaiubită, şi ştim că eşti o geamănă.

Câteva exclamaţii dispreţuitoare se aud în aerul înăbuşitor. Toiagul de Onix se uită la unul dintre preoţii în robă violet.

— Frate Bonner, vrei să ieşi în faţă, te rog?

Răpitorul meu se desprinde din grupul celor din umbră şi se târăşte greoi spre mine. Nu prea aproape. Rezist dorinţei de a-l scuipa.

Toiagul de Onix vorbeşte calm.

— Acesta este curajosul tânăr care a descoperit-o pe geamăna fără pecete – pe monstru. Se întoarce spre Bonner: Tot Caldarasul îţi este recunoscător, preaiubitule. Acum, ai putea să ne mai faci un serviciu.

Bonner dă din cap.

— Orice, Bunăvoinţa Voastră.

— Aş dori să răspunzi la o întrebare, zice înaltul preot. Cum putem identifica un aripi-roşii?

Ochii lui Bonner săgetează spre preotul în negru cu biciul de strălung, dar Toiagul de Onix râde uşor şi spune:

— Nu te teme, preaiubitule. Nu ai făcut nimic greşit. Îţi dau doar ocazia să dovedeşti că ai dreptate în faţa fraţilor şi a surorilor noastre.

Uşurarea scaldă faţa lui Bonner.

— Cicatricele, zice el.

Toiagul de Onix se uită la mine.

— Dacă eşti atât de amabilă să îngenunchezi, preaiubită, zice el cu blândeţe şi într-o fracţiune de secundă sunt lovită din nou cu biciul, de data asta în spatele picioarelor.

Cad pe podea, izbindu-mi genunchii. Lanţul din jurul încheieturilor mele se smuceşte, scoţând un zornăit asurzitor care umple liniştea încăperii. Tuşesc, când Toiagul Onix zice:

— Eşti pregătit să oferi dovada pentru aceasta, frate Bonner?

Îl văd pe Bonner asudând. Nu ştie dacă am sau nu cicatrice şi e posibil să fi irosit timpul tuturor de pomană. Mă uit urât la el, bucuroasă că e perpelit puţin şi el înainte ca toate acestea să se termine. Faţa lui de nap luceşte.

Pe bune, Jey, idiotul ăsta?

Se apropie de mine şovăitor. Toiagul de Onix îmi face semn să mă întorc, iar preotul în negru trage de lanţurile mele. Mă supun şi, curând, simt atingerea timidă a unei lame de cuţit în ceafa mea.

Micul netrebnic, chiar are de gând să-mi taie hainele. Aud materialul salopetei de grădinar a lui Jey sfâşiindu-se încet. Nu e nevoie să taie până jos, dar o face oricum, şi spinarea mea dezgolită, plină de cicatrice, este expusă tuturor.

— Poartă pe spinare cuvenitele cicatrice pentru fiecare dintre demonicii aripi-roşii! Poartă dovada mâniei eterne a zeilor noştri!

Vocea Toiagului de Onix spintecă aerul, iar încăperea izbucneşte în strigăte şi urale şi exclamaţii de mânie.

— Acum, vom arăta a doua şi cea din urmă dovadă.

Preotul îmbrăcat în negru mă înghionteşte să mă întorc din nou cu faţa la adunare.

— Hai să vedem, rage Toiagul de Onix, ce curge prin venele acestei creaturi!

Unul dintre preoţii în violet se apropie, ţinând în mână un pumnal strălucitor, bătut cu pietre scumpe care strălucesc. Bonner, cu ochii mari, face un pas în lături, în timp ce preotul îmi ia mâna, întinzându-mi braţul şi ridicând mâneca salopetei până la cot. Aşază lama pumnalului pe pielea mea.

— Îmi sângerează deja urechea, intervin eu. Nu pot să ajung cu mâna la păr, dar ai putea doar să-l ridici şi să arăţi tuturor, dacă ţi-e mai uşor.

— Gura! se răsteşte el, apăsând lama.

Cu o mişcare rapidă, trece pumnalul peste antebraţul meu. Nu simt nimic, dar sângele ţâşneşte cu putere – mai mult decât mi-aş fi imaginat.

Bonner face un pas îndărăt, îngrozit.

— Este… este cu adevărat negru, murmură el, când lichidul picură de pe degetele mele şi face o baltă pe podeaua slab luminată.

Mă uit lung la rana mea, uşor perplexă. Nici măcar nu mă usturăă.

— Ce te-aşteptai? întreb eu.

Apoi, doar ca să fiu maliţioasă, mârâi ameninţător la el. El sare de două palme în aer. Nu mă pot abţine şi râd. Îmi iese ca o tuse gâtuită.

Încăperea e cuprinsă de frenezie acum.

— Sângele Răului! spune Toiagul de Onix. Niciun pic de bunătate omenească nu se află în venele acestei creaturi! Fraţi şi surori, judecaţi în privinţa acestei aripi-roşii şi a osândei!

Respiră, îmi spun eu. Ei nu ştiu câtă osândă le pot aduce eu.

Şi mă trezesc *aşteptând* sentinţa. Vreau să-mi pierd controlul. Vreau să dau vina pe sângele meu malefic pentru măcelul care va podidi acest sanctuar.

— Atunci, sunt condamnată? întreb eu. Sunteţi siguri?

— Nu se condamnă un monstru la moarte, zice Toiagul de Onix, ridicând o sprânceană. Trebuie doar să fie prins şi să i se dea ceea ce merită.

Face semn din degete şi aud zăngănitul unor mecanisme din spatele meu.

Locurile unde m-a lovit biciul de strălung mă dor de-a binelea acum, dar îmi ridic braţele înlănţuite cât pot. Suliţe fierbinţi de putere îşi găsesc drumul prin oasele Templului, urcând prin podeaua aceasta de metal şi prin picioarele mele.

— Atunci, vă condamn eu *pe voi.*

Primul val de foc aproape că-şi atinge ţinta. Văd o expresie clară de surpriză contorsionându-i faţa Toiagului de Onix, când flăcările erup din mâinile

mele. Preoţii se lasă la pământ şi strigă.

Însă, mai înainte să pot lovi din plin, sunt trântită pe spate de nemiloase jeturi de apă care ţâşnesc din ceea ce acum îmi dau seama că sunt conducte mari de jur-împrejurul camerei. Torentul mă împinge cu spatele de zidul sculptat şi, în timp ce mă lupt, văd adunarea recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Crăpar-ar iadul. Dacă aş fi atacat cu o clipă înainte, acum ar fi fost toţi nişte grămezi fumegânde, cum meritau. Dar a trebuit să ştiu eu pentru ce eram condamnată, că nu mai aveam altă opţiune, nu-i aşa? Imbecilă. Trebuia să fiu în stare *să mă justific.* De parcă o pasăre de pradă are nevoie să îşi justifice ghearele sau un vulcan, lava.

Mă chinui să stau în picioare, jeturile puternice de apă silindu-mă să mă dau înapoi, lanţurile muşcând din încheieturile mele în timp ce mă zbat. Toiagul de Onix strigă peste hărmălaie, iar preoţii se străduiesc să tragă manetele şi să închidă valvele. Trebuie să-mi recâştig controlul, să chem focul înapoi.

Atunci, cu un geamăt, podeaua începe să se încline.

Alunec, trecând pe lângă preoţi şi Toiagul de Onix. Printre gâfâieli şi valuri de apă, îi văd luminaţi de soarele alb, în loc de lumina prăfuită a ferestrei murdare. Asta nu poate însemna decât…

Mă răsucesc şi descopăr spaţiu deschis în spatele meu. Mecanismul din podea a răsucit-o în

jos, în afara zidului, deschizând-o ca pe o falcă, în timp ce preoţii au rămas privind de pe platforma lor ridicată. Alunec spre cer.

Picioarele mele caută un punct de sprijin, dar podeaua e prea netedă. Îmi înfăşor degetele în jurul lanţurilor de la încheieturi, singurele lucruri care mă mai ţin ancorată în ceaţă, la înălţime, în timp ce exteriorul invadează interiorul.

Curând, podeaua a dispărut în întregime. Jeturile de apă se opresc. Şi eu atârn.

Prin strălucirea orbitoare, ochii mei zăresc curcubeul delicat de smarald al Podului de Jad întinzându-se prin ceaţă mult departe în stânga mea. Privirea mi se îndreaptă în sus, spre ceaţa orbitor de albă dincolo de care, pe undeva, un soare trebuie, cu siguranţă, să ardă, apoi în jos.

Sunt la şaizeci de metri deasupra lacului Valul de Azur care fierbe. Partea din spate a Templului iese în afară, deasupra apei; nu există nimic sub mine decât acvamarinul clocotitor.

— Să respiri uşor, preaiubită.

Toiagul de Onix se apleacă prin deschizătura întunecată de deasupra mea.

— Fie ca îngerul Lung să te călăuzească la Grădina Eternă.

Şi se întoarce, dispărând încă o dată în umbrele templului.

Cât au de gând să mă ţină aici? Braţele deja mă dor. Am nevoie de un plan. Cicatricele de pe spate pârâie şi mă usturră, dar îmi balansez picioarele,

încercând să mă prind de trapa deschisă a ceea ce fusese înainte podea. O ajung, dar ghetele îmi alunecă de pe ea.

Poate că aş reuşi să urc înapoi pe lanţurile de la încheieturi. Apuc unul din ele şi îmi adun toate puterile ca să mă ridic. Mica încăpere se află la numai vreo trei metri deasupra mea. Lanţurile devin din ce în ce mai strânse în timp ce fac mici progrese, închizând distanţa.

Apoi, un alt scrâşnet metalic se aude aproape de capul meu şi cătuşele se deschid. Tot ce pot face e să mă agăţ de un lanţ cu ambele mâini, acum libere, şi să mă ţin.

Intenţia nu e să atârn aici, la urma urmelor. Intenţia e să cad.

Nu contează. Acelaşi plan. Mă ţin numai cu mâna stângă şi întind braţul drept. Însă lanţul e surprinzător de lipsit de rugină şi de neted, iar eu nu pot face nimic să-mi opresc degetele de a aluneca pe suprafaţa lui udă.

Îmi amintesc cuvintele pe care le-am scris în jurnalul meu, când eram copilă, atunci când am început prima oară să încerc să mă înţeleg: *Fapt: Aripi-roşii nu au, în realitate, aripi.*

Ghinion, gândesc, când lanţul alunecă din strânsoare. Izbutesc să mă mai apuc o singură dată de el, înainte să pic, şaizeci de metri, în apa clocotită a lacului Valul de Azur.

Opt

— Tată, cum ai cunoscut-o pe mama?

Eu şi Jey suntem la vârsta la care totul necesită o explicaţie. Suntem oameni de ştiinţă.

Tata stătea întins în patul lui nu-destul-de-încăpător-pentru-trei. Lumânarea de pe biroul său s-a topit în şiroaie, iar ploaia bate în fereastra întunecată ce dă în strada Drobul de Sare. La fiecare câteva momente fulgeră, dar tunetul huruie liniştitor în altă parte a oraşului. Era timpul pentru noi să ne întoarcem în paturile noastre.

— Nu v-am spus? a zis tata, ciufulindu-i părul lui Jey.

— Nu, am zis eu, atentă la trucurile lui, nu ne-ai spus. Cum ai cunoscut-o?

El s-a încruntat, apoi a zâmbit, şi am ştiut că aveam să aflăm adevărul.

— Cu mulţi ani în urmă, înainte să ne mutăm în Val Chorm, eram în ucenicie la grădinarul-şef al Comandantului. El m-a trimis să culeg trufe de foc, din apropiere de Gura lui Mol.

— Ai urcat până pe Mol? Până în vârf?

Jey făcuse ochii mari.

— Fireşte că am urcat, a zis tata, cu mândrie. E un loc uimitor. Periculos şi înspăimântător, dar

frumos, în acelaşi timp.

— Ca o pasăre de pradă, am zis eu, dacă ai fi un şoarece.

Tata a dat din cap şi m-a bătut uşurel pe mână.

— Exact aşa, a spus el. Ei bine, trufele de foc sunt foarte greu de cules – de aceea sunt atât de preţioase. Cresc exact la marginea lavei. Le place sulful şi cenuşa ei. Le merge bine acolo. Însă e un teren foarte înşelător pe care să umbli. Trebuie să porţi haine speciale ca să te protejeze de căldură. Iar dacă îţi alunecă piciorul sau dacă malul se surpă, ei bine, s-a terminat.

— Eu aş putea s-o fac, a zis Jey, trăgând de plapuma veche a tatii. Sunt uşoară. N-aş surpa malul.

— Sunt sigur că nu ai face-o, a zis tata. Eu n-am fost atât de norocos, totuşi. După ore în şir de căutări, am zărit un pâlc întreg de trufe de foc, de-a lungul unui mic pârâu incandescent, în entuziasmul meu, am călcat cu toată greutatea pe o crustă de pământ, iar piciorul mi-a scăpat drept în lavă.

Am atins o cută a cuverturii.

— De aceea ai un picior de metal?

Tata şi-a aşezat mâna peste a mea.

— Nu e foarte plăcut de mângâiat, nu?

— Nu, a zis Jey. Şi te face să te mişti ciudat şi atunci oamenii se uită lung.

Am mângâiat tija de metal prin cuvertură.

— Dar e bun, am spus eu. Înseamnă că încă mai

poţi merge.

— Da, este, şi sunt foarte recunoscător pentru asta, a spus tata. Sunt chiar şi mai recunoscător mamei voastre, care a răspuns strigătelor mele de ajutor. Ea m-a scos afară din lavă şi a stins focul de pe mine.

— Cum arăta mama? am întrebat eu.

Atunci, privirea tatii s-a întors înapoi în timp şi, cu o voce nesigură, a spus:

— A ieşit din lavă cum ar plonja un om în apă. Numai că în sus. Aerul era apa, iar ea a ţâşnit în el.

— Nu poţi să plonjezi în apă, a zis Jey. E prea fierbinte.

— Unele ape sunt bune de înotat în ele, i-a zâmbit tata. Ştiu că nu vă amintiţi de lacurile de la Val Chorm, dar… mă rog, nu contează. Mama voastră a venit pentru că eu am chemat-o – era singurul mod în care putea veni. Iar când ea a stins focul de pe mine şi de pe pielea mea, eu i-am vorbit. Era foarte curioasă, la fel cum sunteţi voi, fetelor. Am vorbit cu ea despre singurul lucru pe care îl cunoşteam mai bine: plantele. Ea era fascinată. Nu existau plante acolo de unde venise ea. Voia să le vadă. Aşa că… le-a văzut. Am luat-o cu mine, jos, la baza muntelui, şi i-am arătat copacii minunaţi şi florile din Caldaras.

— Şi ai iubit-o, am spus eu.

Nu-l mai văzusem niciodată pe tata plângând şi nici de atunci încolo nu l-am mai văzut, dar când s-a uitat la mine, ochii îi luceau ca ceaţa dimineţii

ridicându-se de pe lacul Valul de Azur.

— Am iubit-o foarte mult, a spus el.

Nouă

Ar fi un interesant subiect ştiinţific de cercetat la ce se gândesc oamenii când cad spre moarte. Unii, îmi închipui, încearcă un pact de ultim moment cu zeii. Alţii ar putea izbucni într-un şuvoi de invective până jos. Iar alţii ar putea cunoaşte uşurarea pentru prima oară în vieţile lor chinuite.

În timp ce mă prăbuşesc spre sfârşitul meu opărit, îmi revin în minte cuvintele tatii.

A ieşit din lavă cum ar plonja un om în apă.

N-am văzut niciodată pe cineva plonjând în apă şi, cu siguranţă, n-am făcut-o niciodată cu însămi, aşa că nu prea pot să-mi imaginez exact. Dar acum e prima mea – şi ultima – şansă. Întind mâinile deasupra capului, întind şi picioarele, şi mă întreb cu care parte o să ating apa.

Picioarele. Frumoasa apă a lacului Valul de Azur îmi izbeşte tălpile ca biciul de strălung al preotului. Fierbinţeala sa îmi râcâie corpul până sus, în timp ce plonjez din neantul nemilos al aerului în straniul lichid, gros. Când eşti scufundătorul nu ai o foarte clară imagine despre cum arată scufundarea, dar acum am o oarecare idee, cel puţin. *Aşa a arătat*

mama. E un soi de alinare, presupun.

Acum mă aflu într-un tărâm subacvatic învolburat, în care nu mai există sus şi jos. Deschid ochii. Raze de soare pătrund prin acvamarin, iar inima îmi tresaltă la splendoarea priveliştii. Bule sclipitoare îmi ating braţele şi picioarele în timp ce stau suspendată, fermecată de acest tărâm nesfârşit de pace şi adâncime. *Ciudat,* observă mintea meu confuză, *să fii fiert de viu nu e nici pe departe atât de neplăcut cât ţi-ai putea imagina.* Locurile unde biciul mi-a sfâşiat pielea mă ard de parcă nişte cuţite ar încerca să-mi lărgească rănile, dar restul pielii freamătă cu o căldură energizantă.

Nu ştiu câte secunde trec până îmi dau seama că nu par să experimentez moartea prin fierbere. Am văzut-o pe Jey fierbând gândacii-fructe pentru tocană – la care am jurat să nu mai iau niciodată parte – şi sfârşitul lor e totdeauna rapid. Un şuierat ascuţit şi micile lor picioare galbene încremenesc pentru totdeauna. *Cum le putem face una ca asta?* întreabă mintea meu sub apă. *Oraşul ăsta are nevoie de o... de o... Organizaţie de protejare a Gândacilor – Fructe.*

Pe coada lui Ver, minte, adu-ţi aminte unde eşti! Cu eforturi uriaşe, îmi îndrept gândurile înapoi la prezent şi la fericitul fapt că nu fierb.

Însă, cu toate acestea, mă înec.

Aripi-roşii nu pot înota. Cel puţin acei aripi-roşii care au fost crescuţi fără acces la un ochi de apă de mărimea potrivită. Tata nu mă lăsa nici măcar

să vizitez băile publice în excursiile noastre, chiar dacă vizitatorii întotdeauna poartă căşti de cauciuc şi ochelari etanşi, pentru că cicatricele mele ar fi fost vizibile într-un costum de baie. Aşadar acum, încântarea mea de moment că n-o să-mi cadă carnea opărită de pe corp este umbrită de apa care îmi inundă plămânii, arzându-i dureros.

Dă din braţe. Dă din picioare, mă gândesc, dar membrele nu răspund la comenzi. Corpul meu e scos din funcţiune, cuprins de panică. Apoi mă cuprinde pacea. Rămân nemişcată, închid ochii.

Treaba cu apa care fierbe, totuşi, este că nu îi place *în jos.* Fierberea e numai despre *în sus, sus, sus.* Este foarte greu să ajungi jos într-o apă care fierbe, aşa că şi când plutesc fără ţintă prin adâncimile pustii, încântătoare, ale lacului, traiectoria mea e spre cer.

În scurt timp, capul îmi iese la suprafaţă. Acum plămânii ştiu ce să facă, iar aerul mă pârjoleşte până în rărunchi. Valul de aer îmi trezeşte corpul înapoi la viaţă; picioarele încep să se mişte şi ridic mâna ca să-mi şterg picăturile din ochi. Suprafaţa lacului se încreţeşte, fierbinte şi agitată, dar izbutesc să-mi ţin nasul şi gura în aer, instinctele preluând controlul, împingându-mi corpul prin apă.

În faţă văd faţadele dinspre lac ale clădirilor de pe o parte şi alta a Pieţei Marelui Ra, Templul lui Rasus dominându-le ca un soi de ciupercă bulboasă, atotputernică, întinzându-şi tentaculele către cer. Să-mi fac drum înapoi către mal, îngusta

fâşie de nisip negru, hotărnicită de un zid solid de fundaţie, nu pare o idee foarte bună. Însă nu am unde să mă duc în altă parte; Insula Roet se află departe, în capătul celălalt al lungului Pod de Jad. Aşadar, mă întorc pe spate şi împing în apă cu picioarele până când intru în umbra laturii ieşite în afară a templului, apoi mai departe, până la ţărm.

Când mă caţăr pe nisipul negru, corpul îmi e deodată rece – absurd, afurisit de rece, cu muşchii amorţiţi şi tremurând. Abia mă târăsc pe vechile pietre ale Templului lui Rasus şi mă ghemuiesc pe ele, partea ieşită în afară ascunzându-mă de ochii celor de deasupra. Mintea îmi fuge spre tata şi Jey, dar, curând, gândirea mi se întunecă, iar pleoapele mi se închid fără voie.

Zece

Uneori, este dificil să spui de care parte a graniţei dintre realitate şi mit te afli. Mai ales când lucrurile ca petrecerile înaltei societăţi şi plonjările în apa morţii clocotită încep să ţi se întâmple în aceeaşi zi.

Cu toate acestea, când mă trezesc, în mod cert am ambele picioare înfipte în realitate. Urechile îmi vuiesc, sunt acoperită cu legume putrezite şi viermi, iar doi muncitori soioşi de la pompe rânjesc

la fundul meu gol, care atârnă în afara salopetei verzi, ferfeniţită. *O zi bună şi vouă.*

Scutur resturile de legume de pe mine şi mă răsucesc, uitându-mă furioasă la muncitori.

— Hei, fato, să-ţi fie de bine! zice unul, ştergându-şi stratul de deasupra al prafului de cărbune de pe frunte cu o batistă. Sunt un pic invidios pe noaptea pe care trebuie s-o fi avut!

Celălalt pufneşte în râs şi amândoi se îndepărtează, zâmbind. Ei bine, cel puţin am înseninat un pic ziua cuiva.

Îmi iau picioarele la spinare şi o zbughesc înapoi, în umbra Templului lui Rasus, departe de ceea ce presupun că e fereastra bucătăriei de jos, judecând după grămada de resturi de mâncare de dedesubt. Deşi obosită după aventura din lac, mi-ar plăcea să cred că încă aveam prezenţă de spirit cât să nu dorm într-un morman rău mirositor de lături de la bucătărie. Se pare că nu.

În timp ce privesc dezorientată la lumea din jurul meu – nisip negru, faţadele neîngrijite din spate ale clădirilor mai frumoase din Caldaras, lacul Valul de Azur întinzându-se spre Gura lui Mol – întâmplările zilei de ieri îmi vin în minte. Gândurile îmi sunt încă neclare şi corpul obosit, dar încerc să le pun în ordine.

Căutările orhideei incandescente nu merseseră bine.

Sunt foarte murdară.

Am nevoie de nişte haine.

Am fost… Stai, am fost *executată,* ieri?

Fără îndoială că am fost executată, ieri. De asemenea, se pare că nu pot fi fiartă.

De ce muncitorii ăia de adineauri nu mi-au observat cicatricele?

Mi-e foame.

Vestea bună, îmi dau eu seama, este că, după toate aparenţele, Cei Frumoşi cred că sunt moartă. M-au văzut căzând în lacul Valul de Azur şi oamenii nu mai ies vii dacă fac asta. Eu am murit, iar Jey este în siguranţă.

În cele din urmă, odată ce mi-am făcut ordine în gânduri, mă ridic nesigură pe picioare şi mă strecor înapoi spre fereastra de jos. După plecarea muncitorilor de la pompe, malul a rămas pustiu, dar n-am de unde să ştiu când o să mai treacă iarăşi oameni pe aici. Oricâte primejdii sunt în Templu, nu pot rămâne afară, iar bucătăria din spatele clădirii e foarte probabil să nu fie încuiată, în timpul zilei.

Este un plan logic – singurul de altfel –, dar îmi aduce aminte de una dintre poveştile mamei May, pe care am citit-o când eram mică, despre o tânără servitoare care scapă de stăpânul ei nemilos cu ajutorul unui soi de prinţesă alter. Odată ce fata ajunge afară din casă, se întoarce imediat la fereastra bucătăriei ca o bătută-n cap, iar atunci stăpânul… o omoară? O ia de nevastă? Nu-mi amintesc, dar mă gândesc la prostănaca aia de fată când mă caţăr pe grămada de gunoi şi mă

ridic pe pervaz.

Din fericire, dau într-o cămară întunecată, nu în bucătăria principală. Slavă zeilor şi tălpilor lor minunate, cum ar spune Jey. Mă strecor înăuntru. Ca o persoană care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii fiind invizibilă, mă pricep la furişat înăuntru şi prin jur. Pot auzi voci în apropiere, pe unde lumina se revarsă prin cadrul uşii cămării. Acolo înseamnă că e bucătăria, unde probabil se prepară mâncarea pentru rezidenţii Templului.

Haine. Trebuie să-mi ascund cicatricele, mai întâi şi mai presus de toate. Să-mi pun ceva peste fund ar fi de asemenea plăcut. Apoi mai este şi stratul scârbos de jeg care mă acoperă din cap până-n picioare. Arunc un ochi în penumbra micii cămări, ţinând urechea ciulită la vocile din bucătărie. Mi-ar lua doar o secundă să ies înapoi pe fereastră, dar n-aş mai avea parte de secunda aia dacă aş fi luată prin surprindere.

Nu mă uimeşte să descopăr că oamenii de aici nu-şi ţin hainele în cămară. Găsesc, totuşi, vreo doi saci mari de faină care ar putea fi de folos, la nevoie. Ar fi păcat să risipesc atâta faină, mai ales cu mălura din est, dar presupun că asta se întâmplă când cineva trebuie să lupte să supravieţuiască.

— Tocmai ai sosit, soră?

Vocea calmă a unei femei de vârstă mijlocie tulbură cămara şi eu înlemnesc.

— Mă tem că prânzul s-a terminat şi eu mai am

doar de curăţat legumele aici, în după-amiaza asta. Va trebui să încerci la bucătăria de sus pentru ceva mai consistent. Ah, dar ţi-aş putea face rost de nişte pâine şi de murături, dacă vrei.

O altă voce îi răspunde:

— Mulţumesc mult, dar o să aştept până diseară. Nu mi-am dat seama că a trecut timpul, cu învăţatul.

Învăţatul. Mă întreb dacă sora asta a fost una dintre feţele din sanctuar, ieri, din cultul celor care făceau pe evlavioşii şi care m-au trimis la moarte. Ce ar fi putut ea învăţa? *Cum se torturează şi se execută oamenii?*

Dar îmi calmez gândurile astea. Templul lui Rasus este lăcaşul multor preoţi şi postulanţi şi, indiferent cine sunt Cei Frumoşi, nu sunt decât vreo douăzeci la număr.

— Oricum, continuă sora, mă întrebam dacă aş putea lăsa asta aici, pentru domnul Gore.

Foşnet de stofa. Stofa? Fac un pas şovăielnic spre uşa întredeschisă ce dă spre bucătărie. Nu îndrăznesc să mă apropii destul ca să mă uit, dar ascult, încremenită în concentrare. Ei bine, încremenită până când un vierme de gunoi iese dansând din părul meu şi îl arunc cu un bobârnac la podea.

— Oh, doar nu ţi-ai rupt roba cea nouă! ţâţâie femeia.

— Asta e cea veche, zice sora. Un strălung m-a călcat pe tiv, pe când măturam piaţa, acum câteva

zile. Doar dacă domnul Gore are un pic de timp.

— Bineînţeles că are un pic de timp. Pantofii bocănesc pe podea. O să le pun aici, lângă *Buletin.* El întotdeauna îl citeşte, primul lucru pe care-l face când intră, aşadar o să le vadă sigur. Nu are decât o tapiţerie de cârpit, în seara asta, din câte ştiu eu – doar marginile, nu scena, slavă lui Rasus, altminteri n-ar mai dormi niciunul dintre noi. Aşa că o să… Oh, am uitat la fiert bulbii-iuţi!

Alte bocănituri de pantofi urmate de zăngănitul oalelor. O aud pe soră zicând:

— Mulţumesc! Să respiri uşor!

Apoi o uşă se deschide şi se închide.

Bulbii-iuţi. Îmi plac bulbii-iuţi, îmi aduce aminte stomacul meu, ghiorţăind. Mă simt neobişnuit de înfometată, în dimineaţa asta. Presupun că am avut o zi grea ieri.

Analizez situaţia din întunericul cămării. Dacă aş fi oricine altcineva – Jey, de pildă, deşi ea n-ar fi permis în veci să fie acoperită în resturi menajere, cu fundul la vedere; ea ar fi ales înecul – am motive să bănuiesc că aş putea intra cu tupeu în bucătărie, unde femeia cu legumele şi-ar duce mâinile la piept şi ar spune: *Oooh, cât pe-aci să-mi stea inima în loc, măi, fato!* şi numaidecât s-ar topi văzându-mi înfăţişarea jalnică şi mi-ar oferi toţi bulbii-iuţi şi roba şi baia cu săpun pe care mi le-aş dori.

Dacă n-aş fi eu. Dar eu sunt eu. Aşadar, singurele opţiuni sunt să aştept până când nu mai

e nimeni în bucătărie sau s-o scot din ecuaţie pe femeia asta, probabil cu o pălitură neaşteptată în cap. Însă nu-mi pasă de câte ori stăpânii ei m-ar executa, eu nu atac pe cineva care găteşte. Aşadar, mă aşez între sacii de faină, sperând că o să facă o pauză de necesitate, înainte să vină domnul Gore.

Aşteptând în întuneric, nu am nimic de făcut decât să stau în propria-mi piele. Put îngrozitor. A fructe stricate şi a răni cu puroi. Urechea pe care mi-a sfâşiat-o preotul cu biciul mă doare şi zvâcneşte, şi simt mici creaturi – căpuşe? viermi? – forfotindu-mi pe piele. Am mâncărimi peste tot. Aproape c-aş sări iar în lacul Valul de Azur ca să scap de mizeria asta.

După probabil vreun sfert de oră, încep să intru în panică. Femeia cu legumele spală ceva în chiuvetă, şi fredonează, şi zăngăneşte oale, şi vorbeşte singură ca un robot domestic, şi mi se pare din ce în ce mai clar că va trebui să aplic planul cu sacii de făină, în cele din urmă.

Mă pregătesc să sfâşii un sac şi să-mi fac cel mai urât veşmânt din lume, când o aud mormăind:

— O, dulce Ver, am lăsat verzele în bucătăria de sus! Ce prostănacă!

De îndată ce uşa se deschide şi se închide în urma ei, mă furişez afară din cămară. Bucătăria e mare cât tot parterul casei noastre, cu o vatră uriaşă pe o parte şi o chiuvetă imensă în cealaltă. O plită cu cărbuni modernă – nefolosită – se află

lângă cămin, iar masa din mijloc, lungă, e acoperită cu resturi de legume. Mă îndrept grăbită spre o bancă de lemn din capătul celălalt al încăperii, unde se află un morman de stofa de un albastru vibrant. Culoarea îmi strânge stomacul, căci îmi amintesc de preoţii care m-au atacat în gang, dar îmi înăbuş repulsia şi înşfac roba femeii.

După cum a spus, bucătăreasa a pus roba lângă *Buletinul* de azi. Ştiu că nu trebuie să zăbovesc, dar mă întreb cum vede oraşul – cum vede Nara Blake – capturarea şi execuţia mea. Am fost oficial acuzată de crima de pe Podul de Jad? A venit cineva în apărarea mea? A vorbit careva împotriva Toiagului de Onix? A crezut cineva povestea? Ridic ziarul şi, grăbită, îl răsfoiesc.

Niciun cuvânt. Nicio menţiune despre descoperirea unei aripi-roşii aici, în inima Caldarasului. Nici măcar o referire în trecere. Cei Frumoşi lucrează în secret, aşadar. Interesant.

Ochii îmi cad în colţul de sus al unei pagini, unde este tipărită data. Mă încrunt. Nu poate fi adevărat.

Am dormit trei zile?

Trei zile?

Asta explică de ce mi-e atât de foame. Arunc *Buletinul* la loc pe banca de lemn şi mă reped la oala cu bulbi-iuţi, dar înainte să-i dau capacul la o parte, aud tropot de picioare coborând scara din apropiere. Fir-ar să fie.

Alerg spre cămară, dar mă opresc, pe jumătate

în umbră, când aud voci pe fereastra deschisă. De două ori fir-ar să fie.

Mai există vreo ieşire? O uşă îngustă, de lângă plita cu cărbuni, ar putea fi foarte bine un dulap, dar o încerc, totuşi. Scara de serviciu, slavă lui Ver. Închid încet uşa în urma mea, exact când aud uşa principală deschizându-se şi bucătăreasa întorcându-se cu verzele. Sper că va fi prea ocupată ca să observe imediat că roba lipseşte.

Scara e întunecoasă, cu excepţia conturului galben al unei uşi de la un palier mai sus. Aş putea aştepta aici până mi s-ar ivi ocazia să scap pe fereastra din cămară, dar s-ar putea să fie ceva mai complicat acum, când femeia cu legumele s-a întors şi acest domn Gore stă să vină dintr-o clipă într-alta. Mai bine aş urca scara să văd unde duce.

Cel puţin ştiu că nu duce la Toiagul de Onix. Este o scară a servitorilor. E posibil ca el să nici nu ştie că există. Servitorii trebuie să apară şi să dispară ca prin magie, fără să se înghesuie pe scările adevărate. De fapt, cum stau aici şi ascult zăngănitul oalelor, simt un soi de înrudire cu servitorimea de la Templul lui Rasus. Voi urca, aşadar.

La etajul următor, crăp uşa câţiva centimetri şi îmi apropii ochiul. E în mod cert bucătăria de la etaj, zumzăind de treburi, cu bucătari şi servitori pregătind masa de seară. Închid uşa cu grijă şi urc un alt etaj, scărpinându-mă de vietăţile din părul meu.

Uşa aceasta se deschide într-o draperie grea, aurită, tivită cu albastru. Simt spaţiul cavernos de dincolo de ea – aparent, scopul draperiei este să ascundă uşa asta –, iar când îmi fac curaj să arunc o privire înăuntru, descopăr uriaşul vestibul al Templului, cu pardoseala sa de marmură lucioasă şi strălucitorii pilaştri de gresie. Preoţi, aristocraţi şi cetăţeni obişnuiţi intră şi ies pe marile uşi boltite. Aş putea să mă strecor pe acolo, odată ce îmbrac roba.

Dar curajul îmi piere când îl zăresc pe Bonner, mica primejdie, peste drum, în mijlocul unui grup de preoţi. Nu pot risca să mă vadă. Va trebui să aştept.

Nu-i înţelept să stau pe aici, aşa că urc mai departe, sperând să găsesc un refugiu temporar deasupra. La următorul palier, deschid uşiţa într-un hol mic, alb, probabil unde sunt odăile servitorilor. La acest moment al zilei, această zonă din Templu ar trebui să fie pustie şi nu întâlnesc pe nimeni când fac câţiva paşi timizi afară din adăpostul strâmtei scări de serviciu. Îmi lipesc urechea teafără de prima uşă întâlnită, un model simplu, de tablă, şi aud sforăieli zgomotoase înăuntru.

Alţi câţiva paşi mai grijulii şi ajung la încă o uşă. Îmi ţin respiraţia şi îmi lipesc urechea de ea, exact când ecoul unor paşi apăsaţi răsună pe holul alb. Vine cineva. N-am altă alternativă, aşa că mă reped înăuntru, închizând uşa după mine.

Mă întâmpină o privelişte frumoasă.

Există un tip de frumuseţe care-ţi taie răsuflarea – Podul de Jad în asfinţit, jocul de lumină din grădina împărătesei. Dar există şi un alt tip de frumuseţe, al banalului făcut excepţional de dorinţele privitorului. Aceasta este frumuseţea băii la care mă uit eu acum.

Pun ivărul la uşă, încrezătoare că este singura încăpere care nu va trezi suspiciuni dacă e încuiată.

Cada emailată albă – o cadă! Cu robinete! — Sclipeşte în lumina care intră pe fereastra înaltă cu sticlă mată, şi, alături, o măsuţă pe care se află tot soiul de perii şi un curcubeu de borcane cu pudră de săpun. De-a lungul unui perete, există un mic şemineu în care arde un foc de amiază, iar prosoape pufoase stau umflate pe o poliţă lângă chiuvetă. Dar mă surprind într-o oglindă.

Sfânta Maică a lui Mol. E clar că am dormit în gunoi trei zile. Sunt complet de nerecunoscut. Pielea mea, salopeta zdrenţuită şi părul îmi sunt acoperite cu mâl şi resturi. Mă întorc, descoperindu-mi spatele la fel de neprezentabil ca şi faţa; motivul pentru care muncitorii de la pompe nu mi-au observat cicatricele e acela că sunt ascunse de murdărie. Pot zări gândăceii şi viermii acum, forfotind şi târându-se, bucurându-se de stratul de mâzgă întins pe tot corpul. Nu m-am gândit niciodată să mă deghizez cu mâl, dar se pare că este chiar eficient.

Şi apoi, biata mea ureche. E despicată, o rană

uriaşă întinzându-se de la marginea lobului până în mijloc. Sângele negru s-a închegat pe toată zona, lipindu-se de păr şi de gât. În mod surprinzător, locul de pe braţ unde preotul m-a crestat cu pumnalul este complet vindecat.

Hotărât lucru, e timpul pentru o baie.

Dar mai întâi deschid robinetul de la chiuvetă şi beau cu poftă apă proaspătă, caldă, ce curge din belşug. Stomacul mi se destinde şi simt furnicături în corp şi până în vârful degetelor.

Apoi dau drumul la apă în cadă. În timp ce aştept să se umple, descojesc salopeta verde, ţin un scurt moment de tăcere, ca recunoştinţă pentru serviciile sale onorabile, şi o arunc în foc. Când cada se umple, îmi scufund trupul istovit în apă. Fără săpun, deocamdată, asta e doar pentru a clăti stratul gros de murdărie, sângele şi pasagerii clandestini. După câteva minute, scurg apa soioasă şi umplu iarăşi cada, de data asta adăugând câţiva pumni de pudră de lavandă plăcut mirositoare. Acum zăbovesc, frecându-mi pielea cu apa însăpunită, cufundându-mi capul dedesubt şi stând cât pot rezista durerii ascuţite care-mi înţeapă urechea, în timp ce spuma îşi face drum prin rană.

Aş putea să mai stau. Aş putea să stau toată noaptea, dacă ar fi să mă iau după corpul meu îndurerat. Pentru totdeauna. Dar ştiu că trebuie să ies din apa parfumată, să mă şterg cu un prosop pufos şi să-mi îmbrac roba albastră detestabilă a Templului lui Rasus.

Îmi ia câteva minute să mă prind cum vin cutele şi cum se leagă roba. Dar după câteva încercări şi greşeli, o soră obişnuită mă priveşte din oglindă. Sunt ca nouă.

Ies pe holul alb exact când trei preoţi în violet vin de după colţ şi se apropie de mine. Mă opresc, cu mâna pe clanţă. Nu vreau să intru înapoi în baia de unde m-au văzut ieşind, dar nu ştiu nici dacă ar trebui să folosesc scara de serviciu. Aşa că trag aer în piept şi mă întorc cu faţa spre preoţi, ţinându-mi capul plecat şi îndepărtându-mă cu paşi mari de uşa scării de serviciu. Trec pe lângă ei fără niciun cuvânt, iar ei nu-mi dau nicio atenţie, continuându-şi conversaţia.

După colţ, mă opresc şi mă sprijin de perete, lăsând aerul din piept să-mi iasă cu greu. Alte holuri, alte uşi. Trag cu urechea; preoţii încă vorbesc pe holul alb, în apropierea scării. Aştept, sperând că se vor despărţi.

O uşă din stânga mea se deschide brusc şi iese un preot în albastru. Îmi plec capul, examinându-mi cingătoarea.

Preotul închide uşa în urma lui şi spune:

— Îmi cer iertare, aşteptai la această cameră?

Vocea sună familiară. Îmi ridic privirea.

— Jey?

Roba albastră de templu a lui Zahi Zan se potriveşte cu ochii lui, care sunt larg deschişi de surprindere.

— Chiloţii afurisiţi ai lui Mol, zic eu.

El râde.

— Habar n-aveam că studiai la Templu.

Cel puţin nu pare să ştie că ar trebui să fiu moartă.

Mintea îmi intră în priză. *Fii Jey, fii Jey.*

— Îmi pare rău, zic eu. Chiar ar trebui să… ăă… tund nişte tufe. Vreau să zic, să spun nişte rugăciuni. La naiba. Am crezut că erai un grădinar.

— Şi eu am crezut că tu erai grădinar, zice el, degajat.

— De fapt, adaug eu, încercând să-mi ascund *tremurul* din glas, am crezut că *dumneavoastră* eraţi un grădinar.

El se uită la mine nedumerit.

— Coseaţi pajiştea? continui eu.

— Oh! chicoteşte. Ei bine, s-au gândit că eram prea nobil să mătur în Piaţa Marelui Ra. Preoţii superiori mi-au dat voie să fac exerciţii meditative într-un loc ceva mai privat. Este o viaţă fascinantă, nu-i aşa? Zahi îşi înclină capul. Trebuie să spun… arăţi minunat în culoarea asta.

Încremenesc.

— Minunat?

De ce-am spus asta?

— Bineînţeles. Face un semn. Chiar şi aici, în aceeaşi uniformă ca toată lumea, eşti o floare printre buruieni.

E ca o replică dintr-un roman de dragoste. Ar putea să fie cu adevărat o replică dintr-un roman de dragoste. Dar mă aud bâlbâind:

— Mulţumesc. Şi dumneavoastră sunteţi… minunat.

Ochii i se încreţesc într-un zâmbet fudul.

Ce naiba se întâmplă? Nu sunt minunată. Nu sunt nici măcar umană. Nici Zahi Zan nu e minunat. Frumos, da, dulce Rasus, este frumos. Şi un pic prea conştient de asta. Mă dor tâmplele.

— N-ar trebui să-ţi spun astfel de lucruri, zice el, nesincer până în vârful urechilor. Ce ar crede tânărul tău cavaler?

— Tânărul meu… *Bonner*?

Uitasem. Oh, ce să spun despre Bonner? Gura mea răspunde înainte ca mintea să poată sugera vreun cuvânt.

— Ele… mort.

— Mort?

— Nu, nu mort. Mă încrunt. Doar că… arată ca un nap şi îl urăsc.

Zahi râde, părând încântat.

— Înţeleg! Ei bine, aşteptai la camera de meditaţie?

Este foarte aproape de mine acum. Pot să-i văd ţesătura robei, firişoarele de păr de pe obraz. Ar trebui să mă dau înapoi, dar nu vreau. Miroase a flori. Sau eu miros? Poate c-am exagerat cu pudra de lavandă.

— Da, spun. Adică, da, aşteptam la camera de meditaţie. Ăă… mulţumesc.

El zâmbeşte şi întinde mâna pe după mine, apăsând pe clanţă. Eu tot nu mă mişc, nici când se

apleacă şi mai aproape, ca să deschidă uşa.

— Meditaţiile te aşteaptă, zice el şi-mi face semn spre mica încăpere din spatele nostru. Eu n-am găsit niciodată prea multe aici, în afară de amintirile preoţilor plicticoşi, dar nu se ştie niciodată.

Arunc o ocheadă. Camera e curată şi plină de lumânări, fără niciun fel de mobilier, în afară de un covor ca iarba.

— Amintirile preoţilor? întreb eu.

Zahi dă din cap.

— De fapt, cât de nouă eşti în treaba asta?

— Nu sunt nouă deloc, zic eu, ridicându-mi un pic bărbia. Numai că nu meditez foarte des, asta-i tot.

— Înţeleg, zice el. Ei bine, în cazul ăsta, aş fi foarte bucuros să te ajut să începi. Vreau să spun, să-ţi reîmprospătezi memoria, bineînţeles.

Şi zâmbeşte.

Generaţii de educaţie aristocratică se concentrează în acel zâmbet, o combinaţie perfectă de seninătate şi încredere în sine. Îndreptate spre mine.

Ceea ce ar trebui să spun este *Poate altă dată.* Ceea ce ar trebui să fac este să scap de el cât mai repede cu putinţă.

Dar poate că mi-ar putea fi un aliat. Nu este unul dintre Cei Frumoşi, aşa că trebuie să fie un duşman al lor, ca orice cetăţean normal la cap. Şi, spre deosebire de cei mai mulţi din oraşul

Caldaras, el ştie ce ştiu Comandantul şi împărăteasa. Poate că ne-am putea ajuta unul pe celălalt. Poate chiar mi-ar putea spune unde e ţinută orhideea incandescentă.

Sper cam multe. Dar îl iau de mână, totuşi, fac un pas îndărăt în mica încăpere şi închid uşa în urma noastră. Şi spun:

— Prea bine, reîmprospătează-mi memoria.

Zahi se aşază pe covorul ca iarba printre lumânări şi eu îi urmez exemplul.

— Tot ce se întâmplă este ţinut minte. Ocupă un spaţiu. Când medităm, facem apel la lume să îşi amintească trecutul şi, astfel, întărim conexiunile cu toate vremurile, locurile şi fiinţele.

Mă gândesc la figurile luminoase din ceaţa Pieţei Marelui Ra în timpul meditaţiilor de dimineaţă.

— Deci viziunile pe care preoţii le invocă sunt… amintiri?

Zahi dă din cap.

— Într-un fel. Sunt mai degrabă ca nişte cronici. Sunt ceea ce s-a petrecut. Îşi îndreaptă spatele. Trebuie să-ţi dai la o parte identitatea. Doar să simţi.

Închide ochii, coborându-şi genele negre. Respiraţia lui încetineşte. Fereastra îngustă şi înaltă a acestei camere albe ne învăluie în lumină curată, în timp ce-i privesc pieptul ridicându-se şi coborând încet pe sub ţesătura albastră.

După vreo câteva minute, deschide un ochi.

— Ai putea încerca şi tu.

Îi ofer ceea ce sper că este un zâmbet plăcut.

— Prefer să mă uit la tine.

El îmi aruncă o privire provocatoare şi se întoarce la meditaţiile lui.

— Pot simţi o bucurie veche în camera asta, spune el, cu ochii închişi. Uite.

Aerul dintre noi pare să capete o lumină a lui, aparte de punctele galbene ale lumânărilor sau de razele trandafirii dinspre fereastră. Nu e puternică, dar cu siguranţă pot vedea *ceva* acolo, crescând şi strălucind. Durează câteva clipe, devenind un pic mai strălucitoare, umplând camera. Apoi dispare.

Zahi deschide ochii.

— Ai văzut-o?

Vocea îmi e pierită de uimire.

— Acela a fost un spirit de bucurie?

Se întoarce spre mine.

— A fost amintirea a ceva fericit care s-a petrecut aici. Ridică din umeri. Nu ştiu ce a fost. Unii dintre marii preoţi pot invoca viziuni specifice – oameni mişcându-se, hainele lor, feţele lor – ca şi când am asista la ceea ce s-a întâmplat. Dar cei mai mulţi dintre noi suntem norocoşi dacă obţinem doar o frântură dintr-un sentiment de mult trecut.

Căldura din cameră îmi acoperă pielea.

— Îmi place ideea că a fost bucurie aici, în trecut.

El se apleacă mai aproape.

— Ar putea fi bucurie aici şi acum.

Pe băşicile lui Mol, se uită la buzele mele. Oare e cu putinţă să se gândească să mă sărute? Gura îmi e uscată. E cu putinţă? A mai sărutat vreun om un aripi-roşii până acum?

— Eu… încep. Ai de gând să mă săruţi?

El nici nu clipeşte.

— Mă gândeam la asta. Ai avea ceva împotrivă?

Înghit în sec…

— Aş putea izbucni în flăcări.

— Asta se presupune c-ar trebui să mă descurajeze?

— E voie? Arunc o privire spre uşă. N-ai depus un… ăsta… un jurământ de…?

El îşi lipeşte gura de obrazul meu.

— Dar tu?

— Sfinte Rasus!

Zahi şopteşte la urechea mea teafără:

— Nu trebuie să depui jurământul ăla până nu-ţi dau roba violetă. Ştii asta, nu?

Tresar, cu mintea vraişte. *N-ar trebui să mă aflu aici.* El crede că sunt Jey. Ce-o să mă fac când o să dea peste adevărata Jey Fairweather, afară, în lume, purtându-şi hainele ei elegante? Stomacul mi se strânge dureros.

Şi apoi *ghiorţăie* cu ferocitatea unei păsări de pradă. Simt cum mi se duce culoarea din obraji. În toate romanele pe care le-am citit, scena romantică n-a fost niciodată precedată de ghiorţăitul maţelor eroinei.

Zahi izbucneşte în râs.

— Dulce Ver, ţi-e foame?

Scot, stingherită, un hohot de râs ciudat:

— Presupun că da.

El îşi lasă capul pe spate şi se plesneşte cu palmele peste coapse.

— De ce n-ai spus aşa? Vino. Se ridică şi începe să umble la centura robei sale. Lasă meditaţia. Hai să mâncăm ceva.

— Eu… mă ridic în picioare. Ei bine…

— Cu siguranţă am întârziat la masa de seară, zice el. Va trebui să mergem în altă parte. Eşti gata să te avânţi în lumea largă?

Ezit. Dacă masa de seară e pe sfârşite, înseamnă că Bonner nu mai pândeşte în vestibul. Să părăsesc templul cu Zahi ar putea fi cea mai mare şansă să nu fiu descoperită. Stomacul îmi ghiorţăie din nou.

— Da.

Şi nu o spun numai din cauza stomacului sau a nervilor încordaţi; în clipa asta, vreau să-l urmez pe Zahi Zan în lumea de afară. Să iau masa cu el. Să…

Crăpar-ar fundul lui Mol, se dezbracă de robă. Şi… poartă alte haine pe dedesubt. Vesta ruginie pe care încă o văd în minte pe fundalul unui verde incredibil.

Clipesc.

— Ai hainele tale obişnuite pe dedesubt, remarc eu.

— Da, poţi să-ţi laşi roba aici. Netezeşte cutele

ţesăturii albastre. Îţi dau cuvântul meu că n-o s-o ia nimeni.

Acum îmi vede faţa.

— Care-i problema? mă întreabă.

— Nimic, doar… locul ăsta unde mergem… aş putea purta asta? Sunt primiţi şi preoţii?

Câteva dintre lumânări au ars până la capăt, pâlpâirile lor din urmă aruncând scântei în penumbră. Zahi are din nou expresia aceea nedumerită pe care mi-o amintesc din grădinile de pe Insula Roet.

— Nu sunt sigur dacă am văzut vreodată un semn în vreo tavernă pe care să scrie „Interzis preoţilor”, zice el. Dar lasă-ţi pur şi simplu roba aici şi rămâi în ce ai pe dedesubt…

Mă foiesc stingherită.

— Pe dedesubt…

Înghite în sec. Mă întreb dacă poate vedea cât de roşie e faţa mea în lumina slabă.

— Da.

Îşi drege glasul.

— Eu, ăă, înţeleg. Adică, *nu* înţeleg, eu…

Deschide uşa, ştergându-şi palmele pe coapse:

— E în regulă. Rămâi aşa.

Pana şi Găleata de Cărbuni trebuie, într-un fel, să fie o tavernă. Trupurile din umbre – aplecându-se, râzând, ridicându-şi paharele la guri – sunt familiare. Dar totul pare un pic fals. O privire furişă a ochilor strălucitori, un ton strident în muzică, o

mişcare aproape invizibilă în colţurile ascunse ale încăperii.

Coborâm. Afară, amurgul zăboveşte, dar aici, înăuntru, este deja noapte, pereţii negri sclipesc în strania lumină portocalie care pulsează între paletele ventilatoarelor din tavan.

Îmi aranjez cutele ţesăturii albastre. Sunt deghizată, dar asta nu înseamnă că nu ies în evidenţă. Cicatricele de pe spate îmi dau mâncărimi. Nu trebuie să stau prea mult.

Îl urmez pe Zahi la bar, unde el se sprijină în coate, întorcându-şi capul spre mine.

— Fulg-de-nea?

Ridic o sprânceană.

— Da, dragul meu?

El râde şi se întoarce spre omul palid, cocoşat, care şterge paharele cu o cârpă.

— Două Fulg-de-nea, zice. Şi un separeu, vă rog. Şi mâncare. Pentru numele lui Rasus, adu-ne ceva de mâncare.

— Excelenţa Voastră.

Omul se înclină. Mă sprijin cu spatele de tejghea, privind păr, umeri, braţe, dinţi, toate pulsând în lumina oranj. Cineva ţipă şi varsă un pahar cu băutură. Un grup de persoane izbucneşte în râs. Moda de aici imită străzile de deasupra cu o atitudine batjocoritoare. Gulerele sunt ridicate, decolteurile sunt adânci şi mai mult de o persoană poartă aripi de voal pe cadru de sârmă şi un spate gol tărcat cu roşu.

— Sunt… sunt costumaţi ca aripi-roşii?

Zahi pufneşte, aruncând o privire dispreţuitoare.

— Adevăraţi rebeli, nu-i aşa? Localul ăsta îi atrage. Întunecos, sub pământ, ascuns. Nu fac niciodată ceva *real* pentru oraşul ăsta. Sunt ca gândacii.

Respir, lăsându-mi nervozitatea să-mi iasă printre degete.

— Deci acum n-ar fi un moment potrivit să-ţi arăt antenele mele?

Se uită la mine nevenindu-i să creadă, în timp ce barmanul împinge spre noi două pahare albastre.

— Doar n-ai de gând să-mi ţii o predică despre cât de folositoare sunt insectele pentru solul nostru? Flirtezi, în schimb?

— Greşeala mea. Am crezut că o predică despre sănătatea solului *era* modul în care se flirtează. Încercam să evit asta.

El râde şi îmi dă un pahar. E rece.

Simt priviri, oranj în lumină, urmărindu-ne în timp ce traversăm sala. Zahi dă la o parte o draperie bogată pentru a scoate la iveală o masă goală, curată, şi o banchetă arcuită, cu perne moi, lipită de perete. O femeie cu manşete lungi, de dantelă ca pânza de păianjen, ne urmează şi ne lasă o tavă cu pâine şi legume murate.

Le devorez. Fulgul meu de nea, despre care cred că e doar apă cu gheaţă şi cu un strop de

mentă, dispare, de asemenea, rapid.

Zahi soarbe câte puţin din paharul lui albastru.

— Deci, povesteşte-mi despre familia ta.

— Mai degrabă ascult despre familia ta, zic eu, ronţăind un morcov murat.

El îşi lasă capul pe spate.

— Toată lumea ştie despre familia mea, nu? Cred că, de fapt, este obligatoriu să ai astfel de cunoştinţe ca să absolvi Şcoala a Treia.

Mă dau mai aproape de el.

— Am picat Şcoala a Treia.

— Ah, ştiam eu că ai un secret întunecat.

Îmi atinge faţa. Aş vrea să îndrept conversaţia spre orhidee, poate chiar spre Cei Frumoşi. Dar vreau şi să continue să-mi atingă faţa.

— Ei bine, zice el, mama este conducătoarea poporului şi tata îi comandă armatele. O poveste de dragoste veche de când lumea. Am un frate mai mare, care nu e nici pe departe la fel de chipeş ca mine, care este următorul la tron şi sper să trăiască foarte multă vreme, ca să nu fie niciodată nevoie să am vreo responsabilitate.

— În afară de Templu, spun eu.

— Corect, Templul.

Se apleacă şi îşi lipeşte buzele de ale mele. Şi deodată totul este întunecat, şi estompat, şi îndepărtat în afară de el – cald, aproape, real.

Nu durează atât de mult pe cât mi-ar plăcea mie, dar e un sărut pe care lumea nu-l poate lua niciodată înapoi. Zahi se retrage.

— Cred că toată treaba cu Templul ar putea fi doar o fază prin care trec.

Iar zâmbetul lui e atât de fermecător, atât de şiret, încât deodată nu pot face nimic decât să mă reped înspre el pentru un alt sărut, care se transformă în două, în trei şi în mai multe, fiecare mai profund şi mai explorator, până când îmi dau seama că i-am descheiat toţi nasturii de la cămaşă, iar el are braţele înfăşurate în jurul meu şi degetele lui au început să dea la o parte ţesătura albastră mătăsoasă a robei mele de preot din jurul gâtului…

Cicatricele.

Nu-l pot lăsa să-mi descopere cicatricele. Îmi trebuie toată puterea voinţei ca să mă desprind de lângă el. El clipeşte, se relaxează, dă înapoi.

— Îmi pare rău, zic. Eu…

— Nu, te rog, mie îmi pare rău, spune el. Se pare că am interpretat greşit… semnalele tale.

Amândoi ne uităm, fără să vrem, la pieptul lui dezgolit. Şi râdem.

— Oh, Rasus! exclam eu. Cămaşa asta valorează probabil mai mult decât întreaga mea garderobă.

— Probabil, zice el.

Mă ridic în picioare.

— Ar trebui să plec.

Se ridică şi el şi încuviinţează. Un început de zâmbet trist îi flutură pe buze.

— Înţeleg.

Îi iau mâinile în ale mele.

— Nu, nu înţelegi, spun eu. Dar poate că, într-o bună zi…

Unsprezece

Soarele se află mult dincolo de linia orizontului când mă apropii de casa noastră de pe strada Drobul de Sare. Nu mă deranjează să umblu pe întuneric; oricât de bine mă ascunde roba asta albastră, e totuşi bătătoare la ochi. Cel puţin gluga îmi acoperă faţa, deşi nu se obişnuieşte ca fraţii şi surorile să-şi ţină gluga pe cap tot timpul.

Sunt surprinsă să găsesc casa în întuneric şi, pentru o clipă, mi se face rău. *Calmează-te. N-ai niciun motiv să te gândeşti că ceva nu e în regulă*. În pofida ameninţărilor lui Bonner, geamănul uman al unui aripi-roşii e nevinovat. Oricine a citit vreodată *Mama May* îţi poate spune asta. Copilul acela este inocent ca răsăritul soarelui şi, cel mult, poate fi compătimit şi protejat din pricina geamănului său vrednic de dispreţ. Acum, că sunt moartă, Jey n-are de ce său fie frică.

A ieşit în oraş cu prietenii, în seara asta, profitând de absenţa tatii, atâta tot. Cum am făcut şi eu. Trebuie să mărturisesc că mă cam doare faptul că ea poate fi plecată la petrecere, în vreme ce eu sunt, din câte ştie ea, încă dispărută.

Dar mă cuprinde neliniştea când traversez aleea spre uşa noastră. Văd ghiveciul răsturnat, pietrele scoase din pământ, dar nu-mi dau voie să admit că ceva e în neregulă până când ridic zăvorul uşii ca s-o găsesc atârnând într-o balama.

Un miros ciudat mă izbeşte când intru în bucătărie. Nu, mai degrabă absenţa mirosurilor. Ghetele pline de pământ ale tatii, mirosul de flori ce se păstra în jurul lui, parfumul lui Jey, praful de cărbune de la plita de gătit, mirosurile persistente de la mic dejunuri şi de la cine.

Îmi rotesc ochii prin încăpere. Masa cea grea, într-o parte. Un scaun răsturnat. Uşa de la camera lui Jey larg deschisă, cum ea n-ar fi lăsat-o niciodată.

Nu.

Intru repede în camera ei şi găsesc patul nefăcut, şifonierul plin. O vază curbată graţios – im cadou primit de ziua ei din partea tatii – zace în cioburi pe jos, margaretele albastre ale lui Jey, meticulos crescute în cenuşă, sunt împrăştiate şi rupte.

A dispărut.

Adun ce a mai rămas din margarete şi le duc în bucătărie. La chiuvetă, umplu o cană de metal cu apă şi tai codiţele strivite cu o pereche de foarfeci ascuţite. Eforturile mele sunt în van; viaţa lor s-a sfârşit de câteva zile. Totuşi, chiar dacă simt furnicăturile nervilor prin piele şi capul mi se învârte, mă ajută să fac ceva.

Îndrept scaunul şi mă aplec, greaţa punând stăpânire pe mine în valuri mici. Fibrele de lemn se amestecă sub ochii mei care privesc în gol masa din bucătărie.

Ar fi trebuit să vin în fugă aici.

De îndată ce m-am trezit în grămada aceea de viermi, ar fi trebuit să dau fuga în strada Drobul de Sare. De ce pierdusem timpul la Templu? Ce lucru îngrozitor i se întâmplase lui Jey în timp ce eu mă sărutam cu un tânăr care nici măcar nu ştie că exist?

Mă aşez, plimbându-mi mâinile pe suprafaţa neregulată a mesei de lemn. N-am fost niciodată legată de un nume înainte, numele pe care casa aceasta îl poartă, iar acum oamenii ştiu cine simt – Cei Frumoşi, Nara Blake, Zahi, şi cine ştie câţi alţii? Mi-am asumat riscuri şi m-am expus, iar acum sora mea a dispărut.

Dar am s-o găsesc. Iar prima persoană pe care am s-o întreb este Bonner.

Mă ridic, hotărârea arzându-mi plămânii, şi fac doi paşi spre uşă. Un zgomot de ceva spart venind din dom mă împietreşte. *E cineva aici.*

Mă apropii cu băgare de seamă de scara din spatele bucătăriei şi pun mâna pe o treaptă de metal de la nivelul umărului, îmi ascut auzul în liniştea răsunătoare. Nimic. Probabil vreo pasăre mi-a dărâmat iarăşi cărţile.

Mă zgâiesc în întuneric.

— Jey?

Domul este cufundat în tăcere pentru alte câteva clipe, apoi…

ZBANG.

Scara se zdruncină când un corp coboară câte două trepte o dată, aterizând cu o bufnitură ce zgâlţâie casa. Femeia e slabă la trup, dar formidabilă, înălţându-se mult deasupra mea, îmbrăcată într-o haină lungă, strânsă pe corp, neagră ca ceaţa nopţii.

— Iată-te, se răsteşte ea; apoi, gura ei roşie se pungeşte. Ce dracu’ s-a întâmplat aici?

Îmi încrucişez braţele.

— Ăă… tu mi-ai răvăşit casa?

— Destul cu asta.

Scoate un pistol întunecat dintr-un toc de pe coapsă.

— Punga plină de bani a lui Mol! ţip eu, alunecând pe podea spre uşa spartă.

— La naiba! strigă femeia, cu vocea brusc asprită. Treci înapoi aici!

Nimeni în istoria omenirii nu s-a întors vreodată ca răspuns la „treci înapoi aici”, mai ales nu când a fost spus pe un ton ameninţător de cineva ţinând un pistol. Cu toate acestea, orice înclinaţie aş fi putut avea să dau curs cererii ei a dispărut rapid când o explozie zguduitoare m-a asurzit. A tras cu blestemăţia aia în mine!

Lovesc cu piciorul uşa bălăngănită şi mă împleticesc afară, în noapte. Două păsări de pradă îşi iau zborul din vârful unui acoperiş de vizavi,

când sprintez printre razele de lumină ale felinarelor stradale ce străjuiesc poarta noastră, cu femeia pe urmele mele. Pietrele pavajului îmi împing înainte picioarele îngreunate de ghetele de grădinar care supravieţuiseră miraculos apei clocotitoare a lacului.

Al doilea glonţ nu ratează. Simt arsura intensă în clipa în care aud detunătura, o erupţie de durere care-mi dezechilibrează tot corpul. La început, când cad într-o parte în cadrul unei ferestre joase de piatră, nici măcar nu-mi dau seama unde am fost împuşcată. Dar când încerc să mă ridic, piciorul stâng cedează. Glonţul a intrat undeva în coapsa mea. *Dulce Rasus, fă să nu sângerez prea tare.* Asta e prima rugăciune pe care creierul meu o scoate la înaintare. *Fierbe-mă, taie-mi urechile, acoperă-mă cu viermi, dacă vrei. Dar sânge negru curgând dintr-o rană de glonţ – nicio robă din tot Caldarasul nu va putea ascunde asta.*

Mă adun, pe lângă perete. Nicio uşă deschisă, nicio piaţă aglomerată, niciun parc public care să-mi fi putut oferi o ascunzătoare. Fie fug, fie… nu.

Fug. La stânga şi la dreapta, prin lumina felinarelor şi prin întuneric, înclinaţia oraşului Caldaras ţinându-mi mintea oblică şi coatele fluturând pentru echilibru. Coapsa mea ţipă, picurând fierbinte pe picior, pe sub robă, dar n-am altă soluţie. Mă clatin printre cupluri, doamne prinse în conversaţii însufleţite şi domni spilcuiţi, unii dintre care se uită la mine pieziş, de parcă aş

putea fi hoţ de buzunare. Dar hainele mele de preot sunt de ajuns ca să oprească ocheadele bănuitoare să devină strigăte după garda oraşului.

Ceaţa nopţii îmi umezeşte faţa. Femeia în negru se ţine după mine, cam la o stradă în urma mea. Poate că aşteaptă să vadă unde fug, ceea ce e o decizie pe care trebuie s-o iau rapid.

Mă gândesc la Nara Blake. Ea voia ajutorul meu, mi-a promis ajutor la schimb, dar am încredere în ea? Dacă Bonner are vreo legătură cu dispariţia lui Jey, drumul meu va duce probabil înapoi la Templul lui Rasus. Nara Blake nu-i are deloc la inimă pe preoţi; asta a fost clar. Şi trebuie să mă duc undeva.

Strada se termină, aşa cum toate par s-o facă, mai devreme sau mai târziu, în Piaţa Marelui Ra. Chiar şi după lăsarea întunericului, când cei mai mulţi cetăţeni sunt în casele lor, piaţa încă zumzăie, discret, de activitate. Oameni obişnuiţi şi preoţi de toate rangurile se preumblă pe dalele albe şi netede, profitând de versiunea oraşului a unei seri plăcute. Încetinesc, strecurându-mă între două grupuri de preoţi şi aruncând o privire peste umăr, înainte de a-mi aduna puterile pentru un efort final şi a sprinta spre fântâna lui Dai Roet, aruncându-mă în spatele ei.

Trag cu ochiul pe după curbura de marmură. Preoţi pretutindeni. Albaştri, violeţi, câţiva negri, de toate mărimile şi înfăţişările. Domni şi doamne, golani şi copii de bogătaşi, strălungi, papagali

domesticiţi şi păsări de pradă frumoase, grase. Nimeni nu se apropie de fântână cu scop precis. E posibil ca atacatoarea să-mi fi pierdut urma?

Mă ridic, îndreptându-mă, câte o vertebră o dată, coapsa arzându-mă de durere prin tot corpul. Fântâna împroaşcă şi scoate bulbuci; oamenii vorbesc degajaţi printre peticele de ceaţă caldă. Încerc să fac vreo câţiva paşi spre marginea pieţei, unde un gang întunecos promite să-mi ofere, într-o oarecare măsură, ascunzătoare.

Doi preoţi în negru se opresc din vorbit şi se uită la mine, în timp ce şchiopătez prea aproape de ei. Mă opresc şi înclin scurt capul, murmurând:

— Să respiraţi uşor, preaiubiţilor.

Cuvintele îmi ies un pic chinuite şi gâtuite, dar adaug ceea ce sper că este un zâmbet nevinovat.

Feţele înalţilor preoţi sunt de nepătruns, pentru un moment, înainte ca unul să-mi întoarcă salutul şi celălalt să-i urmeze exemplul.

— Să respiri uşor, spun ei, la unison.

În sfârşit, ajung la intrarea în gang şi arunc o ultimă privire înspre Piaţa Marelui Ra. Trei tineri stau acum pe marginea fântânii, doi băieţi cu bărbii lipsite de fermitate şi o fată a cărei bluză cu guler înalt e descheiată până mult sub clavicule. Ar putea fi cu uşurinţă Jey şi prietenii ei, gândesc eu cu o strângere de inimă. Dar nu simt. Ştiu, în străfundul conştiinţei mele, că, în clipa asta, Jey nu este cu nimeni care ar putea fi numit prieten.

Distracţia mea m-a trădat. Ochi de pe partea

cealaltă a pieţei sclipesc în lumina felinarelor fixate în zidul marelui Templu. Femeia în negru m-a găsit.

Mă afund în gang, ocolind lăzi vechi, bălegar de strălungi şi table metalice rezemate de ziduri. Dau într-un alt gang, familiar, îmi lipesc spatele de un zid soios şi mă uit în stânga şi-n dreapta.

Dărâmăturile încă se mai văd în locul unde am topit zidul de cărămidă – sunt aproape de uşa din spate a *Buletinului Zilnic.*

Mă împleticesc spre capătul închis cu poartă al gangului şi trag de uşă. Încuiată. Disperată, bat cu pumnii în suprafaţa deformată.

— Hei! *Buletinul Zilnic!* Sunt la uşa din spate! Hei, aici!

Bang, bang, bang.

Nimic.

Valuri de ameţeală mă cuprind. Nu sunt sigură cât mai pot rămâne în picioare, iar femeia în negru îşi va face apariţia dintr-o clipă într-alta. Mă îndoiesc că va rata ţinta aici şi am puternica presimţire că un glonţ înfipt în carnea cuiva e mai mult decât destul.

O răbufnire de râsete tulbură pe neaşteptate liniştea şi îmi amintesc de taverna Camera Pompei – trebuie, de asemenea, să aibă uşa din spate în gangul ăsta plin de murdărie. Găsesc uşa cam la jumătatea distanţei, unde sunetele dinspre local încep să se amestece cu uruitul înăbuşit din Aleea Nebunului.

Uşa aceasta nu e încuiată şi se deschide

imediat cu un zăngănit. O închid după mine şi, cu mult efort, potrivesc încuietoarea interioară în poziţia închis. E un pic mâncată de rugină şi trebuie să împing în ea de vreo două ori cu umărul ca să scârţâie şi să se încuie. În sfârşit, o clipă de odihnă.

Sau o clipă pentru a cădea pe podea, în agonie.

Fesele arzătoare ale lui Mol! îmi ridic roba şi examinez rana din partea exterioară a coapsei. Nu e prea urâtă, sinceră să fiu. Sângerează, dar nu excesiv. O împung de vreo două ori cu degetele murdare, dar nu e nici urmă de mica bucată de metal deformată sub piele. O pot scoate mai târziu, dar deocamdată ar trebui măcar s-o bandajez.

Spal-o, mai întâi. Mă uit înjur. Magazia aceasta din spate este întunecoasă, ticsită cu butoaie şi lăzi, iar larma clienţilor din Camera Pompei se aude printr-o uşă interioară cu stor. Mă târăsc până la un raft cu urcioare şi-l înşfac pe primul care-mi pică în mână. Lichidul auriu dinăuntru mă usturăpână la os, dar îmi spală sângele incriminator, pe podeaua acoperită cu paie.

Sacrific un mic sac de ovăz pentru un bandaj, şoptind scuzele mele proprietarului tavernei şi ascunzând probele în spatele unei stive de lăzi. Înfăşurat strâns în pânză de sac, piciorul meu se simte ceva mai bine şi mă ridic, şchiopătând spre uşa interioară.

Mă uit printre stinghiile storului, ţinându-mi

respiraţia. În capătul celălalt al unui hol scurt, zăresc o încăpere aglomerată, lumini slabe, multă mişcare, sunet şi culoare. Cele câteva feţe pe care le văd sunt îmbujorate şi umflate de râs. Nu mai văd nicio altă robă de preot, dar cu siguranţă un local ca acesta e pentru toată lumea. Trebuie doar să mă furişez înăuntru când nimeni nu e…

Un bărbat vine pe hol, înspre această magazie. Tresar şi mă dau înapoi de lângă uşa cu stor. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu confundată cu o hoaţă şi să fiu predată gărzii oraşului.

Nu am decât secunde. Gândeşte, gândeşte. Ascunzătoare. Un şir de butoaie mari sunt aşezate lângă un perete şi mă caţăr într-unul dintre ele, unde mă ghemuiesc, chircindu-mă de durere. Ar fi fost bine să mă pot şi acoperi, dar nu mai e timp. Butoiul este destul de înalt ca să mă ascundă, atât timp cât omul nu se uită în el.

De îndată ce mă ghemuiesc, aud uşa deschizându-se. Omul se duce agale în partea cealaltă a încăperii şi, după un moment, aud scrâşnetul înfundat al unor butoaie de lemn mai mici – butoiaşe de bere, cel mai probabil – mutate de colo-colo. Nu îndrăznesc să respir decât superficial şi mă ţin de genunchi ca să împiedic materialul robei să foşnească alunecând pe marginile butoiului.

Nu trece mult până când paşii omului îl duc din nou în direcţia uşii eu stor şi-mi ţin respiraţia şi

mâinile nemişcate.

După ce se va întoarce în gălăgioasa sală comună, o să aştept câteva minute şi o să încerc să mă furişez şi eu înăuntru, neobservată. Aştept să aud uşa cu stor închizându-se.

Dar nu se închide. Oare să fi uitat omul uşa deschisă şi să fi plecat fără să-l aud? închid ochii, ascultând.

Doi paşi apăsaţi şi o voce aspră care zice:

— Ce, talpa iadului, faci acolo?

Tresar, speriată, şi-mi ridic un pic capul.

Omul se uită la mine peste marginea butoiului, cu braţele încrucişate. Îmi aminteşte de mătăhălosul vânzător de fructe la care tata se mai opreşte, din când în când, ca să stea de vorbă, când mergem împreună pe afară. Numai că acesta are o expresie care promite o bătaie zdravănă în loc de piersici.

— Adică… adică cu? îngaim.

— Puterea ta de deducţie e incredibilă, soră. Ce faci în butoiul meu? întreabă el. Sau, mai precis, *ce făceai* în butoiul meu, pentru că nu se poate să mai stai *încă* aici, chiar în clipa în care eu mă pregătesc să chem garda şi să pun să te aresteze.

Mă ridic în picioare.

— Oh. Bine. Eu doar…

Îmi ridic piciorul sănătos peste margine şi încerc să ies, dar roba mi se agaţă de margine şi butoiul se răstoarnă pe podea cu un trosnet.

— Fir-ar fesele învăpăiate ale lui Rasus!

Bărbatul îşi ridică sprâncenele.

— Nu-i un limbaj prea cuviincios pentru o femeie a Templului.

La naiba.

— Oh… Mă căznesc să mă ridic în picioare, durerea din coapsă tăindu-mi răsuflarea… Ei bine, eu sunt doar o… Mă uit în jos, la roba mea. Sunt una albastră.

Bărbatul dă din cap.

— Înhmm. Nu pare convins. Vrei să spui o postulantă?

— Postulantă! Asta e. Ştiam asta.

— Atunci mai trag nădejde pentru viitor.

El se sprijină cu spatele de uşa cu stor, ochii sclipindu-i în pofida expresiei lui severe.

— Care e numele tău? Şi gândeşte-te la unul bun, altminteri chem garda oraşului. Ăla era butoiul meu hodorogit preferat.

— Eu…

Mintea îmi e paralizată. N-o să-i dau numele lui Jey şi nu pot să i-l dau nici pe al meu, de vreme ce nu am unul. Însă el deja ştie că o să-l mint, aşa că… Răscolesc prin memorie după un nume, orice nume.

— Nara Blake, zic eu. Numele meu este Nara Blake.

Omul se îndreaptă brusc.

— Ce? Tonul nu-i mai este glumeţ şi se holbează la mine cu viclenie. Ai spus Nara Blake?

Aparent, nu era numele potrivit.

— Nu, mă poticnesc eu. Nu, am spus Dai Roet. Numele meu e Dai Roet. După stră-stră-stră…

Omul face un pas spre mine şi pune o mână bătătorită pe umărul meu.

— De unde ştii de Nara Blake?

Dau înapoi.

— Nu ştiu! Nu ştiu despre ce vorbeşti. Eu…

— Şterge-o naibii de aici, soră, şuieră el, înainte să-ţi trosnesc capul.

— Mi se pare o afacere bună.

Şchiopătez spre uşa care dă în gang, implorând toţi zeii la care mă pot gândi să fi făcut femeia în negru să plece, între timp.

— Domnule Orm! strigă o fată pe hol. Mai avem gin? Avem **o** petrecere de nuntă!

— Vine! răcneşte omul.

Dar ceva mi se înfige în minte.

— Domnul Orm? mă întorc spre el.

De ce ştiu numele ăsta?

— Ei bine, zice el, acum ai avantaj asupra mea, asta-i clar. Cu toate acestea, o să chem garda în treizeci de secunde.

— Nu, eu… *Tu o* ştii pe Nara Blake, nu-i aşa?

Piciorul rănit îmi zvâcneşte şi mă sprijin cu o mână de zidul cald, rugându-mă să nu leşin.

— Ştiu că nu-mi plac întrebările.

Orm se încruntă, dar nu se clinteşte. Ascultă.

Să risc totul devine din ce în ce mai uşor. Nu sunt sigură dacă e un lucru bun. Dar nu am unde să mă duc şi Nara Blake e singura persoană din

oraşul ăsta care mi-a oferit protecţie. Indiferent care ar fi motivele ei, trebuie să fie o alegere mai bună decât garda sau templu. Sau canalul.

— Orm, spun, când reuşesc să-mi aduc aminte, l-ai ajutat pe Corvin, fratele Narei, după ce a fost bătut într-un gang? Avea de gând să te roage să îl examinezi.

El se uită fix şi încruntat la mine.

— Şi de unde, pajiştea înverzită a lui Ver, ştii tu asta?

— Eu sunt motivul pentru care a fost bătut. Nu… stai… vreau să spun că el m-a ajutat să scap de acei doi… ăă… bandiţi.

— Eşti o mincinoasă nenorocită.

Vederea începe să mi se înceţoşeze. Alunec pe lângă uşă şi mă uit în sus la Orm, care mă priveşte cu o expresie pe care n-o pot interpreta.

— Am nevoie de un adăpost. Cred că Nara m-ar ajuta, dacă ar fi aici. Te rog. Sora mea a dispărut.

Trec peste faptul că am fost împuşcată în picior, deşi trebuie să fi observat că nu sunt chiar în formă. Poate crede că sunt beată. Poate câteva scufundări în butoiul cu bere n-ar fi o idee rea.

Orm nu se clinteşte. Îi zăresc faţa prin ochii mei înceţoşaţi.

— Nara voia ajutorul meu. A zis… fie să mergi totdeauna pe sub ceaţă.

Ceva de pe chipul lui se schimbă.

— Tu… nu se poate să fii… Naiba să te ia, strălungel golaş ce eşti, zice el. Noi am crezut că ai

murit.

Face un pas în dreapta şi ridică o trapă cu balamale pentru a da la iveală o manetă fixată în zidul murdar. Când o roteşte, un panou mare se deschide cu un *ţac-ţac-ţac* metalic. O scară cu trepte de zăbrele metalice coboară în întuneric. Fac ochii mari de uimire.

— Eşti în siguranţă acolo, jos, bombăne el. Până când Nara o să ne spună ce să facem cu tine. Haide, sus!

Mă ridică în picioare şi stau un moment să-mi adun puterile, apoi îl urmez pe uşa secretă.

— Confortabil, zic eu, în timp ce tropăim pe scara metalică.

Deja mă gândesc la cerul alb-cenuşiu văzut prin sticla domului meu, fiindcă mi-am amintit de temniţa rece din Templul lui Rasus.

Cel puţin, aici, jos, e gaz. Pot să-i văd lumina curată pe sub uşa ţintuită de la capătul scării.

— Sper că-ţi plac berea şi sandviciurile, pentru că nu avem altceva, zice Orm.

Nu întreb ce fel de sandviciuri. Dacă nu cumva Camera Pompei e mult mai luxoasă decât m-au lăsat să cred uşa scârţâitoare şi podeaua ruginită, sandviciurile o să aibă gust de fum, indiferent din ce ar fi făcute.

— Mulţumesc, zic eu.

Orm ia o cheie de la gât şi o vâră în broască, iar după un moment intrăm în încăperea de dincolo. Locul în care o să fiu „în siguranţă”.

La început, nu văd mobilierul sau oamenii. Simt doar un miros vag dulce; e înăbuşitor aerul aici, aproape copleşitor. Căldura e izbitoare, de asemenea. Fireşte că e foarte cald sub pământ, dar aici pare nefiresc de cald, de parcă ar arde un foc.

Mă echilibrez, cu mâna de cadrul masiv al uşii. Un foc chiar arde, într-un cămin din partea cealaltă de uşă. Încep să cercetez şi restul încăperii acesteia rotunde, cu zid de cărămidă. Un raft de cărţi stă frumos pe o masă de colţ cu picioare graţioase, flancată de fotolii ţepene. O mână de oameni sunt risipiţi prin încăpere – bărbaţi şi femei, de vârsta mea, mai în vârstă, cei mai mulţi purtând culorile mohorâte ale lucrătorilor la pompe şi ale mecanicilor. Unii mă privesc admirativ; alţii îşi ţin capetele plecate.

— Bine ai venit în Casa Subterană.

Orm traversează odaia.

— O să-ţi arăt camera de dormit. Se achită de sarcina sa, dar nu te aştepta la Palatul de Aramă. Pe aici.

Deschide o uşă boltită. Camera de dormit este lungă şi întunecoasă şi, din fericire, nu atât de încălzită ca odaia principală. Câteva paturi pliante pe lângă pereţi, câteva acoperite de pături subţiri, de culori diferite. Cârlige metalice împodobesc pereţii, de unele fiind atârnate trenciuri sau eşarfe, altele goale.

— Sunt nişte haine aici. Orm trage un cufăr

vechi de sub unul dintre paturi. Asta dacă nu cumva eşti chiar de la Templu.

Tuşesc puţin.

— Eu, ăă…

— Oh, pentru numele îngerului Lung, eşti cel mai prost mincinos pe care l-am întâlnit vreodată.

Clatină din cap, dar zâmbeşte şi se întoarce spre uşa boltită.

— Baia e acolo.

Arată în capătul celălalt al camerei de dormit.

— Sora mea…

— O să-ţi găsim sora, zice Orm şi, pentru o clipă, privirea lui blândă şi îngrijorată îmi aminteşte de tata. Spală-te pe faţă, îmbracă-te în ceva mai puţin bătător la ochi şi eu o chem pe Nara. O să vedem ce are ea de zis despre tine.

După ce pleacă, deschid cufărul şi încep să scotocesc prin el. Bineînţeles, totul miroase a naftalină. Scot o cămaşă de muselină zdrenţăroasă şi pornesc spre baie ca să-mi bandajez din nou rana. Cel puţin, e mai igienic decât un sac vechi de pe podeaua unei magazii murdare. *Un pic* mai igienic. Îmi spăl faţa, simţind cum degetele mi se relaxează puţin, când încerc apa caldă proaspătă.

Înapoi în camera de dormit, arunc roba pe podea. Lenjeria modernă din cufăr se simte mai bine pe pielea mea. Scot o pereche de pantaloni vechi, simpli şi în stare bună. Sunt din vremuri nu prea îndepărtate cât să fie complet demodaţi, dar ţesătura lor băţoasă, neagră, nu flutură ca

mătăsurile aerisite şi muselinele subţiri care împestriţează acum strada. Îi găsesc un pic restrictivi, dar nu am alte opţiuni. Închei nasturii unei bluze uzate – de ce ar avea nevoie cineva de atât de mulţi nasturi? — Şi îmi strâng părul în vârful capului, nu la fel de elegant cum poate s-o facă Jey, dar într-un fel care măcar sugerează *domesticit.*

O bătaie în uşa camerei de dormit.

— Intră! strig eu.

Apare Nara Blake.

— Ei bine, zice ea, ai reuşit să fii executată mai repede decât mi-aş fi imaginat eu.

Se sprijină de perete, cu braţele încrucişate.

— Asta-i o salutare a naibii de bună, zic eu, tresărind când mă aşez pe un pat. Nu eşti surprinsă să mă vezi?

— Un pic, zice ea dezinvolt.

— Am fost aruncată într-un *lac clocotit.* Mă semeţesc. Cei mai mulţi oameni ar putea fi puţin impresionaţi.

Ea se desprinde de perete, împingându-se în umeri.

— Am zis că sunt surprinsă să te văd.

— Şi n-ai fi putut să te osteneşti să scrii un articol despre execuţia mea?

Nara ridică din umeri.

— Execuţia ta a fost secretă. Cei Frumoşi nici măcar nu există. Eu nu am idee despre aşa ceva, oficial. De altfel, ce să fi scris? „Toiagul de Onix

elimină încă unul”?

Rămân cu gura căscată.

— Ce?

Ea face un pas spre mine, cu sprâncenele înălţate. Gura îi… zâmbeşte batjocoritor?

— Draga mea, nu ştii de ce toată lumea se teme de Toiagul de Onix?

— Nu ştiam că toată lumea se teme de el. Eu… tata mi-a spus să nu vorbesc cu marii preoţi.

— Tatăl tău avea dreptate. Templul are multă putere, mai ales Templul lui Rasus. Preoţii sunt foarte… devotaţi. Iar persoanele care îi displac Toiagului de Onix – eretici, revoluţionari, criminali, redactori-şefi de ziare care tipăresc ce nu trebuie – uneori dispar. *Puf!* Ca emanaţiile din fundul unui strălung prea plin.

— Aş fi putut trăi fără imaginea asta. Piciorul îmi zvâcneşte dureros şi îmi mut greutatea. Dar asta e… trebuie să fie ilegal. Nu? Fără proces, fără condamnare? Numai zeii pot pedepsi pe cineva de erezie. De ce nu ia măsuri Comandantul?

— Măsuri? Nara se aşază pe marginea patului din faţa mea. Chiar dacă ar vrea să se ia de Templul lui Rasus – ceea ce ar fi pur şi simplu o nebunie, chiar şi pentru un politician – n-ar putea să dovedească absolut nimic.

Mă aplec.

— Cum? De ce nu?

— Toiagul de Onix nu zbiară ordine ca un dictator, zice ea. El insinuează o idee, foloseşte o

metaforă, vorbeşte despre cu totul altceva. Iar oamenii o sfârşesc, ca prin magie – mă rog, unii dintre ei o sfârşesc pe fundul lacului Valul de Azur.

Nu ştiu ce să răspund. Mă las, cu umerii pleoştiţi, pe zidul din spatele patului meu.

Nara îşi netezeşte pieptarul jachetei.

— Scuze, asta-ţi strică imaginea curată ca lacrima despre oraşul Caldaras?

Mă strâmb. Sunt foarte sigură că Nara e de partea mea, dacă există părţi. Dar asta nu înseamnă că nu e enervantă.

— Totuşi. Secret sau nu, tu ai ştiut ce s-a întâmplat cu mine. Şi aş crede că şi cititorii tăi ar fi putut să fie oarecum interesaţi.

Nara zâmbeşte compătimitor.

— Iată o ascetă care vrea să fie faimoasă!

Pufnesc.

— Nu sunt o ascetă şi cu siguranţă nu vreau să fiu faimoasă. Numai că am crezut că toată întâmplarea ar putea fi o chestiune mai importantă, de vreme ce eu sunt… ştii.

Acum îmi aruncă o privire aspră.

— Nu, *nu* ştiu. Încerci să-mi spui ceva?

Trag aer în piept. N-am hotărât să am încredere în Nara Blake în clipa în care i-am cerut ajutorul?

Duc mâna la primul nasture. *Nu!* strigă mintea mea. *E o greşeală! Opreşte-te!* Dar degetele mele deschid nasturele, apoi şi pe următorul, şi pe următorul, până jos. Mă ridic în picioare, scoţându-mi braţele de pe mâneci şi rămân doar în

cămăşuţa din cufărul cu vechituri. Mă întorc, ca s-o las pe Nara să-mi vadă bine umerii goi şi partea de sus a spatelui dezgolit.

Ea reacţionează cu totul altfel decât preoţii din sanctuarul templului. Aruncă o privire spre uşa ce dă în camera comună, apoi clipeşte, trage adânc aer în piept şi se apropie de mine. Nu mă mişc, când îmi atinge spatele.

— Partea asta e adevărată, aşadar, zice ea. Cu cicatricele.

— Am şi sângele, zic eu.

— Asta am auzit. Va trebui să-l cred pe Corvin pe cuvânt, bănuiesc.

Îmbrac bluza şi încep s-o închei la loc.

— Nu-mi tai o venă pentru tine. Nu te osteni să mă rogi.

— Păi, bine. Acum, că am terminat cu asta, zice Nara, poate că o să faci ceva *demn* de un articol în *Buletinul Zilnic.*

— Am cam rămas fără resurse. Fierberea de vie ar fi trebuit să însemne marele meu sfârşit.

Ea pufneşte.

— Draga mea, doar nu crezi că eşti singura aripi-roşii pe care Toiagul de Onix a trebuit s-o arunce în lacul Valul de Azur, nu?

Duc o mână la frunte.

— Despre ce naiba vorbeşti? Bineînţeles că sunt singura aripi-roşii pe care el a aruncat-o în lac. Eu sunt singura nenorocită de aripi-roşii!

— Din câte ştim noi, da, eşti, zice Nara. Şi ştii

cât de rar – cât de imposibil pare asta, chiar şi acelora dintre noi care acceptă faptul că alterii adevăraţi, vii, ieşiţi chiar din basme, au vizitat acest oraş. Însă puterea are nevoie de teamă casă supravieţuiască şi nu există nimic mai de temut în Caldaras decât un aripi-roşii. Aşadar, dând o mână de ajutor acestei cauze foarte reale, Toiagul de Onix uneori… îi creează.

Stai puţin, ce?

— Creează…?

Dar mă opresc. Îmi aduc aminte gardienii din temniţă care se pregăteau să mă biciuiască şi s-au oprit când şi-au dat seama că pe spatele meu erau deja cicatrice. Îmi aduc aminte de pumnalul care mi-a crestat braţul, rana care nu a durut şi care se vindecase miraculos când mă trezisem, trei zile mai târziu, deşi produsese un torent de sânge negru. Tăietura, îmi dau seama, n-a fost niciodată făcută. Şi îmi aduc aminte expresia de stupefacţie de pe faţa Toiagului de Onix când unul dintre „aripi-roşii” ai săi chiar a încercat să se lupte.

Nara se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

— Ei, bine ai venit în Casa Subterană.

— Asta-i tot? Deschideţi uşile unei creaturi de temut ca şi când aş fi un turist oarecare? N-ar trebui să ceri săruri ca să nu leşini sau ceva de genul ăsta?

— Mai degrabă te ajut să-ţi eliberezi sora.

Uşurarea – sau e speranţa? — Mi se adună într-un nod în gât.

— Chiar poţi?

— Cu siguranţă aşa sper.

Vorbesc, cu mai multă emoţie decât intenţionam:

— De ce mă ajuţi, Nara?

Ea clipeşte şi pentru prima oară observ umbrele de sub ochii ei.

— Eşti o raritate, draga mea. Unică în feluri care te fac extrem de importantă pentru noi şi pentru duşmanii noştri. Avem nevoie de ajutorul tău. Zâmbeşte slab. Şi… ei bine, nu mi-ar plăcea să-l răpească cineva pe Corvin. M-aş înfuria. Îmi închipui că asta simţi şi tu din cauza dispariţia surorii tale.

— Da. Mulţumesc.

— Prea bine, atunci, zice Nara, gata să se întoarcă la lucruri practice. Dar, ca să fiu sinceră – mă tem că s-ar putea să fie periculos.

Îmi aranjez părul şi îmi verific înfăţişarea în oglinda unui peisaj înrămat de pe hol.

— Am fost deja ucisă o dată.

Acum ea se întoarce spre mine, serioasă.

— Da. Iar faptul că eşti moartă este singurul motiv pentru care mai eşti în viaţă.

Când eu şi Nara intrăm în camera comună, Orm şi o femeie stau la o masă lungă, în mijloc, pe care se află teancuri de ziare şi căni de cositor. Se ridică în picioare când ne văd, iar femeia îi ia mâinile lui Nara într-ale ei. Nara se uită la Orm şi spune:

— El cum se simte azi?

Orm dă din cap.

— Foarte bine. O să ajungă aici, în câteva momente, aş zice eu. Am trimis un băiat să-l aducă.

Nara se uită acum la femeie, înaltă şi delicată, cu un păr blond strălucitor, şi face prezentările:

— Elena, ea este… este… Nara se uită la mine. Ei bine, ea este.

Acum, femeia blondă îşi întoarce atenţia asupra mea. Întinde o mână şi i-o strâng.

— O aripi-roşii vie, în carne şi oase! zice ea, cu ochi strălucitori.

— Mare noroc, nu-i aşa? Orm face cu ochiul. Şi când te gândeşti că era cât pe-aci să pun să te aresteze.

Mă uit la Nara cu ochii holbaţi. Are de gând să afle toată lumea din Caldaras cine sunt? Ea nu-mi răspunde.

— Bine ai venit, draga mea, zice Elena, dând drumul mâinilor Narei.

Vocea şi privirea ei sunt blânde, opusul înfăţişării dure a Narei.

— Noi suntem Hoinarii Ceţii, cei care părăsesc adăpostul cald al răsuflării lui Mol doar pentru a proteja oraşul acesta de rău. Un mare pericol se apropie, dar tu ai putea fi şansa noastră.

Mă încrunt.

— Pericol?

Nara flutură din mână.

— Nu ştie nimic deocamdată. Iar sora ei a

dispărut.

Faţa Elenei se întristează, verdele bluzei reflectându-se în ochii ei.

— Oh, da, desigur. Trebuie să fii înnebunită. Vino, ia loc.

Ne strângem în jurul mesei lungi – Nara, Elena, Orm, eu şi ceilalţi locatari ai Casei Subterane. Ei îmi zâmbesc şi îmi fac loc, spunându-mi cuvinte de bun venit. Toate aceste noi cunoştinţe mă ameţesc. Sau poate că e de la durerea din piciorul rănit. Încerc să le zâmbesc şi eu, să fiu normală. Dar ei ştiu cine sunt, oamenii ăştia. Când o să se sfârşească visul ăsta? Când o să mă trezesc, suspendată, deasupra lacului Valul de Azur? Iau o înghiţitură din cana mea de cositor, care conţine un lichid ce probabil a fost cândva bere, înainte de a fi fost stors din ciorapii uzi ai cuiva.

Câteva clipe mai târziu, soseşte Corvin, roşu la faţă şi epuizat, intrând pe uşa ţintuită dinspre scări. Se uită lung la mine, uluit, apoi aruncă o privire întrebătoare spre Nara.

— Stai jos, zice ea. Aripi-roşii a noastră nu s-a înecat, la urma urmelor.

Încă uitându-se la mine, Corvin se grăbeşte să se apropie de masă şi se aşază lângă sora lui.

— Arăţi bine pentru o persoană moartă, zice el, cu respiraţia hârâitoare.

— Şi tu la fel, zic eu, ceea ce îl face să râdă gâlgâit.

— Te-am pierdut pe Insula Roet, zice Corvin, iar

Nara îi aruncă o privire tăioasă.

Mă aplec în faţă.

— M-aţi *urmărit*?

Acum, Nara mă priveşte rece.

— Ţi-am spus că avem nevoie de ajutorul tău.

Nu e nici urmă de cruzime în trăsăturile ei, dar îmi dau seama că Nara Blake e obişnuită să obţină ce vrea. Îi studiez ochii atent machiaţi, tenul fără cusur, bine pudrat. Ceva din mine ştie că este un om bun, cum spui despre o lege că este bună. Dar bun nu înseamnă întotdeauna corect. Sau blând.

Deodată, uşa ţintuită se deschide de perete şi o femeie intră cu paşi apăsaţi, înaltă şi izbitoare, cu păr lucios, lăsat liber, cu buze roşii şi îmbrăcată complet în negru. La şold îi atârnă o sabie lungă, într-o parte, şi un pistol, în cealaltă. Nu spune nimic, dar aruncă o privire morocănoasă prin încăpere, înainte de a se trânti la masă şi a-şi trage o cană în faţă.

Sar în picioare.

— Tu!

Ea îşi ridică ochii.

— Oh, *la dracu'.*

— Ce se întâmplă? zice Elena. Care-i problema, Fir?

Femeia – Fir – s-a ridicat de pe scaun şi gesticulează violent spre mine.

— Ce caută ea aici? Se uită la Corvin. Nu-mi spune c-ai adus-o tu! Jur că dacă te mai amesteci vreodată în treburile mele…

Intervin:

— Tu m-ai împuşcat în picior!

— Ce?

Orm îşi duce o mână la frunte.

— Pentru numele a tot ce arde, fato, de ce n-ai spus nimic? O să-ţi îngrijesc eu rana…

Acum se ridică şi Corvin.

— Despre ce-i vorba?

Fir îmi aruncă priviri ucigaşe.

— A fost în casă.

— În casă? Mă uit, pe rând, la Nara, la Corvin şi la Orm. Adică, în casa *în care locuiesc eu*? Cine este femeia asta? Aţi trimis-o voi să mă răpească şi pe mine?

— Nu ar fi trebuit s-o împuşti!

Corvin pare îngrozit.

— A fugit! răspunde Fir. Misiunea mea era s-o aduc înapoi şi doar nu era s-o scap cum ai făcut tu!

Elena vorbeşte calm:

— Se presupunea s-o convingi să vină, Fir.

— Sarcina mea era s-o *aduc,* şuieră Fir. Iar când eu primesc o sarcină e pentru că încercările de convingere au eşuat.

— Destul cu asta! se răsteşte Nara. Fir, Aripi-roşii – Aripi-roşii, Fir. Acum tăceţi naibii cu toţii şi staţi jos.

Toată lumea se aşază, iar eu arunc o privire îngrijorată prin încăpere. Fir ia o înghiţitură din cana ei. Bănuiesc că Hoinarii Ceţii chiar au mare nevoie de ajutorul meu. E derutant.

— Mai e o săptămână până la întunericul Adânc. Nara vorbeşte acum la obiect. Asta e prioritatea noastră, s-o ducem pe aripi-roşii la Inimă, la timp pentru Crepuscul. Dacă informaţia lui Sunny e corectă, orhideea incandescentă o să fie o problemă. Dar acum, că o avem pe aripi-roşii…

— Nu! lovesc cu pumnul în masă.

Hoinarii Ceţii tac, uitându-se la mine. Nara îşi strânge gura, dezaprobator.

— „Inima”? mă răstesc eu. „Orhideea”? „Aripi-roşii”? N-am să fiu un obiect din vânătoarea voastră de hoituri. Indiferent pentru ce aţi avea nevoie de mine, o salvăm întâi pe sora mea. Şi trebuie să-i scriu tatii cât mai repede cu putinţă.

— Munca pe care o face tatăl tău cu mălura este indispensabilă, zice Nara. E mai bine pentru el să rămână unde e. Sora ta a fost dusă în Templul lui Rasus. Ea nu e în primejdie, deocamdată.

— Cum?

— Nu e în primejdie, repetă Corvin pe un ton menit să-mi mai potolească iritarea. Foarte probabil o ţin ca s-o interogheze, atâta tot.

Îi arunc o privire fioroasă.

— Ştiu exact cum decurg interogatoriile lor.

— În orice caz, Inima are prioritate, zice Nara. Apoi, îţi promit, o s-o eliberăm pe sora ta.

Mă ridic în picioare, chiar dacă rana îmi zvâcneşte.

— Nu ştiu de a cui inimă sunteţi atât de al focului de interesaţi sau de ce vă pasă de

nenorocita de petrecere a împărătesei sau de ce, pentru pajiştile înverzite ale lui Ver, aveţi nevoie de ajutorul meu într-atât de mult, încât aţi trimis-o pe *asta* – împung aerul cu degetul spre Fir – să mă „aducă”. Dar eu o să-mi eliberez sora înainte de a face orice altceva şi, dacă voi nu mă puteţi ajuta, ies chiar acum pe uşa aia. Îmi încrucişez braţele. Alegeţi.

— Oh, pe limba lui Mol, voi nu vedeţi jocul ei? o voce tăioasă străpunge aerul încins.

Fir se încruntă la mine. S-a ridicat de pe scaunul ei şi gesticulează.

— Doar n-o să ne gândim serios la o evadare din Templul lui Rasus!

Mă ridic şi salut din cap persoanele de la masă.

— Atunci, eu am plecat.

— Stai! zic într-un glas Nara şi Elena, apoi se uită una la cealaltă.

Mă opresc, la câţiva paşi de uşă. Elena continuă:

— Bineînţeles că te vom ajuta să-ţi eliberezi sora. Şi dacă trebuie s-o facem acum…

Fir înjură şi bate cu pumnul în masă, dar Elena continuă:

— Dacă trebuie s-o facem *acum,* atunci o s-o facem. Şi cu asta, basta.

— Şi după aceea, ce? Ea o să se hotărască să ne ajute, din bunătatea inimii ei, şi să fie salvatoarea noastră aripi-roşii?

Fir împunge aerul cu un deget în direcţia Elenei.

— E mai rău o speranţă falsă decât nicio speranţă. Sunteţi o adunătură de idioţi dacă vă închipuiţi că un aripi-roşii există cu adevărat. Ea e probabil doar o altă eretică cu cicatrice false.

Corvin trânteşte cana pe masă.

— Întreci măsura, Fir.

— Arată-ne rana de glonţ, aripi-roşii, zice Orm. Eu o să scot bestia aia de metal din carnea ta, iar Fir o să poată vedea cât sânge vrea.

— Nu-i destul.

Fir arată spre mine şi face doi paşi mari până la mine.

— M-am săturat de prinţesele alea rebele din Până şi Găleata de Cărbuni, care ne tot caută. Am mai avut de-a face cu trucurile lor. Iuţeală de mână, iluzionism. Exact ca şi blestematul de Templu. A avut destul timp să-şi mânjească bandajele cu tuş.

— Eu i-am văzut sângele, zice Corvin, punând pumnul pe masă. Nara poate confirma.

— Nara şi Corvin, pufneşte dispreţuitor Fir, şi nimeni altcineva. Vine agale lângă mine. Ai o soră geamănă şi nu eşti însemnată. Asta e tot ce ştim.

Camera e cuprinsă de tăcere; chiar şi Orm tace, în timp ce Fir se proţăpeşte în faţa mea. Eu nu dau înapoi. Dacă ăsta e un soi de test, în mod cert n-am s-o las să mă învingă. O las să se aplece spre mine, parfumul ei dulce, pătrunzător, gâdilându-mi nările.

Îşi mijeşte ochii.

— Ştii ce cred eu? mârâie ea. Eu nu-i răspund. Ea se întoarce spre ceilalţi. Că asta e tot ce e de ştiut. Ea are nevoie de ajutor ca să-i scoatem nenorocita de geamănă neînsemnată din închisoarea Templului, atâta tot. Şi nu asta suntem gata să facem? Fraieri.

Oamenii din jurul mesei încep să murmure, aruncându-mi priviri suspicioase. Faţa Elenei e impasibilă. Orm se uită la mine de parcă i-aş fi datoare cu vreun răspuns.

— Deci, care ţi-e jocul, prinţesă?

Fir îşi scoate din teacă sabia lungă cu o mişcare violent graţioasă. Eu nu mă clintesc.

— Eşti o iscoadă? întreabă încet şi perfid. Sau doar vreo fată proastă care s-a gândit că ar fi distractiv să omoare preoţi?

Acum îşi pune sabia la gâtul meu. Câţiva dintre Hoinarii Ceţii exclamă când lama îmi apasă pe gât – exact cât trebuie ca să nu străpungă pielea. Fir ştie ce face.

Mă uit în ochii ei mânioşi şi o cunosc. Dar să mă numească fiinţă omenească? Dacă ar şti ea ce n-aş da să fie adevărat!

Eu nu sunt o fiinţă omenească. Şi dacă tot e să exist, în sfârşit, atunci hai măcar să fiu eu însămi.

— Fir! Nara se ridică în picioare, cu mâinile în şolduri, încetează!

Fir se întoarce, instantaneu pusă pe joacă.

— Doar mă jucam, Nara. Se uită din nou la mine. Bine. O să-ţi salvez sora iubită. De ce nu stai

tu aici şi o să te anunţ eu când reuşesc? Numai că… nu ţi-am reţinut numele. Oh, da, ăştia din neamul vostru n-aveţi nume.

Se dă un pas la o parte, zâmbind dulce spre Nara şi lăsându-şi sabia jos.

Aproape lăsând sabia jos.

Sunt prea rapidă pentru ea. Înşfac sabia, încă la gâtul meu, iar ea se clatină. Întoarce capul, cu sprâncenele ridicate de surprindere.

— Numele meu?

Apăs tăişul lamei în carne până când simt sângele prelingându-se pe gât în şiroaie groase, fierbinţi. Ceilalţi sar în picioare. Cănile zăngănesc pe podea. Ochii lui Fir sunt holbaţi şi încearcă să se dea înapoi.

Dau drumul sabiei, acum înnegrită de sângele meu extraordinar, inconfundabil.

— Numele meu e Aripi-roşii.

Doisprezece

Până acum, cel mai puţin plăcut lucru este perechea de pantaloni.

Eu şi Corvin stăm întinşi pe acoperiş, cu coatele pe vârful său. El tot mişcă reglajul binoclului, deşi e un mister cum poate vedea ceva în noaptea asta fără lună. Un felinar împrăştie o lumină tulbure

peste poarta de intrare a atelierului de peste drum.

— Mă încing, şoptesc eu. Coapsele mele nu sunt obişnuite cu atâta frecuş.

— Eu port pantaloni din ăştia în fiecare zi. Corvin se uită atent prin binoclu. Coapsele tale se pot descurca.

Mijesc ochii în întuneric.

— Ai tăi nu sunt atât de strâmţi. Iar Orm tocmai a scos un glonţ din mine. Nu e genul de rană de care ai vrea să se frece stofa tot timpul.

— S-ar crede c-ar trebui să fii mai îngrijorată de afurisita de tăietură pe care ţi-ai făcut-o la gât cu sabia lui Fir.

O eşarfă neagră legată în jurul gâtului îmi ascunde bandajul. Tăietura mă înţeapă când mişc capul, dar o să se vindece. De altfel, a meritat.

— Niciunul dintre Hoinarii Ceţii nu se mai întreabă, totuşi, dacă sunt cu adevărat o aripi-roşii, şoptesc eu.

Corvin râde.

— Nu. Nu, ai dreptate. Eşti ţăcănită, dar ai dreptate. Se uită la mine. Ar trebui să începi să ai mai multă grijă de tine, Aripi-roşii. Văd că ai rămas şi fără o parte din ureche. Începi să arăţi ca o găină de gang pe jumătate jumulită.

— Oh, *asta*. Îmi pipăi urechea spintecată de biciul de strălung. Am nevoie doar de o nouă pieptănătură.

Îi arunc un zâmbet ştrengăresc, iar expresia lui se îmblânzeşte. Asta mă ia prin surprindere şi,

pentru o clipă, ne uităm unul la altul în tăcere. Pare că e pe cale să zică ceva, când un zgomot de jos îi atrage atenţia.

O siluetă se apropie dinăuntru de poartă, nedesluşită în ceaţa nopţii.

— Iat-o, şopteşte Corvin şi amândoi rămânem tăcuţi şi încordaţi.

Nu sunt foarte sigură că ştiu cum se joacă jocul ăsta sau care sunt echipele.

Silueta deschide poarta încet şi se opreşte, uitându-se în sus şi-n jos pe stradă. Felinarul luminează faţa unei femei în vârstă. E ceva prefăcut în înfăţişarea ei, cu haina sa peticită şi croită strâmb. În modul în care scrutează împrejurimile în lumina slabă.

Mă încrunt şi mă aplec spre Corvin, şoptindu-i foarte încet la ureche:

— Cine e?

El se apleacă spre mine.

— Teppa Orătania. Nu putem vorbi cu ea aici. O să fugă pur şi simplu înăuntru şi n-am de gând să mă încurc cu paznicii atelierului. Trebuie s-o prindem în loc deschis.

Mulţumită, femeia închide poarta în urma ei şi pleacă grăbită. Într-o clipă, ne ridicăm şi o luăm iute după ea.

Rămânem pe acoperişuri, veşmintele noastre negre ascunzându-ne uneori şi unul de altul, în timp ce n-o pierdem din ochi. Încerc să ţin pasul cu Corvin, când el se furişează pe sub ţevi şi peste

pante, intrând şi ieşind din întunericul frontoanelor şi prin umbrele balcoanelor de fier. Bătrâna merge pe jos, şerpuind prin gangurile pline de gunoaie şi străzi pavate, largi. Sunt un pic recunoscătoare acum pentru pantalonii de tweed strânşi pe corp, când mă târăsc pe lângă colţuri zimţate şi mă strecor prin deschizături, lucru care mi-ar fi fost greu cu pantalonii mei largi stilaţi, deşi nu-atât-de-stilaţiea-ai-lui-Jey.

În sfârşit, femeia se opreşte în faţa vitrinei luminate a unei prăvălii: Flori de cea mai fină mătase şi hârtie. De pe un acoperiş ţuguiat de vizavi, eu şi Corvin o privim în timp ce scoate ceva din buzunarul hainei sale vechi şi începe să umble la uşă.

— O simplă vânzătoare de flori? şopteşte el. Niciun scrupul. Absolut niciunul.

Apoi îmi face semn din cap şi sare, prin ceaţă, pe strada pavată. Ce a însemnat semnul acela din cap? Oare trebuie să-l urmez? Refuz să sar de la înălţimea asta cu un picior proaspăt împuşcat.

Înjurând în barbă, mă apuc de un jgheab din apropiere şi mă las să alunec jos, mânjindu-mi mâinile şi hainele de rugină. Corvin e deja vizavi, proţăpit în faţa femeii.

— Nu, nu, nu. Nicio treabă la Templu. Nu.

Femeia îşi scutură părul alb şi creţ.

Corvin îmi face semn din cap, în timp ce mă apropii şchiopătând de ei.

— Ah, Teppa, sper că o să-ţi facă plăcere să o

cunoşti pe noua mea prietenă. Salut-o.

Ochii goi, holbaţi, ai lui Teppa Orătania, reflectă lumina slabă când îşi întinde gâtul în direcţia mea.

— Vorbeşte, brută, sau te spintec.

Corvin clatină din cap compătimitor peste umărul ei, dar eu nu i-aş desconsidera atât de repede ameninţările. Sună… convingător.

— O plăcere să te cunosc, domnişoară… ăă… domnişoară Teppa.

Întind mâna în salutul pe care m-am obişnuit să-l fac, dar ea nu mi-o bagă în seamă.

— „Domnişoară Teppa”, ai? Râde horcăit. De unde-ai cules-o şi pe-asta, Corvin Blake? Altă revoluţionară cu capul în nori, gata să moară pentru Hoinarii Ceţii?

Se apleacă spre mine şi atunci mă învăluie un miros de funingine şi de descompunere.

— Să fii sigură că eşti gata, dragă, fiindcă, de murit, chiar o să mori.

— Gura, zice Corvin cu asprime. Ascultă, ţi-am spus, avem nevoie să intrăm la etajul cu deţinuţi din Templul lui Rasus.

— Nu sunt şperaclul vostru, golanilor, se răsteşte bătrâna, apoi tuşeşte. Nu facem niciun târg.

— Uite oferta mea, zise Corvin. Fie ne ajuţi să intrăm cu degetele tale iscusite, fie sparg eu singur încuietorile cu dinţii tăi blestemaţi.

Mă uit la el uluită. Ameninţări, pistoale, săbii – cine sunt aceşti Hoinari ai Ceţii?

Dar Teppa Orătania râde şi pune o mână râioasă pe braţul lui Corvin.

— Ah, dragul meu Corvin Blake. Dacă eşti la fel de frumos pe care vorbeşti, atunci zeii chiar s-au răzbunat când m-au făcut oarbă.

Fir ne aşteaptă în Piaţa Marelui Ra, rezemată de uriaşul aripi-roşii de obsidian. Piaţa este în sfârşit pustie; felinarele Templului aruncă petice de lumină pe vasta întindere de dale, desenând modele ciudate, frumoase.

Fir se întinde leneş când Corvin, Teppa şi cu mine ne apropiem. Vine agale spre noi, cu o mână în buzunar, făcând semn spre statuia enormă.

— Acum înţeleg, îmi zice ea. În mod cert există o asemănare de familie.

O ignor. Corvin spune încet:

— Intrăm prin faţă, o luăm pe scara servitorilor până la etajul cu temniţe şi scoatem prizoniera pe acelaşi drum pe care am venit. Fata nouă… este prioritatea. Eu şi Fir ne vom ocupa de orice situaţie care se va ivi.

Înghit în sec. *Fata nouă este prioritatea.* Ştiu ce înseamnă asta, ce nu spune el. *Aripi-roşii este prioritatea. Viaţa ei este prioritatea. Nu a surorii ei. Nu a noastră.*

— Riscant, zice Teppa. Dar nu e pielea mea în joc. Eu am fost adusă cu forţa.

— Nu putem scoate prizoniera pe nenorocita de uşă principală, şuieră Fir.

Corvin îşi aruncă mâinile în sus, exasperat, dar

intervin eu:

— Nu, spun. Nu ieşim pe uşa principală. Coborâm pe scara servitorilor până la bucătăria de jos. Există o fereastră în cămară pe care putem ieşi.

Teppa hârâie un hohot de râs.

— Fata cea nouă şi-a făcut temele.

Fir îmi aruncă o privire piezişă, dar încuviinţează scurt din cap.

— Intrăm câte doi, spune ea. Dacă e cineva în vestibul, mergem până în sanctuar ca şi când am fi acolo ca să ne rugăm, bine? Când vestibulul e liber, găsim scara.

Corvin şi Fir intră cei dintâi, apoi eu şi Teppa. Doi preoţi în negru se îndreaptă spre o uşă bogat împodobită, râzând încetişor la vreo glumă când trecem prin vestibulul uriaş. Nu ne acordă nicio atenţie, dar Corvin şi Fir traversează toată încăperea până la marile uşi ale sanctuarului şi dispar înăuntru. Teppa îi urmează, ţinându-se la numai un metru sau doi în spatele lor, aşa că eu rămân ultima.

Aproape că am ajuns la sanctuar, când aud zgomotul unor balamale vechi. Mă întorc şi descopăr o siluetă cocârjată ieşind încet pe o uşă ornată din faţa celor doi preoţi îmbrăcaţi în negru. Preoţii îşi întrerup conversaţia şi se dau în lături, plecându-se adânc – atât de adânc, încât în luminile slabe de noapte le văd genunchii atingând podeaua.

Eu tresar. Cineva în faţa căruia până şi înalţii preoţi îngenunchează? Nu poate fi Toiagul de Onix. Îmi muşc obrazul pe dinăuntru, dorindu-mi să am dreptate. Şi nu, nu e el. E un bătrân care nu poartă un toiag, ci un coş. E îmbrăcat într-o robă trandafirie, bogat împodobită cu panglici, şi merge cu paşi mici. Tronul de Sare. Cel mai puternic preot din tot Caldarasul.

Spre groaza mea, îşi întoarce capul şi mă fixează cu privirea. E prea întuneric să-i văd bine ochii, dar semnificaţia mâinii înmănuşate pe care o întinde în direcţia mea este clară: *Vino aici.*

Arunc o privire panicată spre sanctuar. Nici urmă de ceilalţi. Mă uit înapoi la Tronul de Sare, care este la fel de neclintit ca şi pilonul de piatră lângă care stă. Îşi ţine, răbdător, mâna întinsă.

Ce pot să fac, decât să mă duc la el? Ar fi mult mai rău să nu mă supun. Cel puţin, acum, mai am o şansă minusculă să ies din asta nevătămată.

Înalţii preoţi se dau înapoi, zâmbind. Ce ştiu ei? Sunt terminată? Sau doar… zâmbesc?

— Bună seara, preaiubită, zice Tronul de Sare cu voce firavă. Bine ai venit la Templu. Eu mă pregătesc să ofer petale de sărutul-nopţii fântânii sacre.

Mă înclin până jos. Ceva îmi spune că asta nu e o ocazie pentru o strângere de mână.

— Bună seara… *Crăpar-ar iadul, nu ştiu cum să mă adresez lui.* Bună seara, preaiubitule, zic.

Amândoi preoţii tresar. Pe coada lui Ver, am

feştelit-o; magistral, după cum se pare. Dar Tronul de Sare doar se uită la mine. Apoi, faţa lui zbârcită face vălurele ca apa – un zâmbet.

— Un termen rezervat pentru egalii sau inferiorii cuiva, spune el. Potrivit Templului, adică. Potrivit… mie, presupun.

Mă plec din nou, atingând podeaua cu genunchii.

— Îmi cer iertare, Bunăvoinţa Voastră, eu…

— „Bunăvoinţă” este rezervat Toiagului de Onix, zice Tronul de Sare, făcând semn spre unul dintre preoţi să mă ajute să mă ridic. Şi eu m-am întrebat întotdeauna dacă asta era cumva o glumă. Cei mai mulţi mi-ar spune „Luminăţia Voastră”.

Luminăţia Voastră. Ştiam *asta*!

— În orice caz, nu e nevoie să-ţi ceri iertare, preaiubită.

Îmi ţin ochii plecaţi.

— Sunt onorată de salutul dumneavoastră, dar mi-e ruşine că nu m-am adresat cum se cuvine.

Te rog, nu pune să fiu fiartă din nou. Sau împuşcată. Sau să mi se taie capul.

Tronul de Sare pune o mână uşoară pe umărul meu.

— Am vrut să vorbesc cu tine pentru că inima mi-a spus că aveai ceva valoros de spus. Iar acum ştiu că voiai să-mi zici: Cu toţii suntem preaiubiţii lui Rasus, zeul-rege.

Preoţii fac gestul cu palmele deschise; încerc să le urmez exemplul, dar sfârşesc doar făcându-le

oarecum cu mâna.

— Toţi, de la cei umili la cei sfinţi, suntem în mod egal încălziţi de razele soarelui. Toţi suntem preaiubiţi. Închide ochii. Mulţumesc.

Nu ştiu ce altceva să spun, decât:

— Cu plăcere.

— Să respiraţi uşor, mai zice el.

Iar cei doi preoţi îi răspund, ca un ecou:

— Să respiraţi uşor.

Fac o plecăciune, doar o înclinare din mijloc:

— Să respiraţi uşor.

Tronul de Sare şi cei doi preoţi îmbrăcaţi în negru ies pe uşile Templului, afară, în lumina lunii.

Vestibulul fiind acum pustiu, Fir, Corvin şi Teppa se întorc pe uşile sanctuarului.

— Ce i-ai spus? mă întreabă Fir de parcă m-ar acuza de ceva.

— I-am spus că suntem aici ca să dăm o spargere în apartamentele sale private şi să desenăm mustăţi pe toate Sfintele Cărţi.

Corvin pufneşte în râs, dar Fir îi aruncă o privire furioasă şi brusc el pare să aibă ceva în gât de care încearcă să scape.

Uşa spre scara servitorilor este ascunsă după draperiile grele, dar îmi aduc aminte unde se află şi o găsesc repede. Corvin îşi ridică sprâncenele aprobator, dar Fir continuă să supravegheze, privirea ei săgetând dintr-un colţ în celălalt al încăperii.

Urcăm, cu grijă să nu facem zgomot. Etajul cu

temniţe este mai sus, un culoar îngust care se arcuieşte prin exteriorul sanctuarului cavernos. Nu mă aştept să găsim uşa încuiată; oare servitorilor nu li se cere să cureţe şi să aducă mâncarea şi aici? însă ceilalţi nu par surprinşi, iar unealta lui Teppa rezolvă repede problema încuietorii. E limpede că avem nevoie de ea.

Fir scoate prima capul, apoi ne face semn să ieşim din scară. E curajoasă, trebuie să recunosc. Holul gol e în contrast cu vestibulul încărcat de materiale luxoase şi de culori. Fir înaintează încet, ţinându-se în umbra dintre cele câteva lămpi slabe, iar noi o urmăm, în tăcere, nesiguri de ceea ce vom găsi mai departe, de-a lungul curburii zidului.

Deodată, Fir se opreşte, lipindu-se de intrândul unei uşi. Teppa încremeneşte, iar eu mă întorc spre Corvin, care schimbă o privire cu Fir şi apoi dă din cap. Face semn şi mă întorc. Fir şi-a legat o bandană peste nas şi gură şi ne întinde şi nouă câte una. Mă uit din nou la Corvin, care deja şi-a legat o bandană neagră sub ochi şi scoate un săculeţ de la brâu. Eu şi Teppa ne potrivim bandanele, care miros a ulei. Îmi ţin răsuflarea, când Corvin trece pe lângă mine, înaintând de-a lungul zidului. Încet, o depăşeşte şi pe Fir, care se strecoară înapoi la noi, cu capul întors să-l urmărească pe Corvin.

Când el aproape c-a dispărut din vedere, îi văd braţul legănându-se – aruncă din săculeţ ceva în hol. Apoi se retrage şi cu toţii ne lipim de zid.

Trec câteva minute până ce Fir începe din nou să înainteze. Inima îmi sare din piept la vederea înspăimântătoarei apariţii a unui gardian al Templului, cu ţepii coifului de fier aruncând umbre pe pereţii goi. Dar, când ne apropiem, văd că e prăbuşit în scaunul lui.

Mă întorc spre Corvin.

— Păstăi de stele! şoptesc eu. Asta ai avut în săculeţ!

Nu-i văd zâmbetul pe sub bandană, dar îşi schimbă forma ochilor, când încuviinţează:

— Cunoscute şi ca somn-oricând. Nu plec niciodată fără ele.

— Cultivarea lor e un coşmar, spun eu, impresionată. Sunt aşa de mici şi de plăpânde. Şi au tendinţa de a te lăsa inconştient. Trebuie să fii un foarte bun grădinar.

— Le fură, şopteşte Fir.

Corvin încearcă iarăşi să scape de ceva din gât. Încep să mă întreb dacă nu cumva a răcit.

— Gata! zice Fir, cu o mână în şold.

Stă chiar în spatele gardianului inconştient, în faţa unei uşi solide.

— N-o să mai fie niciun alt gardian. Nu e prea multă pază în zona asta; deţinuţii de aici sunt doar suspectaţi. Surorii tale probabil i s-a cerut să se ducă pentru a răspunde la întrebări numai pentru că tu ai fost executată.

— Da, dar nu te întreabă prea blând, murmur eu.

Încă văd în minte vaza noastră spartă, mobila răsturnată.

Fir ridică din umeri, în timp ce Teppa se apucă să deschidă încuietoarea. După un moment, Corvin îşi dă jos bandana şi miroase prin aer.

— E în regulă, declară el. Somn-oricând se împrăştie repede.

Noi, ceilalţi, ne dăm bandanele jos cu precauţie, dar în afară de un uşor iz amărui de mucegai, holul pare în regulă.

— Asta înseamnă că gardianul se va trezi în câteva minute, zice Fir. Mai repede, Teppa, schelet bătrân dezgustător!

— De ce nu-ţi îndeşi cârpa aia unsuroasă pe gât, secătură? zice Teppa, mişcând o unealtă crestată de metal în încuietoare. Ţi-ar face respiraţia mai puţin puturoasă.

Îmi întorc repede privirea spre Fir, dar în locul furiei la care mă aştept, ea pare amuzată. Fără voia mea, rânjesc. Teppa are ceva aparte.

Unealta cu care tot bâjbâia la încuietoare scoate un declic satisfăcător, iar ea face un pas înapoi. Fir apasă pe clanţă şi întredeschide uşa. Aşteptăm, dar nu se întâmplă nimic. Drumul pare liber.

— Grăbeşte-te, îmi şopteşte Fir, când mă strecor pe lângă ea. Noi ţinem de şase aici, afară.

— Mulţumesc, zic eu.

Îi întâlnesc privirea, întâmplător, când spun asta şi mi se pare c-o descumpăneşte puţin. Înclină

scurt din cap.

Camera de dincolo de uşă pare mai degrabă un salon decât o celulă. Cu siguranţă nu seamănă cu temniţa jilavă, luminată de lumânări, de sub sanctuar. Mă mişc cu grijă să nu deranjez fotoliile tapiţate sau mesele cu picioare subţiri, pe care sunt aşezate cărţi şi ceşti din care s-a băut ceai.

Între o banchetă de catifea aurită şi un cuier se află o uşă îngustă, uşor întredeschisă. Mă furişez până la ea şi îmi strecor capul înăuntru.

Este o cameră modestă, cu două mese de toaletă şi un şir de paturi. *Deţinuţii de la etajul ăsta chiar au condiţii bune,* gândesc eu, amintindu-mi de femeia gardian cu ochii afundaţi şi mecanismul ei de strangulare. Camera e întunecată şi îmi ia un moment până desluşesc o siluetă a cuiva care doarme.

Înaintez pe pipăite până la pat, unde o familiară şuviţă de păr negru se iţeşte de sub o pătură cu imprimeu floral. Mă aplec, cu faţa aproape atingând cearşafurile.

— Jey!

Îi ating umărul. Ea se răsuceşte, întinzându-şi picioarele şi dându-şi pătura la o parte de pe faţă. Sora mea deschide ochii înceţoşaţi, apoi îi face mari cât ouăle de pasăre de pradă.

Duc un deget la buze şi-i fac semn să vină după mine. Jey se ridică, şovăind, şi mă urmează în salon. Închid uşa dormitorului iară niciun zgomot şi-i arăt, prin semne, că trebuie să vină cu mine. Ea

nu se mişcă; e şocată. Mă duc înapoi la ea, o iau în braţe şi-i şoptesc.

— E în regulă. Ştiu un loc sigur unde putem merge.

Corpul ei pare încordat şi ciudat, iar ea continuă să se benocleze cu ochii ăia cât ouăle de pasăre. Fac un pas înapoi.

— Jey, şoptesc, trebuie să ne grăbim.

Atunci, încet şi fără să-şi ia ochii de la mine, ea clatină din cap.

O apuc de umeri şi ea se face mică.

— Ce-i cu tine? şuier. Am venit să te scot de aici. Dar nu trebuie să fim prinse – trebuie să plecăm acum!

— Nu, şopteşte ea, atât de încet că abia de-o aud.

Îi dau drumul.

— Ce?

— Nu, şopteşte ea din nou. Eu… ştiu ce eşti.

Tot ce pot face este să mă uit înmărmurită la ea.

— Ce vrei să spui? Cum adică ştii ce sunt? întotdeauna ai ştiut… ce sunt.

— Ştiu mai multe. Mai multe decât crezi tu. Lasă ochii în jos. Tu n-ai fost niciodată educată în Templu, zice ea.

— Că tare bine s-ar fi sfârşit treaba asta, sunt sigură.

— Dar eu merg la Templu, continuă ea, cu voce tremurătoare. Merg şi ascult. Am crezut că ei

aveau să… să te reabiliteze. Bonner a zis că Toiagul de Onix avea să arunce o lumină vindecătoare asupra ta.

— Bonner! abia mă abţin să nu ţip. Bonner e un om nemilos, Jey! Ascultă-mă…

— Nu, tu ascultă-mă! zice ea, sunând mai sigură pe ea. Crezi că am vrut să fii ucisă? Crezi că a fost uşor pentru mine?

Mă sprijin de un fotoliu elegant.

— *Tu* le-ai spus preoţilor despre mine? Tu le-ai spus că aveam să mă întorc de la aviariu, în ziua aceea?

Descoperirea îmi furnică tot corpul ca o mie de viermi. Nesigură pe picioarele mele, mă las să cad pe frumoasa tapiţerie a fotoliului.

Jey îşi frânge mâinile.

— Bonner n-a spus că aveau să te execute! A spus că aveai să fii purificată. Eu…

— Nu e vina ta, zic eu, încercând să-mi ascund emoţia din glas. E vina lui Bonner. Te-a minţit, acel… acel făţarnic. E un nemernic mincinos!

— Ba nu e, zice ea, fără să-şi dea seama cât de copilăreşte sună. Eu îl iubesc. Nu putem alege pe cine iubim.

Mi se urcă sângele în obraji.

— Ce e între tine şi Bonner nu e iubire! Mă opresc, trăgând adânc aer în piept. Trebuie să plecăm de aici.

— Nu!

Se depărtează câţiva paşi de mine.

— Nu, aripi-roşii. Acum înţeleg. Înainte n-am ştiut că erai… un monstru. Am crezut că erai la fel ca mine.

— *Sunt* la fel ca tine!

Ochii ei fulgeră.

— Am văzut preotul! Cel căruia tu i-ai ars faţa!

Deschid gura, dar nu reuşesc să scot niciun sunet. Încă am în minte faţa lui toată o rană vie.

— Şi pe celălalt! Cuvintele ei sunt pline de mânie acum. Braţele lui erau rupte în şase locuri! Bonner i-a adus pe acei nefericiţi aici, ca să-mi arate cum eşti în realitate.

— Jey, ei au încercat să…

— Şi i-am văzut mâinile sărmanului Bonner. Mâinile lui. Cum ai putut?

Oh, Jey, de ce trebuie să fii atât de credulă? încrederea oarbă în acel tânăr mârşav ne adusese aici. Ea era în siguranţă, deocamdată, dar pentru cel de neclintit în corectitudinea lui, în cele din urmă toţi începem să părem pângăriţi şi păcătoşi.

Jey îşi coboară vocea.

— Simt aici pentru propria protecţie. Aruncă o privire înapoi spre dormitor. Cei Frumoşi ştiu că n-ai murit. Au spus că trebuia să vin cu ei ca să mă poată ţine în siguranţă.

— Zău? îmi încleştez mâinile pe braţele delicate ale fotoliului. Şi ai spart vaza noastră pentru că erai atât de fericită că vei fi în siguranţă?

Ea îşi pleacă ochii.

— La început, n-am vrut să vin. Nu înţelegeam.

— Ba da, înţelegeai. Mă uit la faţa ei – faţa mea. Întotdeauna ai înţeles.

Acum ea se uită la mine, cu asprime.

— Au spus că erai o bestie turbată. Că aveai să vii după mine. Şi ai venit.

Sar în picioare.

— Am venit să te salvez!

Jey se dă înapoi.

— Te rog! Te rog, nu-mi face rău, aripi-roşii. Dacă vreodată m-ai iubit câtuşi de puţin, dacă e ceva omenesc în tine!

Rămân fără grai. Mă zgâiesc la sora mea înfricoşată de gândul de a părăsi închisoarea.

— Bonner şi cu mine plecăm spre est mâine, zice ea. O să ne ducem la tata. N-o să ne urmăreşti până acolo, nu-i aşa? înghite în sec. Ei au spus că o să cauţi să te răzbuni şi pe tata, odată ce… odată ce o să-ţi pui în minte S-o faci. O să-l luăm cu noi, departe, şi n-o să ne găseşti niciodată.

Fierbinţeala îmi furnică faţa, mai rău decât viermii, mai rău decât sângele. Cu o şoaptă firavă, întreb:

— Chiar crezi toate lucrurile astea despre mine, Jey? Chiar vrei să pleci în est cu Bonner?

Ea nu spune nimic, dar o văd tremurând. Jey, care niciodată nu s-a temut de ceva în viaţa ei, se teme de mine.

— Vreau să fiu departe de nebunia asta, zice ea, smiorcăindu-se. Iar tu… tu poţi să fii eu de acum.

— N-o să fiu niciodată tu, zic eu.

Şi, pentru prima oară în viaţa mea, nu vreau să fiu ea.

Mă întorc şi ies în tăcere din cameră. Am grijă să închid uşa după mine.

Treisprezece

Patul pliant din camera de dormit a Casei Subterane nu e la fel de confortabil ca salteaua mea din dom, şi miroase a bere în loc de fân. Cu toate acestea dorm buştean şi mă trezesc ghemuită sub pătură. Cu siguranţă nu am nevoie de pătură pentru a-mi ţine cald în această pivniţă înăbuşitoare, dar în clipa asta am nevoie de o barieră între mine şi restul lumii. Trag pătura peste faţă.

Murmure dinspre camera comună îmi ajung la urechi, cuvinte nedesluşite, dar tonuri aprinse. Îmi pun un braţ peste cap, lăsându-l să apese cu greutatea lui peste urechea rănită, ca să nu mai aud. Îmi ţin ochii închişi.

Uşa se deschide şi se închide. Nişte paşi se apropie. Simt pe cineva stând pe patul de lângă al meu, dar nu deschid ochii. Îl ascult, sunetul fiecărei respiraţii împiedicându-mă să alunec în somn.

— Ţi-am adus ceva.

Tonul lui Corvin e un pic ezitant, de parcă mi-ar fi pus o întrebare.

Dau colţul păturii la o parte de pe faţă şi mă uit la el.

— Jey are dreptate? Sunt un monstru?

Privirea lui devine distantă; o detaşare se strecoară în ochii lui.

— Nu poţi începe să-ţi pui asemenea întrebări.

Mă las să cad înapoi pe pernă.

— Ei bine, *asta* ajută.

Atenţia lui Corvin se mută în prezent şi trăsăturile i se îmblânzesc.

— Scuze. Noi toţi putem fi un pic… nervoşi. În special…

— Fir, mormăi eu.

— Aveam de gând să spun sora mea, Nara.

Nara. Dacă ea ar fi fost aici în clipa asta, i-ar fi dat la o parte şuviţa aia de păr blond de pe faţa învineţită.

— Am venit aici fără nimic, iar oraşul ne-a susţinut, a zis el. Nara vrea să-i protejeze pe oamenii de aici care nu se pot proteja singuri.

Mă rostogolesc pe spate.

— Nu vor să se protejeze singuri. De… de oricine.

Corvin întinde mâna în spatele lui.

— Vrei sau nu ce ţi-am adus?

Întorc capul.

— Bine.

Scoate cutia de metal pentru scule, cea de pe

şifonierul meu. Toate tăieturile din romanele de duzină cu aripi-roşii, fotografii cu Jey şi cu tata, faţa de masă a mamei. Mă ridic în capul oaselor, uitându-mă întâi la cutie, apoi la el.

— Cum ai...?

El zâmbeşte şi ridică din umeri.

— Ţi-am adus şi o parte din haine. Sper că nu te superi. Mi-am închipuit că ai vrea lucrurile tale. Ţi-am udat şi grădina, căci merita. Toate plantele acelea verzi, acolo, sus, în mijlocul oraşului. E chiar uimitor.

— Aveam un sistem de irigaţie, am zis eu. Tata l-a proiectat. Şi găinaţul de pasăre. Plantele îl adoră. Nu mi-am putut explica niciodată de ce păsările de pradă aşteaptă până sunt înăuntru ca să-şi facă nevoile.

— Sună... încântător? Corvin îmi întinde cutia. Oricum, am găsit asta şi am ştiut că era specială.

Iau cutia şi o ţin strâns la piept.

— Este, răspund eu. Mulţumesc.

Mă lungesc din nou pe pat. Cutia nu e confortabil de ţinut în braţe, dar mă calmează.

Corvin tace pentru câteva momente. Apoi întreabă:

— Ce ştii despre alteri?

— Ştiu foarte puţin din orice despre care nu am citit, zic şi închid ochii. În poveşti, prinţii şi prinţesele alteri – întotdeauna sunt prinţi sau prinţese – sunt fermecători, inteligenţi, buni. Admiră fiinţele omeneşti îndeajuns cât să-şi

folosească puterile magice ca să vină în ajutorul servitorilor umili şi al nobililor în egală măsură. Deschid ochii şi studiez tavanul de metal întunecat. Sunt tot ce aripi-roşii nu sunt…

— Aripi-roşii nu sunt fermecători, inteligenţi şi buni?

Pufnesc în râs.

— Nu, tradiţional.

— Nu mi se pare că tu eşti prea tradiţională, spune Corvin.

Eu tac. El se lasă pe spatele, sprijinindu-se în braţe.

— Dar mama ta? Ea era o alter.

— A murit la scurt timp după ce m-am născut. Nu mi-o amintesc.

— Îmi pare rău, zice el încet. Ştii ceva despre ea? Cum arăta?

Trag aer în piept şi mă ridic în capul oaselor. Destul cu minciunile. Îmi dau picioarele jos din pat.

Corvin se îndreaptă.

— Te-am insultat.

— Insultat? Nicidecum, zic eu, simţind cum mi se aprind obrajii.

El dă din cap. Cu voce blândă, spune:

— Sora mea o să-ţi ceară să faci ceva extrem de periculos. Ea consideră că asta e singura cale de a salva oraşul Caldaras, şi poate că este, dar vreau să ştii că poţi refuza.

Nu ştiu ce să răspund. În schimb, îmi trec degetele mari pe marginile cutiei de metal.

— Ai vrea să vezi faţa de masă a mamei?

Colţurile ochilor lui Corvin se încreţesc într-un început de zâmbet.

— Mi-ar face mare plăcere să văd faţa de masă a mamei tale.

Deschid cutia, care scoate un mic scârţâit de protest. Bucata de pânză este frumos împăturită. Privirea lui Corvin zăboveşte pe colecţia mea de aripi-roşii din romane, dar nu zice nimic.

— Iat-o. I-o întind cu multă grijă. Ea însăşi a crescut linul, iar tata l-a tors.

— E foarte frumoasă. Corvin pipăie marginile. Dar ce a păţit?

Aproape uitasem că faţa de masă trebuie să fi fost odată destul de mare cât să acopere tăblia unei mese. Aproape toată viaţa mea fusese doar bucata asta – doar cât să înfeşi un copil.

— Casa noastră a ars din temelii, spun eu, evitându-i privirea. Tata a salvat doar bucata asta de pânză.

Dar nimeni n-a salvat-o pe ea.

— Tu ştii să ţeşi? întreabă Corvin.

Căldura din dormitor începe să mă ameţească.

— Mama nu era ţesătoare; vecina noastră a făcut asta. Mama era grădinar, ca tata. Tulpinile de lin pot fi foarte greu de îngrijit, ştii.

O luncă înflorită, unduindu-se sub vânt, îmi apare pentru o fracţiune de secundă în minte – este o amintire sau mi-am imaginat-o eu?

— Trebuie să laşi spicele să putrezească pe

dinăuntru multă vreme, după care le rupi – le zdrobeşti până nu mai rămâne nimic din ele – şi apoi, la sfârşit, rămâi cu firele alea lungi, netede, care pot fi într-adevăr transformate în ceva frumos.

Corvin împătureşte cu grijă bucata de pânză şi mi-o dă înapoi. Pare veche şi ponosită în lumina de aici. Trebuie să fi strălucit când fusese nouă.

— Mulţumesc că mi-ai arătat-o, zice el. O să te las să dormi.

Se ridică şi micşorează lumina lămpii de gaz. Din prag, se întoarce.

— Am văzut linul crescând în Val Chorm, înainte de a fi recoltat, zice el. Vălurind cu nuanţe de cea mai frumoasă culoare violet. E frumos şi atunci.

În sfârşit, Casa Subterană e învăluită de linişte şi întuneric, dar eu sunt trează de-a binelea; îmi legăn picioarele de pe un balcon părăginit de deasupra gangului din spatele Camerei Pompei. Două păsări de pradă stau cocoţate pe balustradă.

Am două opţiuni: să plec sau să rămân, atâta tot, simplu. Şi mai simplu. Să plec.

Mi-ar plăcea probabil stâncile din Drush, unde păsările de pradă mănâncă şopârle până când penele li se colorează în verde. Aş putea cultiva o mică grădină de deşert şi să gătesc pentru minerii de sare. Aş putea trăi sub cerul liber, departe de orhideea incandescentă şi de Cei Frumoşi.

Totuşi, simt că oraşul Caldaras este casa mea, aşa soios şi otrăvitor cum este. Îmi sprijin faţa, încă

încinsă de la căldura din camera de dormit a Casei Subterane, de parapetul balconului.

Fierul e mai rece decât aerul plin de aburi al nopţii, dar nu prea mă ajută. Nara mi-a spus să încerc să dorm, că aveam să discutăm dimineaţă. Are încredere că voi fi aici, dimineaţă, iar în clipa asta nu găsesc niciun motiv îndeajuns de puternic să fiu. *Zahi...* închid ochii. Nu. Zahi nu poate fi un motiv. Pentru el, sunt Jey. Nu eu.

Uşa din spate a Camerei Pompei se deschide cu zgomot. Nara şi Elena ies în gang, trăsăturile lor abia vizibile în lumina slabă ce pătrunde dinspre Aleea Nebunului. Mă opresc din legănatul picioarelor, sperând că femeile vor trece fără să mă observe. Păsările, totuşi, se lansează în zbor şi, deşi se mişcă fără zgomot, ca orice prădător, sunt păsări mari măturând contururile unui gang întunecos. Nara şi Elena mă observă.

— Doar n-ai de gând să dormi acolo, sus?

Nara pare gata să mă certe.

— Cobor în câteva minute.

Ştim toate trei că e o minciună. Aş putea dormi aici. Aş putea să mă furişez către Calea lui Mol, largul bulevard care duce la gară. Dar n-o să mă întorc în Casa Subterană, în noaptea asta.

— Hai să bei ceva cu noi, zice Elena. Ai avut o săptămână grea.

— Mulţumesc, dar sunt bine.

Nara dă din cap şi începe să se îndepărteze, dar Elena rămâne pe loc, cu mâna în şold, şi zice:

— Baliverne!

Îmi ridic brusc capul, fiindcă n-am mai fost niciodată până acum confruntată cu „Baliverne!”. Elena se uită ţintă la mine din semiîntuneric, ca o furtună pe cale să izbucnească.

Nara îmi aruncă o privire amuzată.

— O să stea aşa toată noaptea, spune ea.

Bănuiesc că m-am înşelat când am crezut că Nara e cea mai severă dintre ele două.

Nu mergem la Camera Pompei, ci în biroul *Buletinului Zilnic al Oraşului Caldaras.* Nara încuie uşa în urma noastră şi ne conduce pe sub mica draperie din biroul din spate. Spaţiul mare de dincolo de draperie e bine luminat şi zgomotos, cu zăngănitul puternic al preselor de tipar duduind ziarul de mâine. Oameni în salopete negre se mişcă la fel de precis şi de eficient ca rotiţele maşinilor pe care le operează. Nara şi Elena nu le dau mare atenţie, în timp ce ne croim drum până la o scară metalică în spirală dintr-un colţ al sălii.

Apartamentul de deasupra biroului este elegant mobilat – damasc şi culori bogate –, iar Nara nu pierde nicio clipă în a turna în trei păhărele ceva verde-smarald, care completează atmosfera de rafinament.

— Presupun că ar fi trebuit să-mi închipui că voi nu locuiaţi în Casa Subterană, spun eu, sorbind din pahar.

Lichidul parfumat, mentolat, îmi gâdilă nările. Ochii încep să-mi lăcrimeze. Cam atât cu

rafinamentul.

Elena îşi ia o poziţie artistică, cu un cot rezemat pe poliţa căminului, iar Nara se aşază pe o banchetă de catifea roşie şi margini de lemn întunecat.

— Noi nu avem nevoie să locuim în Casa Subterană, zice Nara. Nu trebuie să fim ascunse.

— Ascunse?

— Sunt lucruri pe care nu le înţelegi, zice Nara.

— Mulţumesc pentru această evaluare vagă, răspuns eu. Dar este adevărat, trebuie să recunosc. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg. Cum se cârpesc ciorapii, de pildă. Îmi pun o mână în şold, ridicându-mi capul. Oamenii trebuie să fie ascunşi pentru că nu pot cârpi ciorapii?

Elena chicoteşte.

— Eu aş fi dispărut de mult.

Nara pune paharul pe masă.

— Bine, Aripi-roşii, atunci înţelege asta: cei care vor trăda oraşul ăsta în timpul întunericului Adânc nu vor ca planurile să le fie cunoscute şi au prieteni puternici. Odată ce pun ochii pe tine, dispari sau mori, şi e mai bine dacă izbuteşti să iei tu singur decizia asta.

— Vezi, n-a fost aşa greu, spun eu, brusc captivată de o pictură ciudată de pe perete: roşu aprins şi nuanţe de galben pe un câmp negru antracit.

Acum nu-mi dau seama dacă lăcrimez de la băutura smarald sau de la asaltul culorilor. Clipesc

şi-mi întorc privirea în altă parte.

Lângă tabloul în culori ţipătoare atârnă un peisaj extraordinar într-o ramă de alamă răsucită. Îmi îndoi un braţ la spate, cum m-a învăţat tata.

— Foarte frumos.

— E un Zan, îmi spune Elena. Mă-sa. Un stră-ceva sau altul de-al iubitului nostru Comandant.

— Ăsta-i Val Chrom?

Fac un pas înapoi, lăsând mănunchiurile de verde şi punctele violet-albăstrui să-mi învăluie privirea.

— S-ar putea, zice Elena. Nara l-a moştenit de la bunica ei, care a locuit în Val Chorm.

Mă întorc înspre cameră şi Nara îmi face semn spre fotoliul îmbrăcat în catifea roşie, asemănătoare cu a banchetei. Când mă aşez, mă întreabă:

— Tu ai fost la Val Chorm, Aripi-roşii?

— De acolo sunt, de fapt. Iau încă o înghiţitură din bău tură. Dar bănuiesc că nu ne aflăm aici să discutăm despre copilăria mea.

Elena oftează şi scoate un scaun delicat, arămit, de sub un birou din apropiere de cămin. Se aşază şi spune:

— Ne bucurăm când oamenii trec pe la noi ca să mai vorbim. Mai vin reporteri, ştii, sau diverşi prieteni ocazionali de la clubul de bridge, însă nu avem prea mulţi vizitatori. Aşa că nu-ţi închipui că nu eşti binevenită. Dar, da, adevăratul motiv pentru care eşti aici e acela că Nara vrea ca tu să

salvezi lumea.

— Nu fi dramatică, zice Nara, ridicându-şi un braţ peste speteaza banchetei. Să salveze oraşul, da, şi, prin urmare, restul Caldarasului.

— De la ce salvăm oraşul? întreb, gândindu-mă că trebuie să fie o glumă.

— De Mol, zice Nara.

Ah. Da. O glumă.

— Şi cum facem asta?

Ea se uită la mine de parcă tocmai aş fi întrebat despre chiloţi dacă se pun pe cap sau pe fund.

— Îl omorâm.

Mă uit de la Nara la Elena. Amândouă au aceeaşi expresie temătoare, gravă. *Nu e o* glumă, atunci.

Să-l omorâm pe Mol.

Ele nu-şi dau seama că Mol e un *zeu?*

Nu-şi dau seama că Mol e, *de asemenea, un vulcan*?

Înghit şi ultima gură din lichidul smarald atât de repede, încât mă arde pe gât.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, dragelor, dar trebuie să-mi iau la revedere. Nu mă distrez cu uciderea zeilor zilele astea.

Nara se ridică, cu un deget lăcuit îndreptat spre mine, dar Elena o opreşte cu un gest, ducându-se până la o măsuţă laterală, de unde ia carafa.

— Desigur, o să-ţi dăm mai multe explicaţii, zice ea, umplând din nou rafinatul meu păhărel.

Nara se aşază la loc, iar eu mă las pe spate în

fotoliu. *Le dau cinci minute.*

— Vă ascult.

Nara mă ţintuieşte cu o privire încruntată. Între bogatele draperii cafeniu-deschis, fereastra întunecată din spatele ei începe să sclipească de picături de ploaie.

— Ştii despre Războiul Pământului Topit.

Cu asta mă prinde pe picior greşit.

— Doar pentru că nu m-am dus la şcoală nu înseamnă că am scăpat de a buchisi poemul ăla epic fără haz, zic eu. De două ori. Nostalgii florale despre Dai Roet învingându-l pe monstrul Bet-Nef şi preferaţii lui aripi-roşii, astfel încât toată lumea să poată trăi fericită până la adânci bătrâneţi.

— Monstrul Bet-Nef, da, zice Nara, care a vrut să acopere oraşul Caldaras cu foc. Asta s-a întâmplat cu aproape o mie de ani în urmă, totuşi mai există unii care îl venerează.

— Îl venerează pe *Bet-Nef*, pufnesc eu dispreţuitor. Asta-i nebunie. Nu cred.

— Trebuie, zice Elena, cu ochii sclipind, căci se află în interiorul Templului lui Rasus. I-ai întâlnit.

— Ah. Un loc bun să te ascunzi, admit eu. Nebuni deghizându-se în altfel de nebuni. Îşi spun Cei Frumoşi, ştii. Şi mi-e greu să numesc aruncarea într-un lac clocotit „întâlnire”.

Elena dă din cap.

— Da, ei bine, ca şi Bet-Nef, ei cred că Mol este Rasus întrupat în lumea asta, la fel cum reprezintă soarele şi stelele, în spaţiul cosmic. Ei vor… să-l

elibereze. Iar întunericul Adânc e momentul când o vor face.

Îmi întind un braţ peste speteaza fotoliului.

— Deci ei vor să elibereze un vulcan, orice vrea să însemne asta, iar voi nu credeţi că vom supravieţui cu toţii? Asta e?

— Poţi fi cât vrei de neserioasă. Tonul Narei nu sugerează că aş putea fi cât de neserioasă vreau. Dar adevărul e că avem nevoie de tine să găseşti şi să distrugi Inima lui Mol. Potrivit legendei…

— Potrivit legendei, o întrerup eu. Ce sursă de încredere.

— Potrivit legendei, se răsteşte Nara, numai un aripi-roşii poate găsi Inima.

— Regret, dar eu locuiesc într-o singură cameră şi nici măcar aşa nu-mi pot găsi pantalonii, de cele mai multe ori.

— Cei Frumoşi sunt puternici, continuă Nara cu voce calmă. Devin pe zi ce trece mai puternici. Avem motive să credem că liderul lor nu este nimeni altul decât Toiagul de Onix.

— Asta-i o teorie valabilă, căci el a fost cel care a încercat să mă fiarbă ca pe un ou.

Nara se încruntă.

— Atunci, ai dovada. E ceva, bănuiesc. Eu… speram că acest cult nu-şi va înfige rădăcinile atât de adânc.

Ridic o sprânceană.

— Sunt sigură că toţi suntem şocaţi că Toiagul de Onix s-a dovedit un nebun periculos.

Nara schiţează un zâmbet, în pofida voinţei sale, apoi îşi drege glasul.

— Cei Frumoşi trebuie opriţi. Pământul Topit de sub Mol este tărâmul alterilor. Ne va distruge. Pe toţi.

— Tărâmul alterilor?

Nu mă gândisem niciodată cum ar putea arăta tărâmul alterilor sau unde ar putea fi. Ştiam numai că mama apăruse din locurile de sub Mol.

— Se spune că Pământul Topit nu e în totalitate rău, zice Elena cu blândeţe. Focul din micul cămin dansează în ochii ei.

Se spune că există un loc de lumină orbitoare şi de beznă completă. Curenţi liniştiţi şi domoli. Trage aer în piept şi îşi întinde gâtul, ascunzând emoţia pe care i-o văd oricum. Există o mare frumuseţe acolo, aşa se spune.

Privirea i se abate spre ciudatul tablou cu roşu, galben şi negru. Îl studiez şi eu, din nou. Oare liniile întrerupte şi curbele largi să fie ceva mai mult decât par la prima vedere? Oare mă Uit la lumea de foc, subpământeană, a alterilor?

Încerc să observ hotărârea Narei şi pe faţa Elenei, însă descopăr numai amărăciune. Şi probabil regrete.

— Deci de ce aveţi nevoie de mine? întreb.

— Când Bet-Nef şi-a dat seama că a fost învins, a ascuns Inima pe Insula Roet, zice Nara.

Ridic din umeri.

— Şi?

Ele schimbă o privire, apoi Elena spune:

— Nu putem s-o găsim.

Devine plictisitor.

— Atunci luaţi-vă Hoinari ai Ceţii mai buni.

— Nu avem nevoie de Hoinari ai Ceţii mai buni, zice Elena. Avem nevoie de un aripi-roşii. Nu e o chestiune de viclenie sau de putere, ci de sânge.

— Întotdeauna se revine la sânge, mai devreme sau mai târziu, nu-i aşa?

Sorb din băutura verde; devine mai uşor de înghiţit.

— Uite, am încercat pe furiş, constrângeri, ameninţări, șantaj, şi n-am ajuns nicăieri, spune Nara.

— Se pare că am pierdut toată distracţia.

— Ne-am dat seama că trebuie să acceptăm, pur şi simplu, că…

Nara se opreşte. Pare că nu ştie cum să încheie fraza.

Elena aşteaptă.

— În concepţia lui Bet-Nef, un aripi-roşii – unul dintre loialii săi supuşi – este singura fiinţă care poate ajunge la Inimă. Cel puţin – îmi zâmbeşte puţin încurcată – potrivit legendei.

Acum *această* înghiţitură zdravănă din lichidul verde este fără îndoială delicioasă.

— Asta-s eu, murmur. O legendă nenorocită.

— Voiam să furăm orhideea incandescentă ca să ne ajute să găsim un aripi-roşii, spune Nara. Elena era convinsă că trebuie să existe unul în

cetate.

— Dar apoi ai apărut tu, zice Elena.

Acum amândouă se uită la mine neliniştite, de parcă toată afacerea asta ar fi altceva decât nebunie curată.

Nu poate fi adevărat, nu-i aşa? Toiagul de Onix nu poate fi atât de crud încât să incite o mână de preoţi naivi până la frenezie, pentru a – pentru a arde oraşul Caldaras de viu? închid ochii, amintindu-mi expresia senină de pe faţa lui când unul dintre preoţii săi îmi spintecase urechea în două cu biciul.

Dosul învăpăiat al lui Mol.

Arunc o privire la paharul gol din mâna mea şi oftez.

— Ei bine, mai întâi de toate, o să am nevoie de încă un rând din asta.

Paisprezece

Să ucid un zeu. Ei, nu-i asta o lovitură în pantaloni?

Prima parte a planului, evident, este să vizităm un magazin select de pălării.

— Desigur, zice Fir.

Ies din alcov, unde mă prefăceam că admir nişte împletituri metalice decorative. O pereche de

postulanţi în albastru dispar în mulţimea din spatele nostru. În această după-amiază frumoasă, distinsul bulevard Trandafir-dulce e înţesat cu nobilime şi strălungii lor, oameni şi păsări de povară deopotrivă de împodobiţi cu pene, panglici şi straie. În seara asta e începutul Crepusculului, seara dinaintea întunericului Adânc. Potrivit celor spuse de Nara, în timpul Crepusculului voi fi în stare să găsesc Inima lui Mol. Acum, nu trebuie decât să ajung pe Insula Roet.

Fir, Corvin şi cu mine trecem prin ceaţa oraşului, care este subţire şi strălucitor luminată de soare. Clădirile de aici sunt concepute să impresioneze, imitând strălucitoarele cupole ale Palatului de Aramă, abia vizibile peste apă, când capriciile ceţii îngăduie o privelişte temporară asupra Insulei Roet.

Chiar dacă rezidenţii Casei Subterane îmi ştiu secretul – şi eu pe-al lor – sunt totuşi aripi-roşii şi nu mă simt în largul meu în public. Noi trei suntem îmbrăcaţi astfel încât să ne armonizăm cu ceilalţi. Corvin pare să se bucure de pălăria lui înaltă, iar eu am împrumutat o şapcă albă de la Nara. Ne-am pus toţi trenciuri moderne, cămăşi de mătase şi ghete cu tocuri înalte, lustruite ca nestematele.

Nu pot să spun că-mi plac tocurile înalte. Fir şi Corvin păşesc cu uşurinţă pe bulevardul Trandafirul-dulce – cartierul celor bogaţi li se potriveşte – în timp ce şerpuim printre grupuri de oameni şi strălungi. Îmi ţin capul sus, dar mă clatin

încercând să ţin pasul cu ei. Mă întreb dacă au făcut parte din familii nobile cândva, într-o altă viaţă. Fir emană bunăstare şi autoritate. Lui Corvin – îi arunc pe furiş o privire când ne oprim puţin ca să lăsăm un grup de doamne să iasă dintr-un magazin de tabac –, vânătăile îi dispar rapid, iar el arată surprinzător de bine, ca fiul vreunui nobil, cu părul său blond în vânt şi nasturi de argint.

Mă surprinde uitându-mă la el şi, pentru o clipă, ochii noştri se întâlnesc. Sistemul meu respirator aparent nu ştie ce să facă mai departe cu această informaţie, iar gâtlejul îmi zvâcneşte în tuse. Fir îmi aruncă o privire nedumerită, iar eu înghit în sec şi îmi potrivesc pasul cu al lor, în timp ce ne croim drum pe lângă nişte cărucioare încărcate cu flori de mătase.

Îmi potolesc simţurile. Bineînţeles că e palpitant ca un tânăr chipeş să se uite la tine. Pot să înţeleg dele lui Jey îi place atât de mult. Însă văzându-i pe Fir şi Corvin în hainele lor distinse mi-am adus aminte de altcineva – un adevărat aristocrat, care poartă haine elegante şi comode cu egală uşurinţă.

Dar seara aceea Până şi Găleata de Cărbuni a fost parcă într-o altă viaţă. Înainte ca Jey să fi plecat. Înainte ca eu să fi devenit un Hoinar al Ceţii. Oare lucrurile ar sta altfel acum dacă aş fi rămas, recunoscând totul în faţa lui Zahi? Oare m-ar fi protejat, pe mine şi pe familia mea, de Toiagul de Onix?

Nu. Am citit destule romane de duzină ca să

ştiu că o aripi-roşii nu rămâne niciodată cu prinţul. Ea obţine sabia, sau glonţul, sau ştreangul.

— Fir se opreşte în faţa unui magazin cu vitrine mari, curate.

— Ţine minte, şopteşte ea fioros, aplecându-se spre urechea mea, nu dezvălui cine eşti.

De parcă aş avea nevoie să-mi fie amintit.

— Spune cât de mult adevăr poţi, îmi zice Corvin cu blândeţe. Aşa o să-ţi vină mai uşor.

Mă zgâiesc în vitrina magazinului, la curcubeul de mărgele, dantele şi pene ce împodobesc nişte capete sculptate.

Dl. MONTROSE HORRO, PĂLĂRIER
PĂLĂRII de calitate pe Gustul ales al
DOAMNELOR ŞI DOMNILOR
Pentru toate ocaziile

Firma, cu sculpturile ei bulboase şi vopseaua stridentă, este la fel de pompoasă ca individul care ne întâmpină când intrăm în magazinul aerisit.

— Tinerii mei prieteni! Ce surpriză plăcută.

Proprietarul magazinului se înclină adânc, cămaşa lui apretată pârâind şi lanţul de aur al ceasului de buzunar legănându-se ostentativ pe vesta de mătase. Magazinul miroase a piele şi a pene de strălungi, şi, vag, a funingine. Corvin îşi scoate pălăria. Omuleţul spilcuit mi se adresează:

— Şi ce fermecătoare tânără domnişoară aţi adus cu voi! Vocea îi e şuierătoare şi mieroasă, în

acelaşi timp. Monty Horro. Încântat.

Îmi ia mâna şi o sărută, zăbovind un pic prea mult pentru gustul meu. Mai ales după ce s-a referit la mine ca la o „fermecătoare tânără domnişoară”, ceea ce pare o descriere mai potrivită pentru copii. Apoi se îndreaptă de spate şi-i face teatral cu ochiul lui Corvin, care pare mai degrabă oripilat.

Chiar va trebui să mă obişnuiesc cu toate aceste interacţiuni sociale, pentru că n-am absolut nicio idee ce se petrece.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe… ăă, prietena noastră, zice Fir, o introducere care începe pe un ton de organizator de spectacol, dar sfârşeşte cam jalnic.

— Lin, zice repede Corvin. Prietena noastră Lin.

Mă uit la el întrebător, iar el ridică din umeri.

Monty Horro aruncă o privire sceptică.

— Lin, „fata cu păr blond”. Hmm. Văd că l-ai lăsat pe-al tău acasă, astăzi.

Lin. Horro are dreptate – numele de Lin le au de regulă fetele cu părul blond, culoarea spicelor de lin. Dar după ce am văzut pictura lanurilor de lin, din apartamentul Narei şi Elenei, un covor de flori violet-albăstrii dansând sub vântul primăverii, ştiu de ce Corvin l-a ales pentru mine. Pieptul îmi freamătă. Întotdeauna am crezut că ochii mei erau defecţi, că ar fi trebuit să fie căprui că ai lui Jey. Însă noi două n-am fost niciodată la fel pe dinăuntru. Poate că exteriorul meu nu e atât de

nepotrivit, la urma urmelor.

Atunci, acesta este… *numele* meu?

Am un nume?

Corvin se uită la mine nesigur şi, cu toate că am un nod în gât, îi zâmbesc: *îmi place.* El îşi întoarce capul, cu obrajii îmbujoraţi.

— Deci, sunteţi aici ca să salvaţi oraşul. Monty Horro este un om care trece direct la subiect. E timpul să închid magazinul, oricum, dacă vreţi să mă scuzaţi. Se repede la uşă şi trage zăvorul, oprindu-se puţin la vitrină, înainte de a trage storurile. Ce păcat, e o zi frumoasă, ultima însorită pentru un an de acum încolo. Dar va trebui să ne descurcăm, da? Veniţi cu mine.

Îl urmăm într-o odaie din spate, care e la fel de dezordonată pe cât e cea din faţă de ordonată. El trage un cufăr de sub un raft cu pălării bărbăteşti pe jumătate terminate şi se aşază, făcându-ne semn să luăm loc pe scaunele pliante şubrede care par destinate diverselor puncte de lucru din încăpere. Ne aşezăm şi noi, iar Monty Horro îmi aruncă un zâmbet.

— Aşadar, te duci la un bal în seara asta, domnişoară Lin? Direct din filele unei poveşti. Eşti emoţionată?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, zic eu.

El ridică din umeri.

— Nu contează. Câtă vreme voi, tinerii frumoşi, sunteţi dispuşi să faceţi treburile murdare pentru aceşti pungaşi.

— Nu prea cred… începe Fir, dar Horro face semn din mână să nu se ostenească.

Corvin e tăcut, dar îi văd un muşchi zbătându-se pe falcă.

Monty Horro se apleacă, vorbindu-mi cu o voce joasă, hârâită.

— Bine, domnişoară Lin, cât de multe ştii?

Sunt nedumerită.

— Eu… ăă…

— Ştie esenţialul, intervine Fir. Avem nevoie doar de orice nouă informaţie pe care o ai în privinţa misiunii.

Horro ridică din umeri.

— Misiunea e misiune. Inima lui Mol se află pe undeva pe Insula Roet, iar noi trebuie s-o găsim şi s-o distrugem, înainte ca adepţii bătuţi în cap ai lui Bret-Nef să trezească vulcanul şi să ne prăjească pe toţi. Asta e.

Atitudinea lui sugerează că ar trebui să ştiu exact ce se presupune că o să fac. Însă eu am terminat-o cu delicateţea.

— Inima lui Mol? îmi încrucişez braţele. Habar n-am unde e Inima lui Mol, cum se distruge sau cum mama naibii arată.

Monty Horro îşi mijeşte ochii.

— Crede-mă, ai să ştii de îndată ce ai s-o vezi, draga mea. E protejată de ceva care i-a ucis pe toţi ceilalţi care au fost trimişi s-o găsească.

Mă încordez, făcând eforturi să nu reacţionez pe faţă la cuvintele lui. Există ceva familiar în vocea

sa. Oare l-am mai întâlnit? Nu prea cred; n-am cunoscut prea mulţi oameni. Totuşi, respiraţia lui şuierătoare îmi stimulează memoria.

Fir îşi lasă capul pe spate.

— Cu siguranţă omul nostru de acolo a aflat *ceva.*

Faţa lui Horro se întunecă.

— După părerea mea, s-a implicat prea mult. Dar, aparent, a făcut progrese. O să mă întâlnesc cu ea când ajungem.

Îmi amintesc. Vocile pe care le-am auzit din întâmplare, când eram sub tufa de şapca-broaştei în grădina privată a împărătesei – una dintre ele era a lui Monty Horro. Simt fiori pe şira spinării când mă uit la el, acest rotofei şi scund pălărier care are o părere – aproape comică – prea bună despre sine. Îmi amintesc teama din vocea tinerei femei când el a ameninţat-o.

— Cum rămâne cu Spinul Negru? întreabă Corvin. Şi el o să protejeze Inima.

— O mai spun o dată, se răsteşte Horro. Nu există. Iar dacă există, e un om. Nimic mai mult.

Corvin dă din cap, însă pare tulburat. Cine sau ce este Spinul Negru? Mă pregătesc să întreb, dar tonul lui Horro asupra chestiunii era chiar final.

— Cineva ştie, spune Fir. Cineva de pe insula aia ştie unde este Inima.

Oftează, cu frustrare.

Monty Horro îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— Tu o să vii cu mine, ca asistentă a mea. Va

trebui să porţi ceea ce ai pe tine, bănuiesc. Nu prea elegant, ce-i drept. Mă măsoară din cap până-n picioare. Dar va trebui să scapi de eşarfa aia, draga mea. Gulerele se poartă descheiate până la claviculă. Trebuie ca micul tău gât senzual să se vadă.

— Scuze, zic, ducând o mână la gât. Asta va trebui să rămână.

Horro se încruntă.

— Ei bine, măcar putem să-i schimbăm culoarea? Negru te face să arăţi ca un asasin.

Îi arunc o privire pe care aş vrea s-o ia drept misterioasă.

— Aş putea fi un asasin.

El chicoteşte şi mă bate peste nas cu un deget încărcat de bijuterii.

— Şi eu la fel. Şi ghici care dintre noi n-ar fi bănuit?

Înghit în sec, iar crestătura de pe gâtul meu îmi dă un spasm.

— Lin nu are o ţintă, zice Corvin. Ea merge acolo pentru Inimă, nimic mai mult.

Horro pufneşte.

— Merge acolo pentru a-şi îndeplini misiunea, indiferent ce presupune asta. Se uită din nou la mine. Cred că cea mai bună şansă a ta, în acest moment, e să speri că fie Comandantul, fie vreunul dintre fiii lui are o slăbiciune pentru brunete, draga mea.

— Nu, spune Corvin şi vocea lui e tăioasă acum.

N-o să-i cerem să facă nimic din ceea ce nu vrea să facă.

— L-ai văzut pe admirabilul Zahi Zan. Tonul lui Horro e degajat şi zâmbeşte cu afectare. Bineînţeles că vrea să facă.

Îmi face şmechereşte cu ochiul, ceea ce îmi răscoleşte stomacul.

— Parcă Zahi Zan studia la Templul lui Rasus, nu? zic eu şi sper că faţa mea nu arată la fel de pierită cum mă simt.

— Vezi? agită Horro un deget la Corvin. E foarte informată.

— El o să fie la Crepuscul, zice Fir. Toţi nobilii vor fi acolo.

Bineînţeles că o să fie şi el.

— Planul n-o să meargă, zic eu. Nu mă pot duce la Crepuscul, dacă Zahi Zan va fi acolo. El… mă cunoaşte.

Ceilalţi trei se întorc către mine şi simt că până şi capetele sculptate presărate prin încăpere se uită uimite la mine.

— Ce limba focului vrei să spui? întreabă Horro.

Corvin pune o mână pe antebraţul meu. *Spune cât de mult adevăr poţi.*

— Eu… uneori mai desprăfuiesc bujorii, când e lumină-de-odihnă. Tata e unul dintre maeştri grădinari de pe Insula Roet.

Horro mi-aruncă o privire fioroasă.

— Tatăl tău e simpatizant al cauzei noastre?

Mă blochez. Nu m-am gândit dacă tata ar fi de

acord ca eu să ucid un zeu. O plantă, sigur nu. Dar un zeu? Nu ştiu.

— E plecat, răspund eu. Se ocupă de mălura grâului, în est.

Simt o eliberare de tensiune dinspre Corvin şi Fir.

— Atunci nu are importanţă, zice Horro. Acum, ce-i cu prostia aia că îl cunoşti pe fiul împărătesei? O să te recunoască?

Evit privirile celorlalţi.

— Da.

Horro se încruntă.

— Eşti absolut…?

— Da.

— Nu contează, zice Fir. Identităţile voastre vor fi ascunse, la urma urmelor.

Horro se uită la ea, dar dă din cap.

— E riscant, dar ai dreptate. Deşi ar fi fost mult mai simplu să merg cu o necunoscută. Sau daţi-mi-o pe leneşa aia idioată, Sunny.

— Trebuie să fie Lin, zice Corvin. Ea are pregătirea pentru asta.

Horro ridică din umeri.

— Eu doar fac ce zice Nara.

Se ridică şi îi urmăm exemplul.

— Hai să încercăm ceva extraordinar de prostesc, da? O să aduc trăsura. Trebuie doar să iau costumele. Se întoarce apoi spre mine: Mă întorc după tine într-o clipă, draga mea.

Ce? Să mă duc cu el? Şi a spus cumva

„costume”? Mă uit la Fir, sugerându-i din priviri că nu vreau, dar Fir mă ignoră. Monty Horro face o plecăciune ca la carte, ridicolă, şi ne despărţim. Eu tremur, clătinându-mă pe tocurile înalte, iar Corvin mă ia de braţ şi mă conduce încet afară din magazin.

Înapoi pe strada aglomerată, îl aşteptăm pe Horro să vină cu trăsura. Corvin se sprijină de poarta de fier care străjuieşte o alee îngrijită. Mă întorc spre el.

— M-am săturat de deghizări, ţin să te anunţ.

Fir râde.

— Nu sunt deghizări adevărate, prinţesă. Sunt costumaţii de carnaval.

— Costumaţii!

Fir rânjeşte afectat.

— Este un bal mascat.

— Blestemată gaură de foc a lui Mol!

Mă sprijin lângă Corvin, simţind metalul cald prin haine.

— L-am auzit pe Monty spunând că o să-ţi aducă un încântător deux-pièce, continuă Fir. Lady Petale Roz cea Neîmbrăcată. Doar o perucă sofisticată, din câte am înţeles. Şi nişte… frunze.

— Măi să fie, zic eu, calmă, ce simţ al umorului! Ai tăiat gâtul cuiva pentru asta?

Fir pufneşte în râs.

— Oricum, zice, sper că ai făcut baie de curând.

— N-am făcut.

Deşi mi-ar fi plăcut; ceaţa subţire deja mi-a

umezit hainele.

O trăsură, sclipind galbenă în razele piezişe ale soarelui coborât, vine uruind în faţa magazinului. Înaintea ei, doi strălungi cu înfăţişare arţăgoasă, împodobiţi cu panglici roşii de satin la gât, îşi mişcă în loc picioarele cu gheare, nerăbdători.

O trăsură. Citisem despre ele, desigur. Le văzusem trecând pe stradă. Dar de ce asta mi se părea atât de mare şi de instabilă? Fir se duce să-i vorbească vizitiului.

Corvin pare îngrijorat.

— Ţine minte, Horro nu ştie despre tine.

— Ce sunt, adică.

— Cine eşti, zice el. Nu ştie să te ferească de orhideea incandescentă. Se uită în ochii mei. Ţine-te departe de orhidee. O să te dea de gol.

Mârâi, frustrată:

— Nici măcar nu ştiu unde e!

El se sprijină de poartă.

— Iscoada noastră zice că e bine păzită şi că va fi scoasă afară numai când va fi dezvelită de către împărăteasă. Doar ţine-te departe.

— O să încerc.

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus mai devreme, murmură el. E alegerea ta să faci asta.

Îmi încrucişez braţele.

— Halal alegere, nu? De vreme ce nu poate fi făcută decât de o... mine. De o Lin.

— Îmi iubesc sora, zice el încet, dar nu are mereu dreptate.

Nu reuşesc să descifrez expresia lui încruntată. Desigur, aceasta va fi o misiune periculoasă, dar mai e ceva mocnind sub înfăţişarea lui.

— Tu crezi în cultul ăsta al lui Bet-Nef? îl întreb. Adică, sunt ei gata să facă ce zice Nara că vor să facă?

Corvin dă din cap.

— De bună seamă că sunt. Îi iscodim de luni în şir. Mulţumită ţie, acum ştim că execuţiile care au avut loc au fost orchestrate de însuşi Toiagul de Onix. El a semănat frica de aripi-roşii în rândul preoţilor Templului. Mă studiază. Şi doar nu crezi că a fost imaginaţia ta cea care aproape m-a lăsat fără viaţă în gang, nu-i aşa?

— Nu. O văd pe Fir uitându-se în partea cealaltă a străzii, cu umerii încordaţi. Întotdeauna vigilentă. Şi… îmi pare rău pentru atunci.

Corvin schiţează un zâmbet.

— Mă simt mai stupid pentru povestea aia decât pentru orice altceva. Tu nu aveai nevoie mine ca să te apăr. Nici de mine, nici de altcineva.

— Asta nu-i adevărat, zic eu, încet.

— Numai că, începe el, simt că mai e ceva despre care Nara nu ne spune.

Mă uit pătrunzător la el.

— Crezi că minte? Şi eu mă duc acolo să-mi risc viaţa?

— Nu. Nu, nu minte. Numai că sunt atâtea lucruri pe care nu le ştim. Atâtea lucruri pe care nu le putem şti decât după ce treaba e terminată. Îmi

atinge braţul. Decât după ce e terminată de către o Lin.

Zâmbesc.

— Îţi mulţumesc pentru nume, apropo.

El se sprijină din nou de gard, cu privirea în altă parte.

— Nu-i nevoie să-l păstrezi.

— E singurul pe care-l am.

— Ai grijă, îmi spune Corvin. Zahi Zan nu e de încredere.

— Nicio grijă. Îmi vâr mâinile în buzunare. O să mă descurc cu Zahi Zan.

Realitatea mă loveşte şi mă înfior chiar şi în această ceaţă caldă. Palatul de Aramă. Iarba. Bujorii.

Şi... o inimă?

Fir se apropie de noi.

— Horro o să se întoarcă imediat. Mai bine intri. E indicat să nu stai în stradă, dacă nu e nevoie.

Deschide uşa trăsurii şi o scară de metal se desfăşoară până jos. Mă uit în cupeul întunecos. După o clipă, ea întreabă:

— Care-i problema? N-ai mai mers niciodată în vreuna dintr-astea?

— Nu prea.

— Nu prea?

— Nu.

Corvin pune o mână pe uşă.

— Te simţi bine?

Asta-i ridicol. Sunt bine. Sunt bine.

— Eu, ăă… cred că pur şi simplu nu-mi place ideea că nu am control asupra locului în care mă duc.

Fac asta exact pe dos. Ar fi trebuit să-mi spun mie însămi adevărul şi să-i mint pe ei.

Corvin intră în trăsură, care scârţâie şi se clatină sub greutatea lui.

— Înţeleg, zice el, întinzând o mână. Uite, încă nu pleacă nicăieri. Vino şi stai înăuntru un minut. O să te obişnuieşti cu ea.

Trag aer în piept şi îmi împletesc degetele cu ale lui, iar el dă din cap, liniştitor. Însă, exact când pun vârful piciorului pe treapta de metal, glasul lui Monty Horro latră-şuieră umplând strada.

— Urcă odată, urcă! Rasus, o să întârziem!

Ajunge la noi, cărând o geantă de piele şi purtând un costum chiar mai ridicol decât cel de mai devreme. N-am idee drept cine s-a costumat – nu-mi pot imagina că vreun personaj din istorie sau din literatură s-a afişat cu un asemenea trenci auriu şi un guler foarte înalt.

— Ce-ţi închipui că faci? zice arătarea către Corvin din trăsură. Ieşi afară. Ăsta nu e un taxi. Se întoarce spre Fir. Voi doi veniţi după noi. Să vă purtaţi ca nişte aristocraţi, da? Dar fără să atrageţi prea mult atenţia. Invitaţiile alea n-au fost uşor de obţinut şi nu vor ţine, dacă sunt cercetate îndeaproape.

Fir se dă la o parte din calea lui Horro, iar Corvin deschide uşa mică de pe cealaltă parte a

trăsurii, sărind pe pavaj. Mai înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Monty Horro m-a împins înăuntru, împreună cu geanta lui, s-a urcat pe bancheta din faţa mea şi i-a spus vizitiului să-i dea drumul. Pornim cu o smucitură şi sunt lipită de speteaza banchetei. Până am izbutit să mă adun îndeajuns cât să mă uit pe fereastră, ne-am hurducat după colţ şi Corvin şi Fir n-au mai fost de văzut.

Mă izbeşte greaţa. Închid ochii. Cum pot face oamenii asta în mod frecvent?

— Uite-ţi costumul.

Horro aruncă un sac înspre mine. Trenciul lui de satin auriu luceşte în lumina murdară a ferestrelor.

→ Foarte bine.

El bate darabana pe genunchi.

— Dă-i drumul, atunci.

Stomacul mi se strânge când cotim din nou după un colţ.

— E sigur să te schimbi de haine într-o trăsură în mers?

Horro pufneşte.

— Deschide sacul, tărtăcuţă.

Îl deschid şi găsesc numai o mască roşie sclipitoare.

— Nu trebuie să câştigăm concursul de costume, zice el. Avem nevoie doar să nu fii tu recunoscută.

— Ah. Desigur.

Îmi pun masca pe faţă, strângând bine panglica

la spate. Mă străduiesc să zâmbesc.

— Cum arăt?

— Ca un oarecare, zice el, exact ce vrem. Se apleacă spre mine: Ţine minte, asta e ultima noastră şansă. Şi dacă Nara zice că tu trebuie să fii aceea, atunci tu trebuie să fii. Eu nu-i pun deciziile la îndoială. Ea e tot ce mai stă între oraşul ăsta şi distrugere, aşa că ai naibii grijă s-o faci mândră sau te spintec cu mâna mea. Acuma, ascultă, Toiagul de Onix o să treacă la acţiune când răsare steaua Bel. Ai timp numai până atunci ca să găseşti şi să distrugi Inima. Dacă dai greş – ei bine, m-aş bucura să nu-mi ardă casa din temelii.

Să-ţi vezi casa arzând din temelii cu siguranţă nu e deloc o bucurie, după cum ştiu bine. Dar să mori ars-sufocat de lavă e mai rău. Horro nici măcar nu menţionează de oamenii din acest oraş care n-o să fie în stare să fugă la timp, dacă va erupe Mol.

Întorc capul. Nimic din toate astea nu mi se pare real. Sunt prinsă în mitologie. Dar probabil e singurul motiv pentru care exist. Aş fi imposibilă în lumea reală.

— Ca asistentă a mea, mă vei însoţi în salon, când vom ajunge. Horro îşi aranjează manşetele de dantelă. Eu o să vorbesc cu Maiestatea Sa Imperială şi pe tine o să te trimit de-acolo cu vreo treabă oarecare. Urmează poteca strălungilor până ieşi pe poarta spre Bazinul îngerului Lung. Sunny te va aştepta acolo – m-a asigurat că a făcut

progrese. Mijeşte ochii. Să ai grijă să spună tot. Cineva de la palat ştie unde se află Inima. Să fiu sincer, murmură el, ar trebui să-l răpim pur şi simplu pe filfizonul de fiu al împărătesei şi să *smulgem* informaţia de la el.

Privesc străzile cenuşii ale oraşului Caldaras tremurând pe lângă noi, străfulgerări de cărămizi înceţoşate şi oameni fără chipuri. E greu să-mi închipui ceva atât de cumplit şi de strălucitor ca un val de lavă existând aici. Nimic din toată povestea – Inima, cultul lui Bet-Nef, Mol – nu pare măcar posibil. Întunericul Adânc e la ani, eoni depărtare, nu ore. Însă acum, cu vorbele lui Monty Horro încă şuierându-mi în urechi, pieptul îmi arde cu o nouă hotărâre.

Nimeni n-o să pună mâna pe Zahi Zan.

Servitorii sunt costumaţi în salopete albe lucioase ca sticla; nu e nevoie de trenciuri aici, câtă vreme cenuşa e ţinută la distanţă. Poartă părul tuns scurt, pieptănat şi băţos ca părul de păpuşă. Un bărbat întinde o mână îmbrăcată într-o mănuşă albă pentru a-l ajuta pe Monty Horro la coborârea din trăsura care saltă şi se leagănă la fiecare mişcare a lui, iar o femeie scoate geanta de piele de sub banchetă. Nimeni nu mă ajută pe mine, când mă dau jos, stângace, din cupeu. N-are importanţă.

Când păşesc în lumina slabă a soarelui, sunt din nou copleşită de prospeţimea şi culoarea Insulei Roet. Pajişti verzi, risipă de flori, un cer mai

albastru decât are dreptul să fie ceva real. Extravaganţa priveliştii e ameţitoare. Sângele parcă se înviorează prin inimă încă şi încă o dată, în timp ce privesc, ritmul său în urechi, vâjâitul circulaţiei lui prin vene. *Aceasta este dorinţa pasională,* îmi dau eu seama. Doresc pasional locul acesta.

Deşi Crepusculul nu e prevăzut să înceapă decât peste câteva ore, nobilimea a ieşit afară să privească apusul. Pajiştile, împânzite cu prietenii cu Zahi ultima oară când fusesem aici, deja mişunau de oaspeţi viu coloraţi de toate vârstele, mulţi dintre ei ascunzându-se sub măşti împodobite cu pietre scumpe sau etalându-şi gulere de pene sau aripi largi, sclipitoare. Mă uit în jos la bluza mea de mătase… acceptabilă.

— Adu-mi geanta.

Monty Horro îmi aruncă ordinul înainte de a fi condus repede de servitori – sau el conducându-i pe servitori – spre o uşă elegantă, care se înalţă două etaje pe strălucitoarea faţadă de aramă a palatului. Vizitiul nostru se răsteşte la strălungi să se mişte, iar aceştia duc trăsura de acolo. Nu îmi pare rău s-o văd plecând.

Geanta de piele a lui Horro e greoaie, dar izbutesc să intru pe uşa mare şi să mă împleticesc după el.

În pofida vechimii sale – cel puţin două secole, dacă nu pui la socoteală modernizările –, Palatul de Aramă nu-ţi dă impresia de relicvă. Lungul hol de

la intrare care mă întâmpină scânteiază de viaţă. Ultima rază a soarelui pătrunde nestingherită înăuntru prin geamul ferestrelor înalte ale holului de intrare, îmbăind straturile largi de flori de piatră şi copăcei. În fântâna cea mare, apa fierbinte scoate neîncetat aburi din mâinile întinse ale unei femei din spinarea a ceea ce este, cu siguranţă, strălungul cu înfăţişarea cea mai prietenoasă. Câţiva nuferi cărnoşi plutesc dedesubt şi mici peruşi temerari, pe care nu-i deranjează aburul, stau cocoţaţi fericiţi pe denivelările şi muchiile fântânii, ciripind şi înfoindu-şi penele.

Dincolo de fântână, Monty Horro şi servitorii o iau la stânga, iar eu îi urmez într-o încăpere cu tavan înalt, cu mobilier aurit şi o pardoseală decorată extravagant cu picturi de animale, grădini şi stele. Pereţii sunt oglinzi înalte, alternând cu ferestre înalte. Cu coada ochiului, nu pot spune exact dacă reflexia mea se află în această cameră sau în curcubeul de flori care se îngrămădesc afară, în asfinţitul soarelui.

— Aici, aici! zice Horro nerăbdător, făcându-mi semn.

Pun geanta de piele între picioarele din faţă ale unui leu pictat pe podea, lângă el. Horro face semn celor doi servitori să plece şi-mi arată geanta.

— Am nevoie de lucrurile mele. Scoate-le din geantă. Împărăteasa va veni în orice clipă pentru masca ei.

Deschid geanta şi scot o cutie învelită în

mătase.

— Acolo, acolo!

Horro îmi indică o măsuţă delicată, iar eu aşez cutia şi încep să scot şi restul conţinutului genţii – cele ce trebuie pentru cusut, un borcănel de clei, o pereche de foarfeci ascuţite.

Câteva minute mai târziu, ni se alătură un grup de persoane, care apar pe o uşă migălos lucrată şi împodobită cu o oglindă. Procesiunea îmi aminteşte de floarea preotul-la-altar, care domină un colţ absolut superb din dom. Însă, în loc de un lujer strălucitor, încărcat cu polen, o femeie se ridică în mijlocul acestui tablou botanic, satinul de culoarea lavandei, pal, al mânecilor sale lucind în apusul reflectat de oglinzi. Câteva servitoare îmbrăcate în alb o înconjoară, corpurile lor aplecate închipuind petalele mari şi ivorii ale florii.

Femeia în satinul lavandă e înaltă, cu sprâncene groase şi negre şi un nas a cărui punte iese în afară în partea de sus şi coboară într-o linie aproape verticală. Păşeşte cu încrederea degajată a celor foarte puternici. Împărăteasa.

Monty Horro se grăbeşte spre ea, fluturând din degetele lungi şi ţuguindu-şi buzele.

— Bine ai venit, domnule Horro, zice împărăteasa. Îţi mulţumesc că dai o mână de ajutor costumului meu pentru diseară.

— Maiestatea Voastră Imperială, şuieră Horro, este o onoare să vă revăd. Sper că veţi fi mulţumită de calitatea şi înfăţişarea măştii pe care

am conceput-o pentru acest eveniment spectaculos.

Împărăteasa schiţează un zâmbet amabil; apoi privirea ei se opreşte asupra mea. Nu trebuie să-mi reamintesc capitolele pe care le-am citit despre etichetă; sub privirea aceea autoritară, braţele mi se îndreaptă şi corpul face o plecăciune din instinct.

Ea încă mă priveşte când mă ridic din plecăciune.

— Nu am făcut cunoştinţă, nu-i aşa? mă întreabă.

Eu mă cutremur. *Ochi, din nou, atâţia ochi aici, în lumea de afară.*

Monty Horro face gesturi largi:

— Aceasta este asistenta mea, Lin.

Zâmbesc politicoasă, concentrată să par normală.

— Văd că ţi-ai pus deja costumul, zice împărăteasa şi, fără să vreau, duc mâna la masca mea roşie sclipitoare.

Îl simt pe Horro încremenind, dar împărăteasa nu face alt comentariu, ci îşi întoarce atenţia la cutia învelită în mătase din capătul aurit al mesei.

— Am ales un satin lucios, după cum veţi vedea, zice Monty Horro, desfăcând panglica înzorzonată a cutiei. Şi, înainte de a începe… – îmi aruncă o privire – probabil ar trebui să-i cer asistentei mele să dea fuga să-mi aducă…

Se întrerupe brusc, atunci când uşa dinspre hol

de deschide şi un bărbat intră cu paşi hotărâţi în salon. Este înalt şi subţire, cu păr roşcat, cârlionţat, care atârnă de sub domul chel al capului ca algele de o piatră. Ţinuta lui este a unui nobil, dar poartă o haină de o nuanţă de verde care, dacă ar fi fost târâtă prin ţărână şi fiartă, ar fi putut semăna cu verdele uniformei grădinarilor. Bărbatul acesta, aşadar, trebuie să fie maestrul Fibbori, grădinarul-şef de pe Insula Roet.

Care o cunoaşte pe Jey.

Mă întorc repede cu spatele, aranjând pernuţele de ace, foarfecile şi metrul de croitorie pe o lungă masă laterală. Rămân cu spatele la grădinarul-şef, cu ochii în oglinda din faţa mea.

— Ah, maestre Fibbori, zice împărăteasa. Te-am aşteptat în Salonul Ceaiului acum o jumătate de oră. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

Maestrul Fibbori îşi drege glasul.

— Regret, Maiestatea Voastră, *că...*

— Ce anume? întreabă împărăteasa. Pe cuvânt, eşti tulburător de abătut.

— Îmi cer iertare, Maiestatea Voastră, spune Fibbori. Eu... E mai bine dacă vă arăt.

Se întoarce spre uşă.

— Onna!

Onna, fata pe care am învăţat-o să desprăfuiască bujorii. E din ce în ce mai bine. Privesc în oglindă şi stau nemişcată. Onna intră pe uşă, mult mai palidă şi mai nefericită decât ultima oară când am văzut-o. Ţine în braţe un ghiveci

conţinând ceea ce arată ca o creangă arzând.

Mă aplec, scrutând oglinda, când Onna înaintează în încăpere. Ceea ce ţine în braţe nu e o ramură arzând, de fapt, ci cea mai neobişnuită floare pe care am văzut-o vreodată. Tulpina ei e lungă şi neagră, cu luciul şi textura cărbunelui. Petalele sale – mijesc ochii – cele câteva petale, aranjate aproape vertical, sunt late şi de un oranj viu cu margini încreţite, şi *luminează,* dansând prin aer ca flăcările.

Dar tulpina principală a plantei e frântă, răsucită şi deformată ca un picior rupt.

Mă întorc spre ea, hipnotizată. Structura şi forma frunzelor acestei plante sunt într-un fel asemănătoare cu orhideea sturz-albastru pe care o am acasă, numai că aceasta e mai mare şi mai lată, mai îndrăzneţ curbată şi încreţită. Frunzele se înalţă şi luminează ceva mai intens când mă uit la ele.

Mi se încordează toţi muşchii. Aceasta este orhideea incandescentă. Instinctiv, înşfac foarfecele şi le ţin lângă şold.

— Asta e orhideea mea? întreabă împărăteasa, cu voce impasibilă.

Nu o cunosc îndeajuns de bine încât să ştiu dacă tonul acesta e periculos.

— Da, Maiestatea Voastră, zice Fibbori, frângându-şi mâinile. A fost un accident.

— Văd asta. Ce ai de gând să faci în această privinţă?

Îmi ţin răsuflarea. Planta ruptă luminează stins, ţinându-se de ciotul de la bază doar în câteva aşchii. Nimeni nu observă frunzele luminoase – aparent, chiar dacă legenda este adevărată, orhideea incandescentă este prea vătămată ca să mai reacţioneze la prezenţa mea. Am scăpat, deocamdată, de planta care m-ar fi trădat. Este un noroc incredibil.

Şi, cu toate acestea, când frumoasele frunze încep să pâlpâie de parcă ar fi ştiut că sunt pe moarte, inima mi se întristează.

Onna aranjează ghiveciul, scoţând o fâşie de pânză groasă de sac şi vorbind în neştire:

— Trebuie doar să îndreptăm tulpina, Maiestatea Voastră…

E cât pe-aci să scape cârpa pe jos. Gura maestrului Fibbori se aspreşte, dar Onna continuă să trăncănească, roşie la faţă.

— Trebuie să aplicăm o pânză bună pentru bandaj… aşa… o legăm şi…

— Ca pe o roşie, zice împărăteasa cu o dezaprobare subînţeleasă.

Maestrul Fibbori încuviinţează dând din cap, iar pe obraz i se zbate un muşchi. O ajută pe Onna să înfăşoare pânza de sac în timp ce orhideea tresare şi se scutură. Împărăteasa priveşte în tăcere, iar Monty Horro arată încântător de scandalizat.

Dar mie mi-e rău. Frunzele de flacără ale acestei uluitoare plante sunt aproape întunecate. Sunetul jumătăţilor rupte ale tulpinii negre

frecându-se una de cealaltă, când pânza de sac le forţează să stea la locul lor mă râcâie pe nervi. Poate că n-o cunosc bine pe această orhidee incandescentă, dar cunosc orhideele, iar ele nu sunt nici pe departe ca roşiile.

Am jurat să găsesc orhideea asta şi s-o smulg din rădăcinile ei trădătoare. Acum, când moare, tot ce trebuie să fac este s-o las să-şi dea duhul. Dar totul în mine protestează. Fiecare părticică a sufletului meu mă zgârie pe sub piele; picioarele şi degetele ard de dorinţa de a interveni cumva. Tata nu i-ar lăsa să facă operaţia asta oribilă, letală, unei orhidee atât de nobilă ca aceasta. Şi nici eu nu pot sta deoparte, fără să fac ceva.

Strângând foarfecele în mână, mă strecor pe lângă toţi ceilalţi şi dau fuga la fântâna de la intrare. Le înmoi ţinându-le o clipă în apa clocotită şi lamele ies strălucitoare şi sterilizate. Nimeni nu-mi dă atenţie când mă întorc grăbită. Maestrul Fibbori şi Onna sunt prea ocupaţi să se lupte cu frica şi cu pânza de sac murdară, Monty Horro e prea ocupat să-i urmărească amuzat, iar Maiestatea Sa şi cârdul de slujnice sunt prea ocupate să-şi dea aere de judecători.

Mă apropii de ghiveci şi, cu o mişcare rapidă, întind foarfecile şi tai planta de la bază. Cele două jumătăţi ale tulpinii negre şi bogăţia de frunze chircite, aproape negre, cad la podea, lăsând în urmă un mic ciot ieşit la suprafaţa pământului.

Se lasă o tăcere mormântală. Horro şi Onna

rămân cu gurile căscate la mine. Fibbori nu spune nimic, dar mă fulgeră cu ochii lui vioi.

Împărăteasa se întoarce spre mine, încruntată.

— Cine spuneai că eşti?

Există ceva familiar în privirea ei – senina siguranţă de sine specifică celor au foarte multă putere. Am mai văzut-o şi la Zahi Zan, şi la Toiagul de Onix.

Îmi las mâinile pe lângă corp, foarfecile lovindu-mă pe coapsă.

— Numele meu e Lin, Maiestatea Voastră.

Cei din jurul meu abia mai îndrăznesc să respire. În liniştea nefirească, aud cântecul slab al păsărilor şi apa curgând dinspre fântâna din hol.

Împărăteasa se uită la rămăşiţele plantei de la picioarele mele.

— M-ar interesa să aud, domnişoară Lin, de ce ai ales să tai, sub ochii mei, un exemplar rar din cea mai valoroasă specie botanică din Caldaras, mai ales ţinând cont că noi, Comandantul şi cu mine, plănuiserăm că va fi piesa principală a serbării din seara asta, unice într-o mie de ani.

Spre cinstea lui, Monty Horro face un pas înainte.

— Maiestatea Voastră, îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta. Lin este ucenica mea. Distrugerea orhideei cade asupra capului meu.

Vocea lui picură ameninţări.

Împărăteasa îi aruncă o scurtă privire, apoi se întoarce înspre mine, dar nu mai zice nimic.

Cineva dregându-şi glasul neconvingător tulbură atmosfera şi cu toţii ne uităm la maestrul Fibbori, care se încruntă la mine.

— De fapt, Maiestatea Voastră – se întoarce spre ea – orhideea nu este distrusă. Împărăteasa ridică o sprânceană neagră. Dacă mă gândesc mai bine, continuă Fibbori, cred că tăierea de la bază ar putea fi cea mai bună şansă de recuperare a plantei.

În tonul lui se simte dezgustul, când continuă:

— Vedeţi, orhideea incandescentă – toate orhideele – sunt predispuse la infecţie când sunt deteriorate. Dacă rana este destul de severă, o amputare sterilă cât mai aproape de rădăcini este cel mai înţelept lucru de făcut.

— Înţeleg. Împărăteasa mă priveşte atent. În cazul acesta… bravo, domnişoară Lin. Mare păcat că nu vom avea o orhidee de dezvelit la Crepuscul, dar cel puţin nu am pierdut-o definitiv. Îşi strânge buzele. Poate ai vrea să te gândeşti la o slujbă la noi, să lucrezi cu plante, în loc de pălării.

Desprinde un evantai de culoarea lavandei de la brâu, îl deschide şi spune:

— Acum, domnule Horro, vorbeşte-mi despre noua tehnică de a împodobi cu mărgele despre care mi-ai pomenit.

— Desigur, Maiestatea Voastră, spune Horro, înclinând respectuos capul. Domnişoară Lin, te superi dacă te rog să-mi aduci câteva flori proaspete de albăstriţe? Dacă găseşti vreuna,

vreau să spun. Du-te.

Mă expediază şi, în sfârşit, voi fi liberă să mă întâlnesc cu Sunny, la Bazinul îngerului Lung.

— Domnişoară Lin, spune o voce poruncitoare când ajung la uşă.

Mă întorc pe-un călcâi.

— Mă întreb, continuă împărăteasa, dacă, în timp ce eşti pe afară, l-ai putea anunţa pe fiul meu, Zahi, că domnul Horro a sosit cu o mască pentru el? Cred c-o să-l găseşti în labirintul de gard viu. Mulţumesc.

Dau din cap şi mă grăbesc să ies din salon, simţind că-mi îngheaţă sângele în vene. *La dracu'.* Nu pot să nu mă supun ordinului împărătesei. Pot doar spera că amurgul şi masca o să-mi ascundă identitatea de Zahi Zan. Dar ce-o să spun dacă mă recunoaşte? Ce-o să fac dacă nu mă recunoaşte?

Holul de la intrare e plin de lume acum, oaspeţii îndreptându-se spre ceea ce bănuiesc că e un soi de mare sală de bal, în capătul celălalt. O zăresc de la distanţă – strălucitoare, cavernoasă, tapetată cu draperii arămii şi flori aurii.

O mână mă atinge pe umăr. Maestrul Fibbori m-a urmat afară din salon şi acum stă în umbra unui suport înalt de flori, ţinând în braţe ghiveciul cu orhideea. Îmi aruncă o privire de nepătruns.

— Domnişoară... Lin, nu-i aşa? Ciudat, îmi aminteşti foarte mult de una dintre cele mai puţin talentate ucenice de grădinar ale mele.

Îmi ridic bărbia.

— N-o să mă certaţi pentru c-am salvat planta, nu-i aşa?

El mă priveşte atent câteva clipe.

— Nu, zice. Dar trebuie să îţi pun o întrebare. Cât de sigură ai fost că faci ceea ce trebuia?

Ridic din umeri.

— Am acasă o orhidee sturz-albastru. Asta aş fi făcut pentru ea.

El dă din cap.

— Logic. Spune-mi, ce ştii despre orhideea incandescentă?

Face semn spre tulpina retezată şi frunzele ofilite care zac pe pământul ghiveciului ca nişte păsări moarte.

— Drept să spun, nu prea multe.

— Ei bine, zice el, specimenul pe care l-ai salvat astăzi este singurul care a fost găsit vreodată. E mai valoros decât tot Palatul de Aramă. Mai valoros decât toate comorile lui Rasus.

Trag aer în piept.

— Eu… asta e de înţeles, bănuiesc.

— Da, zice Fibbori. Şi dacă ai fi îndrăznit s-o strici în faţa Maiestăţii Sale Imperiale, pedeapsa ta ar fi fost moartea pe loc.

— Fierberea? întreb, plină de speranţă.

— Spânzurătoarea, spune el.

— Dinţii putrezi ai lui Rasus! exclam eu, înainte să-mi iau seama. Păi, atunci e un lucru bun că n-am omorât-o.

— Dinţii putrezi ai lui Rasus, într-adevăr.

Vocea maestrului Fibbori este aspră, dar simt şi un zâmbet ascuns.

Las mirosurile de aramă, apă şi flori îngrijite din holul de la intrare pentru miresmele de afară, de iarbă şi de flori de noapte. Soarele a apus rapid, deşi Crepusculul nu va începe, oficial, decât la răsăritul lui Bel. Cel mai strălucitor astru de pe cerul nopţii, Bel este cunoscută şi ca Regina Stelelor, fiindcă va domni tot anul care vine.

În timp ce mă îndepărtez de Palatul de Aramă, văd că au mai rămas câţiva oameni pe pajişte. Luna a răsărit deja şi, la lumina ei, văd un fermecător labirint de gard viu într-un colţ al parcului. Împărăteasa a spus că Zahi va fi acolo.

Niciodată n-am mai văzut cu adevărat lumina lunii – doar chestia slabă, difuză, care se cerne fin printre norii pe care Mol îi scuipă peste noi, în oraşul de jos. Dar această lumină a lunii e pură, puternică. În timp ce merg printre flori, văd cum îmi schimbă culoarea pielii, şi a zidurilor palatului, şi a petalelor. O adiere de vânt mângâie iarba şi brazdele de flori, înfiorându-le în valuri jucăuşe. Mi se prinde în păr, ridicându-mi şi răsucindu-mi şuviţele, gâdilându-mi pielea capului.

Ştiu de ce Mol şi-a lăsat inima aici; deja locul ăsta îmi atinge coardele inimii. Urmez sunetul apei spre labirint. Frunzele întunecate, albăstrii ale gardului viu sunt de un albastru mai închis, noaptea, zidurile unui tainic tărâm magic, ieşit parcă dintr-o poveste de-a mamei May. Când intru

pe culoarele labirintului, cu terenul nisipos de sub picioarele mele la fel de moale ca puful, mă aştept oarecum să găsesc un prinţ alter aşteptând aici.

Zâmbesc. *Poate că mă transform în Jey.* Zâmbetul îmi dispare rapid, totuşi. Jey a terminat-o cu poveştile acum. A terminat-o cu mine.

Degetele mele trasează contururile pereţilor, în timp ce mă aventurez în interiorul lor. În apropiere, aud voci întrepătrunse cu sunetul unei fântâni clipocind. Primul meu gând e să fac cale întoarsă. Dar mă opresc. Am fost trimisă să-l chem pe Zahi Zan. Dacă n-o fac, o să trezesc suspiciuni. Iar găsirea Inimii e mai importantă decât orice altceva; nu pot pune în pericol misiunea.

Îmi ţin respiraţia şi mai fac vreo doi-trei paşi precauţi mai aproape, până ce ajung la un colţ şi descopăr un spaţiu larg deschis – mijlocul labirintului.

În faţa mea, mici şuvoaie de apă se înalţă şi cad într-un bazin înconjurat de dale mari de piatră. Aerul e înceţoşat aici, dar cu vapori de apă, nu cenuşă. Două persoane stau lângă bazin, cu spatele la mine, umăr lângă umăr, capetele plecate unul spre celălalt. Râsete. O tânără se întoarce pentru un scurt moment ca să arunce o floare – o delicată arginţică-perlă, mi se pare – în bazinul din spatele ei. Zâmbetul ei este fermecător, trăsăturile chipului, perfecte.

Este aceeaşi fată care purta rochia galben-unt, în ziua în care am văzut-o cu Zahi Zan pe pajişte.

Şi este el, din nou, lângă ea. Îl recunosc chiar şi de la distanţa asta. Părul îi este ciufulit. Stă lăsat pe spate, tolănit pe piatră cu aerul calm al proprietarului, şi spune ceva ce nu pot desluşi. Fata Galben-unt râde din nou şi îşi aşază capul pe umărul lui.

Mă aplec peste gardul viu.

— Zahi Zan!

Două feţe se întorc spre mine. Zahi mijeşte ochii prin semiîntuneric.

— Da?

— Mama dumneavoastră vă aşteaptă în salon! V-a sosit masca.

În timp ce mă întorc, o aud pe Fata Galben-unt întrebând:

— Cine a fost, o servitoare?

Cu o bruscă durere în stomac, îmi găsesc drumul prin labirintul de gard viu. Străbat pajiştea în fugă, trec pe lângă nişte colibe ale servitorilor care arată ca o uriaşă omidă adormită, şi pe lângă domul de sticlă al grădinii împărătesei. O speranţă cum n-am ştiut că aveam se revarsă într-un torent năvalnic. M-am minţit pe mine însămi, nu-i aşa? în pofida cultului lui Bet-Nef şi a Hoinarilor Ceţii şi *ştiind* că eu trebuie să distrug Inima lui Mol ca să salvez oraşul Caldaras, când am traversat Podul de Jad, în seara asta, în trăsura aceea oribilă, exista o parte din mine care nu voia decât să-l mai vadă o dată pe Zahi Zan.

Cu corpul încordat, ajung la zidul curb ce

străjuieşte împrejurimile Palatului de Aramă. Trăsurile sosesc una după alta pe drumul de gresie, aristocraţi în costume înzorzonate coboară, râd şi se grăbesc înăuntru. Mă uit peste pajişti, unde lumina de la palat nu poate ajunge, iar amintirea odinioară minunată a feţei lui Zahi atât de aproape de a mea, a braţelor sale în jurul meu, e doar o altă umbră în acest peisaj fantomatic. Acum, când închid ochii, mă invadează o amintire mai vie, a unei ape clipocind şi a unei lespezi mari de piatră, a doua capete foarte aproape unul de altul. *L-am văzut acum, nu?*

Ce mi-am imaginat că o să se întâmple? Ar fi trebuit să ştiu de când l-am văzut prima oară, cosind iarba în vesta lui ruginie, un prinţ deghizat în ţăran. La fel de frumos şi de preţios ca o orhidee incandescentă.

Am fost biciuită, fiartă, împuşcată, izolată şi ameninţată. Dar abia acum, când îmi lipesc faţa de arcul de jad care marchează capătul parcului, fruntea mi se increţeşte, colţurile gurii mi se încordează, iar lacrimile mi se scurg pe obraji într-o ridicolă dovadă de autocompătimire.

Ce dispreţ obişnuiam să arăt pentru Jey când venea acasă cu inima frântă după inimă frântă, şi uită-te la mine acum. Trebuie să salvez oraşul de distrugere prin foc, iar eu plâng pentru Zahi Zan.

Baliverne, îmi spun, cu cea mai bună imitaţie a vocii Elenei.

Aerul este umed şi dens în jungla din afara zidurilor palatului. Aici, totul este în aceeaşi măsură dezordonat şi neîngrijit, pe cât sunt ordonate şi îngrijite grădinile împărătesei, în pofida voinţei mele, sunt fermecată de exuberanţa acestui loc sălbatic, căscând gura la toate formele de viaţă nemaivăzute – plante căţărătoare, flori albastre şi verzi, insolente, necizelate, şi insecte ca giuvaierurile, îmbuibate cu nectar. În vreme ce domul şi Palatul de Aramă se laudă cu specii din întreg Caldarasul, jungla Insulei Roet e locuită în întregime de specimene autohtone – plante şi animale care sunt de aici. Este ciudat, dar o parte din mine simte că şi eu aparţin tot acestui loc.

Şerpuiesc printre copaci încovoiaţi şi frunze late, lucioase, urmând poteca despre care Horro mi-a spus că avea să fie aici. Se sfârşeşte într-o vale întunecoasă de piatră neagră care ascunde în ea o apă stătătoare destul de rece pentru a bea. Lângă bazin se află o statuie răsturnată, înghiţită de vegetaţie – îngerul Lung, un picior cu gheare iţindu-se de sub o robă generoasă. Mă aşez pe coapsa lui acoperită de muşchi şi aştept. Tot ce ştiu despre tovarăşa mea intrus este că se va întâlni cu mine aici.

Mai întâi îi aud paşii. Niciun animal sălbatic n-ar fi atât de lipsit de subtilitate, foşnind de-a lungul potecii, agitând tufele şi lăstarii. Mă ridic, ştergându-mi transpiraţia de pe faţă. Un desiş de frunze mari, rubinii, se cutremură şi omul meu de

legătură apare.

Încremenesc.

— Tu trebuie să fii Lin, zice Fata Galben-unt. Eu sunt Sunny.

Bineînţeles că eşti. De aproape, este la fel de frumoasă ca o stea căzătoare, cu piele fără cusur şi păr strălucitor. Ea se uită la mine, evaluându-mă, iar eu bâlbâi un salut neinteligibil.

— Unde te-a găsit Monty? întreabă ea, mijind ochii. Te-am mai văzut?

— Probabil, răspund, adunându-mă. Şi m-a găsit Nara, nu Monty.

Îşi arcuieşte sprâncenele dramatic la mine.

— Eşti din gaşcă, atunci. Îmi aruncă un zâmbet conspirativ. Bravo ţie.

Dau din cap:

— Doar un alt Hoinar al Ceţii, bănuiesc.

— Zău? Sunny îşi lasă capul într-o parte, surprinsă. Credeam că eşti agentă. Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreodată un Hoinar al Ceţii. În afară de Fir, care m-a pus în legătură cu un agent din nobilime, care m-a prezentat ca fiica lui. Asta mi-a fost intrarea pe insulă. Cei mai mulţi dintre noi suntem nobili sau pe-aproape.

N-o spune cu mândrie. Mândria generaţiilor de aristocraţi e atât de adânc înrădăcinată în oasele ei, încât nu mai e nevoie să i se strecoare şi în voce.

Îmi schimb abordarea.

— Oh, nu suntem oficial Hoinari ai Ceţii? Cred

că sunt nedumerită. Dar, da, trec ca asistenta lui Monty Horro.

Sunny se aşază pe statuia răsturnată a îngerului Lung şi eu, alături.

— Ştiu unde este Inima, îmi spune. Vorbeşte cu voce joasă, de parcă ne-ar putea trăda copacii îmbrăcaţi în muşchi. Dar e bine ascunsă – şi păzită.

— Îmi imaginam, spun eu.

Oare o să fiu în stare să mă apăr? Nara aşa crede; ea ştie ce le-am făcut preoţilor în gang. Dar nu ştie că am fost complet neputincioasă în Templu, unde duşmanii mei au fost într-adevăr pregătiţi să mă înfrunte.

Sunny se dă puţin mai aproape de mine.

— Am vorbit cu Zahi – Zahi Zan, ştii, al doilea fiu al împărătesei…

Oh, ştiu.

— … şi mi-a luat ceva timp, dar în cele din urmă am scos informaţia de la el. El e, ăă, e mai puţin precaut când e… somnoros.

Trebuie să-l fi drogat. O să aleg să cred că l-a drogat.

— În orice caz, continuă Sunny, l-am făcut să vorbească despre secretele insulei şi a lăsat să-i scape că există un pasaj subteran în grădina privată a împărătesei. Şi mi-a spus *să nu cobor niciodată acolo.* Evident, nu? Ascunzătoarea perfectă!

— Ce revelaţie, zic eu, sec. Eşti sigură că n-ai citit vreun roman de senzaţie?

Sunny îşi încrucişează braţele. Incredibila lumină a lunii de pe Insula Roet se cerne printre frunzele verzi şi aurii pe faţa ei, în timp ce mă studiază.

— Uite, e cel mai bun fir pe care-l avem. Agenţii Narei au puricat toată insula asta. Ne-am infiltrat aici de luni bune şi nimic. Uneori, cred că ar trebui să asculte vechile legende, să încerce să obţină ajutorul uneia dintre acele… *creaturi.* Scoate un hohot de râs amar. E o nebunie, nu-i aşa?

— Eu… Una dintre care creaturi? Vrei să spui un aripi-roşii? Mă silesc să râd, dar perişorii zburliţi de pe braţele mele semnalează *primejdie*. Încă sunt surprinsă că oamenii chiar cred că există vreuna. Vreau să spun, nu ştiu tu, dar eu n-am văzut niciun alter umblând pe străzile oraşului Caldaras.

Sunny încuviinţează din cap şi umerii i se relaxează. Dă un bobârnac la o insectă verde de pe antebraţul ei.

— Dar dacă nu găsim Inima… Alterii chiar există, ştii. Bineînţeles că ştii. Ce tot îndrug? De aceea eşti aici. Doar că eu… E foarte important s-o găsim.

Nu ştiu ce să fac cu tăcerea pe care o învăluie în jurul cuvintelor care ar trebui să urmeze. Privirea ei este distantă. Jey ar încuraja-o şi s-ar împrieteni cu ea. Dar eu nu sunt Jey, aşa că doar aştept.

După câteva momente de tăcere, Sunny zice:

— Horro nu-şi dă seama de asta; e gheboşat ca o pipă şi rău cât doi ca el. Dar vreau să ştii – sunt

cu totul devotată cauzei. Mă ia de mână. N-o să dezamăgesc pe nimeni cum fac alţii. Vezi tu, eu sunt… sunt o geamănă. Nu o geamănă umană fără semn pe frunte. Sunt una dintre *aceia.*

Atenţie. Îmi controlez fiecare nerv al feţei ca să arăt cât de surprinsă ar trebui. Să nu par foarte dornică de a vorbi despre asta, chiar dacă o înţepătură de ac arzătoare din creierul meu ţipă după răspunsuri.

Primele cuvinte care-mi ies din gură sunt cele nepotrivite.

— Unde e sora ta?

Ea înlemneşte.

— Vrei să spui, bestia. A fost nimicită, bineînţeles, la scurt timp după ce s-a născut. De creatura alter care a sedus-o pe mama.

— Tatăl tău.

Sunny se uită la mine cu asprime.

— În sens strict, el a fost tatăl meu, la fel cum monstrul acela a fost, în sens strict, fratele meu.

Alt aripi-roşii. Un băiat care ar fi fost de vârsta mea. Unul care n-a fost adus clandestin în oraş, într-un coş de pasăre de pradă. Unul care şi-a petrecut cea mai mare parte a scurtei sale vieţi sub apă, murind, în loc de într-o colivie de sticlă. Îmi întorc privirea spre cer, fixând-o pe coroanele sclipitoare ale copacilor, impunându-mi ca umezeala din ochi să dispară înainte ca Sunny s-o observe.

— Asta i-a frânt inima mamei mele, spune ea.

Crezuse că era pregătită. Dar nenorocita de creatură semăna atât de mult cu un *copil.*

Mă ridic în picioare, sucindu-mi braţele în faţa mea, în spate, din nou în faţă.

— Deci care e următoarea noastră mişcare?

Sunny se ridică, la rândul ei, scuturându-şi bucăţelele de coajă de copac şi frunzele de pe pantalonii galbeni satinaţi.

— Am o întâlnire romantică la Crepuscul. O să văd dacă mai pot smulge şi altceva de la Zahi, dar bănuiesc că eşti pe cont propriu de aici încolo. Îmi întinde o mână, pe care i-o accept.

Moarte lui Mol, soră, zice ea. Găseşte-i Inima şi striveşte-o până se înnegreşte.

Nu *Salvează Oraşul*? Sau *Opreşte-i pe Cei Frumoşi*? Doar… Moarte lui Mol? Mă uit lung la ea, habar n-am cu ce expresie. Mol poate că e un zeu sau poate că e un vulcan, dar nu există nicio inimă arzătoare în Caldaras pe care m-aş simţi uşurată s-o sting. Am s-o fac doar de dragul casei mele şi a celor care locuiesc aici. În timp ce mă uit în ochii nemiloşi ai lui Sunny, înţeleg unde îşi găseşte Nara „agenţii”. Ei sunt din cele mai întunecate colţuri ale societăţii – nu din gangurile pline de gunoaie ale oraşului Caldaras, ci din turnurile sale aurite, arcuite, unde ura este cultivată şi apreciată.

Cincisprezece

Un coşmar verde sclipitor şi un şarpe uriaş mă trag deoparte când ies pe arcul de jad şi mă întorc în parcul Palatului de Aramă.

— Ţi-ai ales costumul ăsta ca să fie în ton cu limba ta ascuţită? o întreb pe Fir, când ea îşi scoate masca.

— L-am ales pentru că nu e voluminos, zice ea, studiindu-mi masca. Sau scânteietor. Ce-a zis Sunny?

— Sunny e un pic înfricoşătoare. Îi urmez în colţul întunecat al unei sculpturi geometrice în gardul viu. Cum e şi chestia asta care se ţine după noi.

Fir întinde mâna şi trage faţa coşmarului verde, scoţându-l la iveală pe Corvin, un pic asudat.

— Eu se presupune să fiu Ver, zice el.

Îl examinez.

— Poate după o noapte grea în pădure.

— Sau ca o salată, zice Fir şi eu pufnesc în râs.

— Da, bine! Corvin îşi aruncă masca pe pajişte. Aşadar, care e următoarea mişcare?

Îmi cobor vocea.

— Sunny zice că există un pasaj secret în grădina privată a Comandantului. Aşa că va trebui să…

— „Şarpe” am zis, nu „ape”! croncăneşte o voce prin aerul nopţii. Şşşşşşarpe! Ştii, cel mai bun prieten al mamei tale singuratice!

— Oh, dulce Ver, mormăie Corvin şi eu îi urmăresc direcţia privirii.

În faţa palatului, printre trăsurile elegante, o persoană scundă, purtând o haină oribilă şi o pungă de hârtie pe cap, zbiară la unul dintre servitorii palatului.

— Cum mama focului te-ai putea costuma ca „ape”? O să ajungi tu pe fundul unor ape într-un minut, amice…

— Hei! strigă Corvin.

Punga se întoarce spre noi la auzul vocii lui.

— Oh, iată-i. O seară bună, soldat.

Vine târşâindu-şi picioarele, în timp ce noi încercăm să ne retragem mai adânc în umbra sculpturii de gard viu.

— Pentru numele a tot ce arde, zice Fir, dă-ţi jos punga aia ridicolă de pe cap.

Smulge punga de hârtie scoţând la iveală părul alb soios şi ochii lăptoşi ai lui Teppa Orătania.

Corvin oftează.

— Am crezut că Nara o să te strecoare înăuntru ca bucătăreasă.

Teppa ridică din umeri.

— N-au vrut să mă creadă, nu ştiu de ce. Dar am găsit punga asta şi am improvizat. Găgăuţă ăla de gardian de la poartă a fost cam obraznic, dar i-am spus: „Sunt curată, prietene! Mi-am îmbrăcat

costumul şi tot ce trebuie! N-am nicio armă! Nimic! Dezbracă-mă până la piele şi caută-mă!” Şi vorbeam serios, mi-am dat chiloţii jos până la jumătate şi tot ce trebuie, şi bănuiesc că asta a fost destul de convingător pentru el, fiindcă m-a escortat până aici ca pe o doamnă din lumea bună. Îşi pune mâinile în şolduri. Deci, încotro?

Teppa rezolvă repede uşile boltite aurite ale grădinii private ale împărătesei. Corvin, Fir şi cu mine stăm strategic s-o ascundem de privirea oricui, în timp ce ea zăngăneşte încuietoarea şi bombăne, însă se plimbă destui oameni prin parc ca să ne simţim foarte încordaţi. Din fericire, după câteva momente, un declic ne anunţă că avem cale deschisă.

— Păzesc eu aici, afară, zice Teppa, cu o privire şmecheră.

— Sunt sigură că oricum o să ai un ochi pe toate şampaniile la liber, îi spune Fir peste umăr, intrând pe uşă.

— Şampanie la liber?

Închid uşa aurită în urma mea, iar Teppa deja a dispărut.

Corvin râde.

— Ne-am închipuit că s-ar putea să fie nevoie să intrăm în vreo latură a palatului care nu este deschisă publicului. Era o posibilitate. Deci de-asta am plătit-o ca să… ne bage înăuntru.

— Iar acum, că suntem înăuntru, ne putem

purta singuri de grijă, nu? zic eu.

Ridică din umeri:

— Asta-i Teppa.

Păşesc pe poteca de pietre de aramă, lăsându-mi masca să cadă la pământ. Chiar şi pe întuneric şi în tăcere, grădina împărătesei îţi taie răsuflarea. Culorile sunt altfel. Tot mai pare un caleidoscop, însă în locul unui belşug de cioburi de giuvaiere în toate culorile, acum este un decor dintr-o mie de piese subtil diferite dintr-o singură piatră preţioasă albastră superbă. Îmi las ochii să colinde pe potecă, sus, pe trunchiurile copacilor înalţi şi în jur, la tufele verzi.

— Deci unde să căutăm? întreabă Fir.

Deducţia nu e punctul ei forte, cel puţin dacă nu e vorba de a rezolva misterul locului în care să împungă vârful ascuţit al sabiei sale.

Corvin face câţiva paşi şi atinge cu degetele vârful săgeţii unui arcaş de piatră.

— Dacă e ceva pe care Comandantul vrea să-l ţină secret de ucenicii grădinari şi de vizitatori, n-o să fie în niciunul dintre locurile care necesită îngrijire sau care invită la cercetare atentă.

Închid ochii.

— Trebuie să fie într-un loc care nu se schimbă.

— Hai să ne despărţim, zice Corvin.

Fir şi cu mine încuviinţăm.

Eu urmez poteca de pietre de aramă la dreapta, pe lângă o tufă de cuscută ale cărei flori se ridică până sus în aer. După o cotitură, o bancă de piatră

în forma unei pene uriaşe stă în mijlocul unui dezmăţ de flori de fumul-dimineţii. Apoi o iau printr-un mic pâlc de copaci veşnic verzi miniaturali, nu mai înalţi decât capul meu, fiecare tuns cu o simetrie perfectă.

Grădina, deşi magnifică, nu e enormă şi pot auzi foşnetul şi scrâşnetul pietrelor sub paşii lui Corvin, care îi dă ocol pe partea cealaltă, şi paşii lui Fir, care o străbate prin mijloc. Mă opresc când ajung la cascada ce şiroieşte pe dom într-un bazin de aramă. Pânza lată de apă curgând pe sticlă formează un peisaj, în veşnică schimbare, de lumină şi întuneric, care mă ţintuieşte în loc, ca vrăjită.

Mă uit în bazinul de aramă, unde apa curge continuu, dar fără să se reverse niciodată, dispărând printr-un grilaj mare. În pofida înfăţişării simple, fără sculpturi complicate sau materiale preţioase, aceasta este probabil cea mai impresionantă fântână din oraşul Caldaras. Afară, pe o pajişte neîngrijită, luminată de lună, în spatele domului grădinii, văd un mic pârâu care şerpuieşte înapoi într-un crâng de copaci bătrâni. Atâtea pregătiri, atât de mult efort, pentru această viziune de frumuseţe.

— Încântător, spune o voce în dreptul umărului meu.

Mă întorc brusc.

— Nara?

Ea stă cu o mână în şold, uitându-se la căderea

de apă.

— Un pasaj nu atât de secret, este?

— Eu… încep, dar îmi dau seama că are dreptate.

Grilajul de pe fundul bazinului de aramă e destul de mare pentru a permite trecerea unei persoane.

— Nara!

Corvin se grăbeşte de-a lungul potecii. Fir apare o clipă mai târziu.

— Deci, cum închidem apa ca să putem coborî? întreabă Nara.

Expresia lui Fir e greu de citit, dar pare un pic mai rezervată decât de obicei.

— Tu ce cauţi aici?

Nara o priveşte pe sub genele sale perfect arcuite.

— Nu ţi-ai închipuit că aş vrea să fiu de faţă când aripi-roşii ne salvează pe toţi? Studiază din nou căderea de apă. Deci, unde e robinetul?

Îmi ridic privirea, cercetând partea de sus a cascadei. O ţeavă simplă e fixată invizibil la îmbinarea dintre marile panouri de sticlă ale domului şi o urmăresc din ochi până dispare în spatele vegetaţiei.

— Există o cameră de întreţinere dedesubtul acesteia? întreb eu.

— Nu din câte ştiu eu, zice Nara. Deşi nu simt foarte familiară cu grădina asta.

— Nu, zice Fir. Am cutreierat toată insula. După

ponturi false de la agenţii Narei.

— Atunci cred…

Dau la o parte ramurile unor tufe joase, dese, şi găsesc o valvă în zid.

— Cred că asta e ceea ce căutam.

Valva protestează puţin, dar o întorc până când şiroaiele de apă se opresc.

Nara dă din cap.

— Bravo!

Stă la marginea bazinului de aramă, uitându-se cum se scurge apa.

— Unul dintre noi ar trebui să rămână aici şi să facă de strajă, zice Fir, schimbând o privire cu Corvin.

— Fir, rămâi tu. Nara flutură o mână. Corvin, ajută-mă să ridic grilajul ăsta.

Intrăm în bazinul gol şi alunecos. Barele grilajului sunt încă fierbinţi când Corvin pune mâna pe ele şi sare înapoi, înjurând.

— Lasă-mă pe mine, zic eu. Poate că sângerez la fel de uşor ca oamenii, dar apa opărită nu mă frige.

Apuc bine de barele încinse şi ridic grilajul, dând la iveală o groapă întunecată.

— Eu intru prima.

— Pun eu grilajul la loc în urma voastră, zice Fir, când eu îmi legăn picioarele deasupra gropii. Pot să-l fixez la loc.

— Numai să nu dai drumul la apă, zice Corvin. Nu ştiu să înot nici în apă rece.

Mă las să cobor în beznă, atingând cu picioarele pereţii alunecoşi. Mai ridic o dată privirea spre frumoasa grădină.

— Ai grijă, Fir. Dacă vin Toiagul de Onix şi ai lui, lasă-i în pace. Nu-i înfrunta de una singură.

Ea îşi scutură umerii, gata de luptă.

— Asta ce vrea să însemne?

Oftez.

— Ce vrei tu, bănuiesc.

Şi mă las să cad în beznă.

Căderea e mai lungă decât credeam, deşi nu am niciun motiv să mă aştept la o anume distanţă. Puteau să fi fost treizeci de metri, după cum mi s-a părut mie. Totuşi, după un gol în stomac, am aterizat dur, dar nevătămată. Razele lunii pătrund până aici, iluminând slab un tunel larg, ai cărui pereţi înclinaţi lucesc acoperiţi de alge.

— Cât de jos este? întreabă conturul capului lui Corvin de deasupra.

— Cam vreo trei metri?

El aterizează cu un:

— Au!

— Sau poate cinci? zic după aceea.

Nara cade în tăcere lângă noi şi se rostogoleşte. Apoi se ridică, ştergându-şi mâzga de pe costumul ei bine croit. Aud râcâitul unui chibrit şi un felinar pâlpâie la viaţă.

— Bun, zice ea, hai să vedem unde duce ăsta. Mergem?

Tunelul continuă o bucată, coborând mereu.

Încep să suspectez că o să ne ducă pe malul lacului Valul de Azur, fiind doar un alt canal de scurgere. După vreo câteva minute de mers, tunelul începe să se îngusteze şi, după încă vreo sută de metri, suntem siliţi să ne târâm pe burtă prin mâl, unul după altul.

Iau felinarul şi intru prima, ieşind în partea cealaltă într-o adâncitură largă şi plată – trebuie să fie un bazin, îmi dau seama, când apa curge. Ridic felinarul deasupra capului, dar îi cobor flacăra după o clipă şi mă uit atent în spaţiul larg de dincolo de bazin. E luminat de lună, de sus. Nu suntem atât de adânc sub pământ pe cât am crezut.

— Aici se strânge apa, zice Nara, speriindu-mă din nou.

Corvin a ieşit şi el din tunel şi face un ocol pe la marginea bazinului gol. Nara se ridică peste marginea bazinului.

— Ce este locul ăsta?

Ochii mei se obişnuiesc, cât stau la marginea bazinului, al cărui zid îmi ajunge până la piept. Guri rotunde şi negre de ţevi punctează laturile bazinului, aşteptând să ducă apa mai departe, unde este nevoie. Ridic ochii, examinând formele şi umbrele întunericului.

— Apă şi lumină, spun eu.

Mă caţăr afară din bazinul gol şi ridic din nou flacăra felinarului. Corvin vine lângă mine.

— E o grădină, zice el, cu uimire.

Este o grădină. Plimb felinarul roată, fascinată

de toate plantele ciudate şi pornesc printre ele. Înalte şi scunde, mlădioase şi butucănoase, e ceva familiar la unele dintre ele, dar orice creşte în această ciudată peşteră deschisă am şi eu în dom. Totuşi, plantele astea nu-mi sunt complet necunoscute. Studiez forma frunzelor, poziţia florilor neobişnuite.

Apoi îmi dau brusc seama. Cât pe-aci să scap felinarul din mână.

Nara se apleacă să atingă frunzele pufoase ale unei mici tufe.

— Nara, nu!

Ea – şi trage mâna înapoi şi se ridică în picioare, uitându-se mirată la mine.

— Nu atinge nimic! spun eu. Nu atinge niciuna dintre plantele astea!

Corvin încremeneşte.

— Ce vrei să spui?

Mă mişc printre plante, ţinând felinarul sus.

— Asta e o grădină otrăvită.

Nara şi Crovin se dau înapoi până la marginea bazinului. Îmi revin în minte denumirile, prăfuite şi înceţoşate, plante pe care le-am memorat, dar nu le-am văzut niciodată. Venă-de-gheaţă, lacrima lui Ver şi orice-moarte, ruda mai puternică a prafului de dormit al lui Corvin. Grădina asta e un labirint de mărăcini, frunze şi flori aşteptând să facă rău. Sau să ucidă.

— Păi, e periculos şi să respirăm? întreabă Nara, gesticulând nerăbdătoare. Sau ar trebui doar

să nu culegem legumele pentru salată din acest loc?

Cercetez hăţişul plantelor dinaintea noastră.

— E greu de spus. Le arăt: Ăsta ţepos de colo, de pildă, este un puf-paf. Ghimpii lui sunt mortali otrăvitori. Chiar şi o zgârietură o să-ţi închege sângele în câteva minute.

— Bine de ştiut, zice Corvin.

Mă uit în jur.

— Dar aceea, care este cunoscută ca pasăre-strangulare – sau pasăre-strangulator. Nu-mi amintesc. Arată la fel de fioros ca puf-paful, însă ghimpii lui sunt inofensivi, în afară de faptul că înţeapă. Însă te ucide cu sporii. Aceştia plutesc în jurul lui ca un nor şi, dacă îi respiri, oasele ţi se lichefiază.

Nara dă din cap.

— O metodă deşteaptă de a proteja orice s-ar afla în capătul celălalt al acestei încăperi, nu crezi? Bănuiesc că n-o putem pune pe Fir să-şi croiască drum cu sabia până acolo, nu?

— Nu, zic eu, lăsând felinarul jos. Unele dintre aceste plante se apără eliberând otrava în aer, dacă sunt tăiate.

— Bandane, zice Corvin, să filtreze aerul otrăvit.

— N-ar merge, îi explic eu. Ai putea purta un costum de fier din cap până-n picioare, să-ţi acoperi gura cu cea mai fină ţesătură, dar dacă cel mai mic vapor îţi atinge pielea, sau dacă vreunul din spori pătrunde printr-o îmbinare a armurii…

Corvin clatină din cap.

— Deci unele plante sunt ucigătoare dacă le atingi, altele sunt ucigătoare dacă le respiri, iar altele sunt ucigătoare dacă le rupi.

Nara îşi pune degetele pe buze.

— Ceea ce înseamnă, zice ea, încet, că unele *nu* sunt ucigătoare la atingere, respiraţie sau rupere.

— Păi, da, zic eu.

— Deci ar putea exista o cărare printre ele, dacă am putea s-o găsim. Nara se apropie din nou de marginea grădinii otrăvite. Se întoarce spre mine, hotărâtă. Ne poţi conduce?

Corvin vine lângă mine şi pune o mână caldă pe spatele meu, ceea ce sunt foarte sigură că Nara nu poate vedea, prin întuneric.

— Păi… Cercetez iarăşi din ochi grădina. Problema este că nu cunosc toate plantele astea. Ştiu vreo câteva, dar într-o grădină ca asta, o singură greşeală poată fi fatală.

— Atunci va fi fatală şi pentru Cei Frumoşi, zice Corvin. Nara, Toiagul de Onix nu poate străbate grădina otrăvită, cum nu putem nici noi. Singura metodă e de a distruge grădina complet – să opreşti apa şi s-o laşi să se usuce – iar asta ar lua mai mult timp decât au. În numai câteva ore, Crepusculul se va termina. Aş zice să adunăm toţi Hoinarii Ceţii aici – o trimitem pe Fir după ei – şi să stăm de pază.

— Nu! se răsteşte Nara.

Vine cu paşi apăsaţi la noi şi se apropie de faţa

lui Corvin.

— Ai pune în joc oraşul Caldaras pe abilitatea ta de a ţine la distanţă o armată de membri ai cultului? Hoinarii Ceţii sunt iscusiţi, dar am fi copleşiţi numeric.

— O avem pe Lin, zice Corvin.

— Aripi-roşii nu-i de ajuns. Trebuie să fim siguri.

Expresia ei e neîndurătoare. Dar când îmi închipui uriaşul val de lavă, de nestăvilit, înghiţind Insula Roet şi bulevardul Trandafirul-dulce, ba chiar şi casa noastră de pe strada Drobul de Sare, o înţeleg.

— Staţi deoparte, da? Fac un pas spre marginea grădinii. O să încerc să găsesc o cărare sigură. Vă spun eu când să mă urmaţi.

Cu inima bubuindu-mi, păşesc pe lângă primul şir de plante, încercând să-i găsesc un nume fiecăreia, trecând pe lângă ea.

După vreo câţiva paşi, observ o lumină portocalie ciudată. Slabă, dar distinctă. Sting felinarul.

— Am încredere că ştii ce faci, zice Nara cu răceală. Lumina oranj vine de la marginea grădinii, la numai câţiva paşi distanţă. Mă îndrept spre ea. Şi, pe măsură ce mă apropii, lumina devine mai puternică. Când în sfârşit ajung, lumina e atât de strălucitoare, încât ajunge până la tavan.

— Pe coada lui Ver, murmură Corvin.

Mă uit la sursa de lumină – o tufă cu frunze mari, mică şi cenuşie. Dacă n-ar fi fost lumina, aş fi

zis că e o frunză-luntre, o tufă comună în regiunile cu păduri, ale cărei rădăcini face dinţii oricui le mestecă să cadă. Mă aplec – sigur asta e o frunză-luntre? Ţinându-mi răsuflarea, apuc una dintre frunzele mai mari ca să mă uit la ea mai îndeaproape.

Şi dedesubt, ascunsă de frunzele tufei, văd adevărata sursă a ciudatei lumini oranj.

Această orhidee incandescentă nu e ruptă sau pipernicită. Nu e pusă într-un ghiveci. E înfloritoare, frunzele sale învăpăiate, pe care dansează flăcările, strălucesc puternic printre frunzele şi tulpinile celorlalte plante din jur. Dar dacă n-aş fi dat la o parte creanga de frunză-luntre, n-aş fi văzut-o niciodată.

Mă îndrept de spate şi văd o altă lumină oranj, la câţiva paşi distanţă, în stânga mea.

— Ce se întâmplă? zice Nara. Ce e lumina aia?

Mă întorc cu faţa la ei.

— Este o orhidee incandescentă. Luminează pentru că eu sunt o…

— O Lin, zice Corvin şi nu-mi pot reţine un zâmbet care mă gâdilă până în vârful picioarelor.

— O aripi-roşii, zice Nara fără emoţie. Deci asta ce înseamnă?

Trag aer adânc în piept.

— Cred că trebuie să fie mai multe orhidee incandescente ascunse în grădină. Iar scopul lor este să ne arate – să-mi arate mie – calea prin grădină. Asta ar explica de ce numai un aripi-roşii

poate găsi Inima. Îmi muşc buzele. Bineînţeles, dacă mă înşel, putem muri cu toţii.

Nara clatină din cap.

— Nu cred că te înşeli. Şi e singura noastră şansă, oricum.

— Eu mă bag, dacă şi tu o faci, zice Corvin.

— Foarte bine. Veniţi în spatele meu. Mişcaţi-vă numai când mă mişc eu.

Îmi fixez privirea pe următoarea lumină oranj slabă. Există o potecă dreaptă între cele două orhidee incandescente, dar e năpădită pe ambele părţi de plante de toate mărimile. Înaintând printre ele, o să le atingem şi o să respirăm aerul dimprejurul lor. Nu putem evita asta.

Fac un pas. Un pâlc de iarbă-ciolănoasă înaltă, din dreapta mea, mă zgârie pe umeri. Încă un pas, o tufa-răsucită din stânga mea îmi taie pantalonii cu frunzele sale. Continui să merg.

— Au! strigă Corvin. Tufa aia tocmai m-a tăiat!

— Nu-i nimic, spun peste umăr. Aceea e lemnul-brici. Doar te taie.

— Grozav, murmură el.

Curând, ajungem la a doua orhidee, care străluceşte puternic. De data asta, Nara zăreşte următoarea orhidee, slaba ei pâlpâire fiind la numai vreo zece paşi în faţa noastră. În afară de vreo câteva înţepături şi de mirosurile pişcătoare care ne ard piepturile, ajungem la ea fără incidente.

Ne ia probabil o oră să străbatem întreaga

grădină otrăvită. Unele orhidee sunt atât de departe, că abia le zărim, la început, în vreme ce altele sunt la mai puţin de zece paşi. Plantele mortale ne înconjoară, mângâindu-ne cu frunzele păroase, întinzând spre noi ţepi ascuţiţi sau sufocându-ne cu polen. Însă nu murim. Nu ne pierdem cunoştinţa. Ajungem în capătul celălalt.

Îi dau felinarul lui Corvin, care aprinde un chibrit.

— Bravo, zice Nara, netezindu-şi sacoul şi uitându-se cu un ochi critic la zidurile căptuşite cu rădăcini. Nu putem fi prea departe de Inimă.

Singura cale de a înainta este un pasaj jos, murdar, pe o latură a acestei încăperi lungi. Corvin porneşte primul, de data asta, cu braţele înainte, zvârcolindu-se printre rădăcini în urma felinarului ca o râmă. Nara îl urmează, iar eu mă strecor cu greu în urma ei, bâjbâind prin beznă.

Pasajul nu e lung, un pic mai lung decât corpul meu. Se sfârşeşte într-o mare cameră de pământ, în mijlocul căreia se află o grămadă de liane negre, luminate în roşu strălucitor. Ele sunt încolăcite şi împletite, întinse pe jos, îngrămădite în mijlocul încăperii ca nişte panglici aruncate. Eu mă uit, fascinată. Nu se mişcă, dar e ceva aparte cu ele.

În mijlocul lor, stă cocoţat un obiect în formă de ou, luminând stins. Nu mai mare decât pumnul meu, pulsează viu. Nara şi Corvin se uită ţintă la el, lumina sa clară reflectându-se în ochii lor.

Fac un pas spre el.

— Asta… este? Ştiu deja răspunsul. Acest lucru mic şi luminos este fără îndoială o inimă. Mă uit la Nara. Mmm… nu ştiu dacă ar trebui să-i facem vreun rău.

Ochii ei fulgeră.

— Adună-ţi minţile, aripi-roşii. Ştii ce este asta. Ştii ce pericol reprezintă. Fă ceea ce trebuie.

— Sunt de aceeaşi părere cu Lin, zice Corvin. Ceva în toată povestea asta pare greşit. Uite, doar stă acolo. E vie.

Nara ne apucă pe flecare de un umăr.

— Ascultaţi ce spuneţi. Aceasta este Inima lui Mol. Ştiţi ce vrea să facă Toiagul de Onix cu ea – ce poate face în noaptea asta, dacă nu-l oprim. Am irosit luni în şir ca să găsim Inima. Hoinarii Ceţii şi agenţii şi-au pierdut vieţile căutând-o. Şi voi sunteţi gata să uitaţi totul pentru că e *frumoasă?*

Îmi plec privirea.

— Iartă-mă, Nara. Ai dreptate.

Corvin încuviinţează.

— Mi-am pierdut capul, pentru un moment.

— Acum, smulge-o din cuib, aripi-roşii, zice Nara. Şi distruge viaţa din ea.

Întind mâna spre inima luminoasă, care pulsează, la fel de mică precum săltăreţii-fierbinţi, cu penele lor înfoiate.

— Moarte lui Mol, soră, şopteşte Nara. Moarte alterilor.

Înlemnesc cu mâna întinsă.

— Moarte alterilor?

Nara se strâmbă într-un zâmbet acru.

— Ce credeai că o să se întâmple când le vom distruge ascunsele Tărâmuri Arzătoare? Or să piară ca o molimă ce sunt, se va curăţa lumea de ei.

Nu recunosc vocea care-mi iese din gât acum, firavă şi gravă.

— Pe *toţi*?

— Nara, zice Corvin, eu credeam că, dacă distrugem Inima, adormim vulcanul ca să nu mai poată fi folosit la nimicirea oraşului.

— Aşa va fi, zice Nara. Astfel vom fi siguri că nimeni nu va mai trebui să treacă prin ce-am trecut noi, Corvin. Niciodată.

Există o privire în ochii ei, scânteietoare şi îndepărtată, care mă calcă pe nervi.

— Corvin? întreb eu.

— Nu e vorba despre răzbunare, Nara, zice el, liniştit. Dulce Rasus, n-a mai rămas nimeni pentru răzbunare. S-au dus. Toţi s-au dus.

— Ştii cum sunt alterii, aripi-roşii? Nara mă strânge mai tare de umăr. Ce fel de creatură îşi poate îneca propriul copil? Vocea îi devine spartă. Tata nu voia s-o lase s-o facă. Sora mea şi apoi fratele lui Corvin, Ana şi Birdy. Timp de zece ani, n-a lăsat-o s-o facă, noi patru devenind din ce în ce mai convinşi, în fiecare zi, că vom creşte împreună. Însă ea n-a putut trăi cu spaima. Ştia că eram doar nişte copii – toţi, doar nişte copii –, dar propria piele a contat mai mult. Aşa că, într-o noapte, a luat din şopron o foarfecă de tuns copacii şi l-a ucis

pe tata în somn.

— Destul, Nara.

Faţa lui Corvin şiroieşte de lacrimi.

Nara mă apucă strâns de braţ.

— Apoi i-a decapitat pe Ana şi pe Birdy în paturile lor. Dar vrei să ştii ceva? Pupilele ei sunt dilatate. O foarfecă de tuns copacii este o armă cu tăiş impresionant. Îi taie şi pe alteri la fel de uşor ca şi pe oameni. Zâmbeşte. Aceea a fost prima nedreptate pe care am îndreptat-o.

— Am spus destul! Corvin o împinge la o parte de lângă mine. Nara, gândeşte-te la Elena!

— Elena ştie că este necesar, îi aruncă Nara cu dispreţ. Oh, Rasus, distruge-o odată şi gata!

Întinde o mână, dând să apuce inima ce pulsează.

Şi ţipă.

Mă uit în jos. Sângele ţâşneşte ca un gheizer din braţul ei. Mâna ei rănită zace în ţărâna de jos, ca o floare roşie căzută.

O voce vorbeşte din umbră:

— Mai atinge o dată Inima şi o să fie capul tău.

Nara se lasă în genunchi. Eu şi Corvin ne întoarcem speriaţi, când o siluetă păşeşte în lumină. E mascat, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, în afara unei lame lungi care luceşte în mâna sa şi a alteia, care-i atârnă la şold.

— Spinul Negru, şopteşte Corvin. Se spune că el e mâna dreaptă a Tronului de Sare, că a ucis mulţi Hoinari ai Ceţii, dar n-a existat niciodată vreo

dovadă.

— Dacă Spinul Negru există, e doar un om, îmi amintesc eu cuvintele. Cine eşti?

Silueta se apropie.

— Eu sunt cel care apără Inima de cei care ar vrea să-i facă rău.

Ridică o mână înmănuşată la gură şi suflă. Un praf sclipitor ne învăluie, ca un parfum dulce-înţepător. Nara se prăbuşeşte pe o parte. Corvin cade din picioare.

Pielea mi se înfioară, în timp ce pleoapele mi se îngreunează. Mă uit cu ochii înceţoşaţi la omul din faţa mea.

— Vocea ta… te cunosc.

Spinul Negru îşi scoate masca şi-o aruncă pe jos, cu o mişcare sălbatică.

— Şi eu am crezut că te cunosc, spune Zahi.

Şaisprezece

Ziduri murdare, lumină slabă de lumânări, copleşitorul miros de mucegai şi seu – mă trezesc într-un mediu familiar de dezgustător.

Nu pot să spun că mi-a lipsit temniţa din Templul lui Rasus. Încă buimacă, îmi dau picioarele jos de pe banca de metal despre care cineva s-a gândit că ar putea trece drept pat şi mă duc până

la peretele de gratii din faţa mea. Pietrişul scrâşneşte sub tălpile mele goale. Mi-au luat toate hainele, mai puţin maioul şi pantalonii incomozi de tweed din Casa Subterană găsită-şi-pierdută. Pantaloni pe care, bănuiesc, n-au putut să-i descojească de pe mine.

N-am idee câte ore au trecut sau ce se petrece în lumea de afară. Poate că oraşul Caldaras n-a fost un bastion de confort şi siguranţă pentru mine, dar este casa mea. Şi dacă mai există vreo şansă să îl salvez, o să încerc.

Închizând ochii, invoc puterea de sub mine. Mă găseşte chiar şi aici, strecurându-se prin tălpile mele, umplându-mi venele.

Este cea mai puternică bilă de foc de până acum. Pietrele zidului îndepărtat luminează roşii. Dar gratiile celulei mele rămân solide.

Fir-ar.

— Hei! strig în spaţiul întunecat de dincolo de gratii. Cineva! Am informaţii pentru împărăteasă! Hei!

Zgâlţâi gratiile.

Continui să strig vreo câteva minute. În cele din urmă, o dâră verticală de lumină apare în bezna de dincolo de cuşca mea. Se măreşte, o uşă se deschide şi trei siluete îi trec pragul.

— N-avem timp de pierdut, zic eu. Trebuie să vorbesc cu împărăteasa şi Comandantul.

— N-o să faci aşa ceva.

Una dintre siluete se desprinde din grup şi se

apropie de gratii; doi paznici cu glugi pe cap flanchează uşa.

— Zahi, spun eu, ascultă-mă. Cultul lui Bet-Nef e viu şi bine-mersi în Templul acesta. Ei intenţionează să trezească…

— Ştiu ce intenţionează Cei Frumoşi să facă, zice el. De ce crezi că îi supravegheam din propriul lor Templu? Inima lui Mol e preţioasă şi puternică. Mulţi ar folosi-o pentru propriile scopuri. De asta, după Războiul Pământului Topit, Tronul de Sare a creat primul Spin Negru din al doilea copil al regelui. Eu păzesc Inima cum au făcut-o şi predecesorii mei, timp de o mie de ani. O păzesc de cultul Bet-Nef. Şi de creaturi ca tine.

— Nu înţelegi, spun eu.

— Cine e Jey Fairweather? Vocea îi este gâtuită. Măcar există?

Îmi ard obrajii.

— E sora mea, şoptesc. Există. E la fel de reală ca Sunny.

— Sunny! exclamă el. A trebuit să-i dau cu linguriţa informaţia despre locul unde se afla tunelul, numai ca să aflu ce punea ea la cale. Am urmărit-o timp de vreo oră, în seara asta, înainte să-mi dau seama că probabil transmisese deja informaţia.

— Zahi, ascultă…

— Am ascultat destul minciunile tale, zice el cu amărăciune.

Asta e prea mult. Mă agăţ de gratii.

— Dar tu ce mi-ai fi făcut? Nu vezi? Până şi tu m-ai încuiat într-o cuşcă.

Lumina dinspre uşă îi dansează pe faţă, în timp ce se uită la mine, cercetător.

— Întotdeauna credem că vom şti să identificăm răul când îl vom întâlni, zice el, liniştit. Şi rareori izbutim.

— Încetează, îl implor.

El ridică o mână şovăitoare, dar o lasă jos după numai o clipă.

— Răul nu învinge întotdeauna cu aripi de foc.

O *să mă lase aici.*

— I-am salvat pe alteri, nu-i aşa? spune cu voce joasă, înfundată. O întreagă societate. Aşa era drept să fac. Nu?

Îmi simt obrajii arzând. Nu-i răspund.

Acum schiţează un zâmbet strâmb, fără nicio bucurie.

— Dar voi aţi câştigat, oricum. Aţi câştigat pentru că, în pofida tuturor lucrurilor, a secretului bine păstrat, a crimelor… în clipa asta, această… Vocea i se frânge şi îşi mută privirea de la mine. Asta e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Am crezut că ţii la mine.

Fierbinţeala de pe faţă îmi ustură ochii, adunându-mi lacrimi la colţuri. Caut o urmă de înţelegere pe faţa lui, de hotărâre, de regret. Dar nu găsesc nimic, decât împietrire.

— Am ţinut, zice el, dar asta nu înseamnă că nu

sunt duşmanul tău.

Îmi lipesc fruntea de gratiile murdare.

— Te rog, nu face asta.

— Îmi pare rău, aripi-roşii.

Îmi întoarce spatele, cu umerii povârniţi de tristeţe, şi îi privesc silueta ieşind pe uşă, umbra pe care o aruncă pe zidurile scării devenind din ce în ce mai mare, pe măsură ce urcă. Paznicii îl urmează, fantome în lumina torţelor, iar eu mă întorc cu spatele.

Simt o furnicătură în piept care se răspândeşte în afară – o fierbinţeală vie care-mi face inima s-o ia la goană. La început, n-o pot numi. Dar apoi îmi amintesc gangul – faţa lui Corvin însângerată, un pistol la gâtul lui – şi recunosc acest sentiment. Mânie.

Totuşi, n-am să-l las pe Zahi Zan să moară într-o cascadă de lavă. Ce trebuie să fac mai departe e foarte clar. *Afară.*

Trebuie să existe un punct slab în temniţa asta. Îmi trec degetele peste suprafaţa aspră a zidului din spatele meu. Râcâi cu unghiile şi-mi julesc nodurile degetelor pe piatră. Arunc fire de foc în colţurile celulei, dar nu găsesc nicio speranţă de libertate. Romanele de duzină cu aripi-roşii îmi râd în nas, din amintire: ochi ca tăciunii, muşchi ca piatra. Lumea se uită la mine şi îi vede. Totuşi, nu-mi pot imagina un aripi-roşii adevărat închis într-un ţarc ca un pui de strălung.

Un adevărat aripi-roşii. Ce înseamnă asta, la

urma urmelor? Mă aşez pe banca de metal, lăsându-mi capul în mâini.

— Gata, destul. Avem treabă.

O voce răsună lovindu-se de zidurile jilave. Ridic capul, speriată. Unul dintre gardienii lui Zahi a rămas în urmă şi se desprinde acum dintr-un colţ întunecat al încăperii.

Oftez.

— Uite, nu mai am niciun secret, aşa că, înainte să mă torturezi, de ce nu încerci să mă întrebi, pur şi simplu, ce vrei să ştii?

Gardianul îşi dă gluga jos.

— Prea bine. Intenţionezi să porţi pantalonii ăştia vechi şi incomozi până se zdrenţuiesc complet şi cad de pe tine?

— Corvin! alerg la gratii. Cum…?

El îşi ridică mândru capul.

— Doar nu crezi că pot fi doborât de somn-oricând, nu? Ai idee cât de mult praf din ăla am inhalat la viaţa mea? A fost doar o chestiune de a găsi prilejul potrivit pentru a o şterge.

Se apleacă şi aud o cheie clănţănind în încuietoare.

— Unde e Nara?

— Spre cinstea lui, tânărul tău cavaler a pus să fie bandajată şi trimisă la spitalul privat de pe Insula Roet. Sub pază strictă, bineînţeles.

Zgâlţâie de cheie şi mecanismul ruginit clămpăneşte.

Ies din cuşcă.

— Nu e tânărul meu cavaler.

— Ţi-am spus să nu ai încredere în el.

Corvin scoate o pereche de pantofi din buzunar. Ver ştie unde i-a găsit; sunt ceva mai mult decât nişte curele de piele. Totuşi sunt bucuroasă să am ceva în picioare.

— Nu e nedemn de încredere, zic eu. Este un om bun şi cine e în măsură să spună că greşeşte? Eu încă nu ştiu cu adevărat ce ar fi trebuit să facem cu Inima, când am avut ocazia. Tu ştii?

— Nu, dar nu la asta mă refeream, zice Corvin cu o expresie pe care n-o pot descifra. Ştiu doar că o să-ţi frângă inima.

Întorc capul.

— Inima mea nu te priveşte.

Sfârşesc legatul şireturilor pantofilor de piele.

El dă scurt din cap.

— Prea bine. Hai să mergem. Procesiunea Tronului de Sare tocmai a pornit spre Insula Roet şi mai trebuie s-o luăm pe Fir.

Scot un geamăt:

— Chiar trebuie?

Se dovedeşte că Fir nu are aceeaşi rezistenţă puternică la somn-oricând precum Corvin. E ghemuită într-un morman de saci goi şi murdari pe fundul unei bărci mici, pe care am rechiziţionat-o ca să traversăm lacul Valul de Azur. Lacul nu e făcut pentru plimbat cu barca, deşi Templul păstrează vreo două din aceste ambarcaţiuni

inutile pentru cazuri de urgenţă. Cu siguranţă, posibila dispariţie a oraşului constituie un caz de urgenţă.

Corvin vâsleşte repede, încercând să ajungem la malul Insulei Roet înainte ca barca să se înfierbânte prea rău ca să mai poţi sta în ea. Deja mâinile lui înmănuşate alunecă pe vâslele de metal. Din când în când, Fir îşi înalţă capul ameţit, iar eu i-l împing la loc, ca să n-o lovească vreo vâslă în faţă. Asta e, fără discuţii, partea cea mai plăcută pentru mine din Crepuscul de până acum.

Ne apropiem de insulă într-un loc ascuns vederii de pe Podul de Jad, plutind prin apa strălucitoare şi cerul întunecat. Corvin înfăşoară bucăţi de saci în jurul mânerelor, dar se crispează când trage de vâsle. Când ajungem la insulă, sar din barcă şi o trag la mal cât de repede pot, apa fierbinte ajungându-mi până la şold.

Odată ce barca e la mal, Corvin o rostogoleşte pe Fir peste margine, şi ea aterizează grămadă pe pământul înmiresmat.

— Fir! şuieră el, plesnind-o uşor peste obraz. Hei!

— Lasă-mă pe mine, şoptesc şi îi trag o palmă cu toată puterea.

— Au! scânceşte ea.

— Trezeşte-te, îi spun. Am ajuns pe Insula Roet şi Toiagul de Onix probabil este deja aici.

Ea mijeşte ochii în sus, la mine.

— Hmm?

Corvin pune o mână pe fruntea ei.

— Bine. Las-o. Se apleacă şi-i vorbeşte la ureche: Nu pleca de aici! Şi nu intra în lac!

Ea scuipă – sau probabil îi curg balele involuntar – şi încearcă, buimacă, să-i dea un pumn, de care el se fereşte.

— Nu-mi zbune tu ce’s fac, căpăţână seacă de… Nu ejti tu…

Şi cade lată pe spate, cu ochii închişi.

Corvin se uită la ea.

— E bine.

Ridic o sprânceană la el.

— Nu, zău, e bine, zice el. Hai să mergem. Stai, o să-i iau sabia.

După multă negociere chinuitoare cu un copac, eu şi Corvin ne căţărăm pe zidul care înconjoară Palatul de Aramă. De aici, avem vedere bună asupra pajiştii, unde toţi oaspeţii împărătesei stau adunaţi ca să privească răsăritul lui Bel, Regina Stelelor.

TU-RUUU! Inconfundabilul sunet clar şi dulce al olimu-cornului tulbură aerul nopţii. Întorc capul spre locul de unde se aude nota prelungă. La marginea pajiştii, se află un mic cort împodobit cu flamuri viu colorate. După o clipă, izbucnesc urale, când o femeie face cu mâna de sub flamuri – împărăteasa, înaltă şi uşor de remarcat chiar şi de la distanţa asta. Comandantul, cu pieptul plin de medalii, stă de o parte a ei, iar Zahi Zan stă de cealaltă, alături de un tânăr drăguţ, despre care

presupun că e fratele lui mai mare.

Nu mai apără Inima acum, nu-i aşa? gândesc eu, cu amărăciune. Mă uit la uşile dinspre domul grădinii private a împărătesei, dar nu e niciun semn de activitate.

Împărăteasa se adresează mulţimii. Este un politician model, vorbeşte calm – dar cu un ton poruncitor – despre cât de important este să fim uniţi ca societate pentru a prospera în întunericul Adânc. Este o cuvântare elocventă şi încrezătoare, dar mintea mea e la monstruosul munte adormit, care parcă ne priveşte din spatele ceţii negre care mărgineşte peisajul.

Corvin se foieşte în loc, bătând darabana pe suprafaţa netedă a zidului. Dar când Tronul de Sare se ridică să vorbească, rămâne nemişcat şi încordat.

— Preaiubiţilor, zice Tronul de Sare. Trebuie să-mi ciulesc urechea să-l aud. Ne îmbarcăm acum într-o lungă călătorie împreună. O călătorie în întunericul pe care Caldarasul nu l-a mai întâlnit de o mie de ani. Însă nu vom porni fără Rasus.

Mai multe persoane din mulţime fac gestul de aprobare cu palmele deschise.

— În cer, soarele nostru poate că-i cedează locul minunatei Regine Bel pentru un timp, însă el continuă să trăiască în viaţa pe care a făcut-o posibilă aici. În mâncarea pe care am cultivat-o noi. În însăşi carnea noastră.

Din punctul meu de observaţie, mă uit în sus şi-

n jos de-a lungul Palatului de Aramă. Totul este nemişcat. Văd ochii lui Corvin cercetând mulţimea de pe pajişte, dar nimic nu pare nelalocul lui.

Până când labirintul de gard viu explodează.

Se aud ţipete din grupul aristocraţilor; oamenii încearcă să se îndepărteze, bulucindu-se unii peste alţii, pentru a scăpa de dărâmături. Corvin a sărit în picioare. Încerc să observ cât mai multe – Comandantul şi împărăteasa cu braţele ridicate protector în jurul Tronului de Sare, Zahi Zan cu săbiile scoase din teacă, alergând spre locul exploziei, Toiagul de Onix… unde?

Îl caut rapid cu privirea. Şi Corvin se uită după el. Şi îl găsim în acelaşi moment. Senin, îmbrăcat în alb, stă în picioare lângă gaura căscată în locul labirintului de gard viu dinainte, cu toiagul său de onix ridicat mult deasupra capului. Iar din groapă, o stea se ridică. Dar nu e Regina Bel, care răsare.

— Inima, şoptesc eu.

— N-a trebuit s-o găsească, murmură Corvin, a chemat-o.

— Ei bine, va trebui să înceteze s-o mai cheme.

Sar de pe zid, cu sângele clocotind.

Eu şi Corvin alergăm la Toiagul de Onix, doborând în cale preoţi şi gardieni ai Templului care s-au desprins din mulţimea înnebunită ca să-l protejeze. Cu sabia lui Fir, Corvin deschide calea, croind şi ameninţând – sunt surprinsă că el chiar ştie cum s-o folosească – şi eu biciuiesc cu foc, fără să am nevoie de arme. Zahi avansează din partea

cealaltă a pajiştii şi ne repezim asupra Toiagului de Onix aproape în aceeaşi clipă. Însă, când ajungem aproape, Toiagul de Onix loveşte şi ne aruncă pe toţi cât colo, pe iarbă.

Chiar a lovit el?

Mă străduiesc să mă ridic în picioare şi văd cum Zahi se năpusteşte încă o dată asupra lui. Nu sunt prea sigură de ceea ce văd; este o stranie dualitate în Toiagul de Onix, acum. Omul pe care mi-l amintesc stă calm, cu toiagul ridicat, invocând Inima lui Mol din cuibul ei de sub pământ. Dar când ceilalţi îl atacă – Zahi, Corvin, gărzile palatului – o versiune *diferită,* strălucitoare, a lui însuşi loveşte cu putere, ca şi când Toiagul de Onix ar fi două fiinţe în acelaşi timp.

Iar a doua începe să crească. Cu cât mai mare se face, cu atât mai feroce se apără, un bărbat transparent, sclipitor, cu umeri laţi şi cu o sabie care la fiecare fulgerare lasă o dâră de scântei în aer.

— Ce talpa iadului cauţi aici?

Zahi mă înşfacă de umăr. Eu mă smucesc, când un preot în violet doboară un gardian al palatului chiar între noi.

— Ce e asta?

Arăt spre uriaşul care-l apără pe Toiagul de Onix. *L-am mai văzut, dar unde?*

— Ce face Toiagul de Onix?

Mă dau înapoi câţiva paşi, dar alunec pe iarbă. Zahi mă trage la adăpost în spatele unei brazde de

flori.

— Meditează, spune el, cu răsuflarea tăiată.

Scot capul dintre flori. Uriaşul războinic luminos îşi agită sabia transparentă, retezând coroana unui arbore ornamental şi făcând crengile grele să zboare lovind un grup de gardieni ai palatului.

— Aha, zic eu. Credeam că meditaţia era mai puţin... palpitantă.

Ochii lui Zahi îi întâlnesc pe ai mei pentru numai o clipă.

— Uneori, zice el.

Corvin se rostogoleşte şi se opreşte lângă noi.

— Salutare, copii, zice el, iar Zahi îi aruncă o privire veninoasă. Deci, stăpâne Zan, ai vreo idee, te-ai gândit cum să ataci un soldat enorm, uşor invizibil, de ceea ce pare aproximativ – îşi lungeşte gâtul peste florile din răzor – acum o mie de ani?

— Cu siguranţă mă gândesc cum să întăresc paza în temniţele Templului, răspunde Zahi sarcastic.

De acum o mie de ani? Mă uit printre flori la soldatul uriaş şi în clipa aceea îl recunosc – este războinicul reprezentat în fântâna din Piaţa Marelui Rasus.

— Ăla e Dai Roet, zic eu. De ce?

— Meditaţia avansată poate produce viziuni din trecut, după cum ştii, spune Zahi.

— Viziunea aia tocmai a azvârlit un om zece metri, zice Corvin.

— Toiagul de Onix este un preot puternic.

Zahi riscă o privire peste florile din brazdă, dar lasă imediat capul jos, când o bucată de metal îi trece vâjâind pe la urechi.

— Viziunea lui este… ei bine, e *reală.* Oarecum. Cred că acest Dai Roet luptă Războiul Pământului Topit chiar aici. E uriaş, cred, din cauză că e atât de legendar. Sau cam aşa ceva. Se ridică în picioare. Uite, aripi-roşii, eu trebuie să opresc chestia asta, într-un fel sau altul.

Şi o ia din loc, dispărând în talmeş-balmeşul de corpuri luminate de lună.

Mă uit la războinicul imens, apoi la Corvin.

— Dar de ce? De ce ar invoca Toiagul de Onix – sau ar medita sau ce-o fi făcând el – de ce l-ar invoca pe Dai Roet?

Corvin şterge sabia lui Fir de iarbă.

— Nu ştiu. Toiagul de Onix nu prea e cunoscut pentru decizii logice.

Clatin din cap.

— Pentru el sunt logice. Şi nu l-ar invoca pe Dai Roet, continui eu, ci l-ar chema pe Bet-Nef.

Totul capătă înţeles în clipa aceea. Dar să fie oare adevărat? Oare războinicul uimitor, a cărui faţă de marmură priveşte, impasibilă, la cel mai puternic templu din Caldaras, să fie nu Dai Roet, ci monstrul Bet-Nef?

Deodată, războinicul îşi întoarce capul masiv spre mine, cu o privire arzătoare. Adrenalina care-mi inundă brusc corpul, pentru o clipă, îmi şterge din minte orice altceva, după care încep să simt

din nou. Nu doar scânteile aprinzându-mi rărunchii, ci o arsură teribilă prin cicatricele de pe spate. E tot ce pot face ca să nu mă ghemuiesc la pământ.

Corvin se apleacă spre mine.

— Nimeni nu poate lupta cu arătarea asta. Ar trebui să-i ajutăm pe oameni să se retragă la loc sigur şi să ne gândim ce facem mai departe. Să începem să evacuăm oraşul.

— Du-te, spun eu, lungindu-mi gâtul ca să cercetez uriaşul care domină acum totul în jur. Eu trebuie să vorbesc cu el.

Corvin face ochii cât cepele.

— Trebuie *să vorbeşti* cu el?

— Du-te! îi poruncesc şi o iau la fugă.

Cei mai mulţi gardieni au dat bir cu fugiţii. Îl văd pe Zahi – o siluetă culcată la pământ, nemişcată într-un strat de flori călcate în picioare.

Mi se taie răsuflarea, pentru o clipă. Dar nu pot face nimic pentru el, aşadar continui să alerg.

— Bet-Nef! strig la războinicul imens. Monstru ce eşti! Aici!

Toiagul de Onix se întoarce spre mine din interiorul ghetei luminoase a lui Bet-Nef. Ţine în mâini Inima lui Mol, care luminează roşu printre degetele lui. Se încruntă la mine.

— Îmi aduc aminte de tine. Nu te-am mai doborât o dată?

— Nu chiar, răspund eu.

Acum expresia i se transformă într-una de groază, în timp ce o durere pârjolitoare îmi sfâşie

spatele şi mă sileşte să cad în genunchi.

— Dulce Rasus, murmură el. O aripi-roşii.

Vederea mi-e înceţoşată de agonie, dar reuşesc să pufnesc în râs la el.

— Da. O *nenorocită de aripi-roşii.* Cât despre minciunile pe care i le-ai spus surorii mele, se dovedeşte că toate au fost adevărate. Surpriză, ticălosule!

Şi dintr-odată, durerea a dispărut. Toiagul de Onix face un pas înapoi, iar Bet-Nef în sfârşit se uită la mine.

— Predă-te, Dai Roet!

Glasul lui tună peste insulă, făcând să zăngănească ferestrele şi îndoind tulpinile florilor.

Mă uit în sus.

— Ce? Eu?

— Predă-te, Dai Roet. N-am să arăt milă.

— Dă-te la o parte, răcneşte Toiagul de Onix. O să-ţi dau o singură şansă, purice greu de strivit. Şterge-o înainte să-i pun inima asta lui Bet-Nef şi atunci poate că o să mai ai parte de o a treia viaţă.

— Îi dai lui Inima lui Mol? strig eu. Dar el e numai o amintire!

Toiagul de Onix zâmbeşte.

— Deocamdată. Dar când o să-i dau inima vie a unui zeu, o să revină la viaţă.

Şi îşi aruncă mâinile în aer, lansând Inima, care începe să plutească în sus.

Rămân cu gura căscată la el. Nara s-a înşelat. Cei Frumoşi nu voiau doar să reînvie idealurile lui

Bet-Nef, ci voiau să-l reînvie pe Bet-Nef însuşi. Şi tocmai asta se întâmplă.

Uriaşul războinic încă îţi ţine privirile aţintite asupra mea şi, pentru o clipă, tot ce pot face este să mă uit. Pe măsură ce Inima lui Mol se înalţă în văzduh, devine tot mai învăpăiată, cu fiecare secundă.

— Lin!

O mână mi se aşază pe umăr. Mă întorc. Corvin a supravieţuit, până la urmă, iar acum mă priveşte cu ochi mari, scânteietori.

— Uită-te la tine.

Mă holbez la el, neînţelegând. Cămaşa atârnă de corpul meu în câteva fire şi dintr-odată îmi pierd echilibrul. Corvin mă sprijină cu o mână. Îmi întorc capul şi înlemnesc, şocată, în spatele meu pot zări o buclă sclipitoare, o pânză de păianjen care luminează în roşu faţa lui Corvin şi totul în jurul meu, tremurând în adierea vântului.

— Lin, spune Corvin. Sunt nişte…

Dar eu ştiu ce sunt. Patru la număr, exact ca ale lui aripi-roşii din Piaţa Marelui Ra. Ştiu modelul acestor pânze de păianjen care luminează în roşu; le-am ştiut toată viaţa mea. Nu sunt cicatrice, de fapt. Au dormitat. Au aşteptat doar să se desprindă de pe spatele meu.

Aşadar, aripi-roşii au aripi, până la urmă.

Trag aer în piept şi îmi încordez aceşti noi muşchi. Adierea nopţii mă ridică de la pământ, alunecă pe pielea mea ca mătasea, în timp ce

oamenii de pe pajişte privesc uluiţi. Mă înclin, mă redresez şi mă înalţ, iar aripile de insectă care ajung până la cer din spatele meu jupuit luminează parcul Palatului de Aramă într-un rubiniu intens.

Bet-Nef scoate un răget şi îşi roteşte sabia învăpăiată, dar eu dansez departe de ea, ridicându-mă mai sus de umărul lui cu puţin efort. Nu mă simt ca păsările răpitoare, plutind dusă de curenţii de aer, negociind. Nici nu mă simt lipsită de greutate şi presată din toate părţile ca în apă. Eu călătoresc cu lumina, cu nimbul roşu al propriilor aripi.

Sunt liberă.

— Aripi-roşii! zbiară Toiagul de Onix de dedesubt, arătând spre mine. Uitaţi-l acolo, voi, care nu mi-aţi ascultat avertismentele!

Mulţimea priveşte, fermecată. Dar eu îmi păstrez atenţia asupra uriaşului Bet-Nef, care mă atacă din nou, curentul de aer stârnit de sabia lui translucidă răvăşindu-mi hainele zdrenţuite. Devine mai solid cu fiecare secundă.

Îmi fixez privirea pe Inima care pulsează înăuntrul lui. Dac-aş fi distrus-o când avusesem ocazia…! Dar nu mă lăsase inima mea.

Mă arunc în spatele unui turn de aramă, sabia lui Bet-Nef ciupindu-mi braţul cu foc rece. N-am nicio armă, numai vâlvătaia din corpul meu care tânjeşte să se reverse într-un fulger furios. Dar ar putea fi ea de ajuns împotriva unei amintiri?

El îşi încordează din nou muşchii, gata să

lovească. Trebuie să calculez exact momentul potrivit. Prea devreme şi prima sa lovitură de sabie mă va nimeri. Prea târziu şi mă va nimeri a doua. Plutesc la limita razei lui de acţiune. El îşi duce mult în spate enorma sabie, lucirea ei argintie făcând zidurile Palatului de Aramă să lumineze în noapte.

Îşi repede braţul înainte şi eu ţâşnesc cu toată viteza spre pieptul lui. Sabia străveche mă ratează la milimetru, pârlindu-mi manşeta pantalonului, iar el o trage înapoi pentru încă o lovitură. Dar eu pătrund prin el, cu braţele întinse. Pătrund prin armura luminoasă, prin carnea lui translucidă. Amintirea rece a sângelui său mă înconjoară, sufocantă, şi îmi croiesc drum mai adânc, până simt căldura Inimii lui Mol sub degete. O înşfac şi o strâng la piept, în timp ce corpul meu continuă să înainteze, străpungând prin masiva, sclipitoarea şiră a spinării şi dincolo de ea, în aerul înmiresmat.

Războinicul scapă sabia din mână, apăsându-şi mâinile pe piept. Cu o forţă care face Insula Roet să se cutremure, cade. Toiagul de Onix cade odată cu el.

Bet-Nef îmi urmăreşte zborul cu ochi mari, luminoşi, până când eu mă aprind. Mă uit la mâinile mele, acum goale. Unde e Inima? Am scăpat-o? Am distrus-o?

Şi apoi îmi dau seama. O *simt.* Un puls slab în pieptul meu, o nouă lumină a pielii mele.

Inima lui Mol e a mea.

— O să vorbesc cu tine, aud ecoul vocii lui Bet-Nef ajungând la mine peste iarbă.

— Şi eu o să vorbesc cu tine, am răspuns. Oraşul ăsta este sub protecţia mea.

— Lupţi bine, Dai Roet.

Vocea lui Bet-Nef devine mai slabă.

— De ce mă numeşti aşa? îl întreb.

Dincolo de zidurile palatului, vârful înalt al lui Mol luminează vag în întuneric.

Bet-Nef se uită la mine.

— Nu mă cunoşti, frate?

Frate. Rămân nemişcată, răspândindu-mi lumina rubinie peste pajiştea largă. Simt oamenii din jurul meu privind, ţinându-şi răsuflarea.

— Eu te cunosc numai ca monstru, spun.

Năluca lui Bet-Nef clipeşte încet.

— Oamenii sunt în multe feluri, frate. Toţi monştri. Toţi îngeri. Priveşte în jur. Nu-mi dau seama dacă la noi sau în trecut. M-ai învins, astăzi. Armata mea e distrusă. Oraşul e al tău. Şi, cu toate acestea…

Zâmbeşte.

— Spune! îl îndemn.

Inima lui Mol palpită uşor în pieptul meu, trimiţându-mi fiori prin vene.

Bet-Nef respiră adânc.

— Şi, cu toate acestea, eu o să te înving pe tine. Numele meu poate că va fi urât de acum încolo, iar al tău va fi slăvit. Dar chiar în momentul acesta, adepţii mei se ascund în vizuini prin oraş.

N-or să iasă la luptă cu sabia, ci cu cuvântul. Poveşti. Legende. Îşi închide ochii strălucitori. Peste un secol, nimeni nu-şi va mai aminti ce ai fost tu, frate. Am semănat seminţele istoriei, iar recolta nu va aduce decât nenorocire pentru neamul tău. Râde. Bucură-te de victoria ta, aripi-roşii.

Şi apoi dispare, lumina memoriei stingându-se încă o dată în siajul cenuşiu al timpului.

Şaptesprezece

Noaptea, oraşul Caldaras întotdeauna a avut o combinaţie unică de sumbru şi ameninţător. Dar acum, că întunericul Adânc s-a pogorât asupra noastră, cetăţenii au adoptat ceaţa neagră şi zgomotele stranii. Provocăm noaptea cu lumânări strălucitoare şi haine în culori deschise. Colindăm străzile la orice oră.

De când orătăniile trăiesc afară în ceea ce va fi, probabil, cel mai derutant an din vieţile lor, ne trezim în fiecare zi la sunetul clopotelor, în loc de cântecul cocoşilor. Obiecte vechi şi bogat ornamentate, clopotele prăfuite cântă peste oraş din cupole uitate de lume şi din clopotniţe cu cel mai răsunător şi impunător glas, venind din cel mai înalt dom al Templului lui Rasus.

S-a nimerit ca, în momentul în care am aflat adevărata natură a eroilor noştri din poveşti, ziua a devenit noapte. Atât de multe inimi şi cuvinte au fost întoarse cu susul în jos în seara Crepusculului. Bet-Nef, deopotrivă monstru şi fiinţă omenească. Dai Roet, fratele lui geamăn şi salvatorul nostru, o aripi-roşii. Totuşi acum predomină un sentiment de dreptate care nu exista înainte. Cel puţin, pentru mine.

De îndată ce echipa maestrului Fibbori a aranjat parcul Palatului de Aramă, a fost timpul pentru a se rosti declaraţiile oficiale. Când împărăteasa m-a numit pe mine eroină, tata a căzut în genunchi în mijlocul mulţimii de pe pajiştea Palatului de Aramă. Iar când Tronul de Sare a iertat toţi aripi-roşii, din trecut şi din viitor, a plâns trei zile. Eu avusesem atât de multă frică şi vinovăţie în sângele meu, încât nu mi-am dat seama niciodată cât purta tata în inima lui.

— E al naibii de frig, zice Fir, cu părul negru ciufulit de vântul nopţii. N-ai putea să dai foc la ceva cu demenţialele tale degete-scântei?

Îmi sprijin bărbia de balustrada de metal a aviariului. Sub noi, în Piaţa Marelui Ra, preoţii tocmai îşi încheie meditaţiile de dimineaţă. Fără lumina soarelui care să se interpună, putem vedea mai bine curcubeul estompat al viziunilor luminoase.

— Aş putea topi balustrada, îi răspund, dar probabil ţi-aş arde şi faţa.

— Drăguţ, zice ea, tremurând atât de tare în bătaia vântului slab, încât e aproape teatral.

— Ce mai Hoinar al Ceţii eşti, Fir, comentează piţigăiat Corvin, din partea cealaltă a mea. Zece grade diferenţă, şi sângele tău se preface în apă cu gheaţă.

— Mai probabil douăzeci, bombăne Fir, frecându-şi palmele una de alta. Chiar treizeci.

— E vorba numai de un an, spun eu. Apoi o să ne putem fierbe în aburi ca legumele, cât vrem.

Preoţii încep să se risipească, dar noi trei rămânem. E stare de bine sau pur şi simplu inerţie? Sau altceva?

— Cum s-a obişnuit grădina ta cu întunericul? mă întreabă Corvin.

— Mai bine decât m-am aşteptat. Urmăresc cum câteva vitrine de magazine şi birouri se aprind la viaţă, pe străzile de dedesubt. Tata a construit un spectaculos şi nemaivăzut sistem de oglinzi şi lămpi, care par să aibă efect. E bazat pe un model de pe Insula Roet.

Corvin zâmbeşte pe întuneric. Apoi întreabă calm:

— Nicio veste de la sora ta?

— Câtă diplomaţie, observă Fir.

Râd, cu toată durerea din inimă, şi atât durerea, cât şi bucuria sunt autentice.

— E în regulă. Dacă nu le poţi pune o întrebare personală stingheritoare prietenilor tăi, atunci cui?

Corvin îşi plimbă privirea peste licăririle pieţei.

— Ar fi trebuit să vină la ceremonia ta.

— O să vină în cele din urmă, spun eu.

Balustrada zăngăneşte când Fir se ridică în picioare.

— Nu pot pierde toată ziua aici, sus. Se apleacă peste balustradă, cu părul fluturând în vântul întunericului. O să ne prindă prânzul până coborâm. Acum se uită la mine. Pe aceia dintre noi care nu pot zbura.

Mă las pe spate, sprijinindu-mă în coate.

— N-am să zbor acum peste tot, să ştii.

— Nici măcar pentru propria plăcere? îmi zâmbeşte Corvin necuviincios. Apoi adaugă, blând: N-am să uit niciodată cum ţi s-au desprins aripile alea din spinare şi te-au propulsat prin văzduh. Au fost acolo tot timpul şi nimeni n-a ştiut.

Fir face un pas apăsat spre mica fereastră prin care am ieşit pe acoperiş.

— Haideţi să mergem! Pe coada verde a lui Ver, Corvin. Hai, Lin, o să întârziem la împărăteasă.

Mă ridic leneşă în picioare.

— Inima e bine. O pot simţi în mine, bate mai departe. Fac semn spre vulcanul care ne veghează de dincolo de lacul Valul de Azur, încă luminând mocnit de dinăuntru. Mol nu pare să se plângă, în orice caz.

— Ea vrea garanţii, zice Fir. Nu poţi să-i porţi pică pe chestia asta.

— Dacă trebuie.

Întind o mână şi-l ridic pe Corvin.

Fir deschide fereastra care scârţâie din balamale.

— O să fii bine. *El* n-o să fie acolo. Se zice că a plecat înainte de a se fi terminat curăţatul distrugerilor. Nu l-a ajutat nici pe fratele lui să-i prindă pe Cei Frumoşi.

Ce-i drept, încă nu ştiu care dintre noi l-a trădat pe celălalt. Zahi a plecat, dar n-am de ce să-l învinuiesc. Însă tot ce-i spun lui Fir e:

— Nu ştiu despre cine vorbeşti.

Fir râde, dar Corvin e tăcut. Intrăm pe fereastră, unul după altul, şi coborâm în umbrele liniştite ale vechiului aviariu. Într-un fel, am făcut drumul ăsta de multe ori, când veneam cu sora mea să privim împreună meditaţiile de dimineaţă, sau separat, mai târziu, ea cu viaţa ei, eu cu a mea. Însă astăzi, în noua întunecime, nu mai sunt Jey cu ochii necorespunzători şi cu sângele necorespunzător. Eu sunt eu. O aripi-roşii. Cu toate cele care se cuvin să fie. Eu sunt Lin.

Mulţumiri

Le mulţumesc mamei şi tatălui meu, domnului K, lui Ammi-Joan Paquette, lui Vicki Lame, lui Katie Bayerl, lui Liz Cook, Aliciei Potter, lui Erin O'Halloran, echipei Thunder Badger şi minunatelor comunităţi de la Festivalul Coral Tanglewood şi de la Colegiul de Arte din Vermont.

De optsprezece ani, o fată fără nume – o *aripi-roșii* – trăiește ascunsă într-un pod, într-un oraș străjuit de marele vulcan Mol, în timp ce sora ei geamănă, Jey, este în ochii lumii singurul copil al familiei. Tatăl lor sperase că fata ascunsă va deveni în timp o ființă omenească normală, nu creatura monstruoasă prevestită de mitologie, așa că îi cruțase viața.

Numai că într-o zi cele două surori fac schimb de identități, iar fata fără nume este atacată în drum spre casă. Astfel, este nevoită să cheme în ajutor forțele focului și să elibereze puterile ascunse în corpul ei și totodată să-și dezvăluie secretul bine păstrat. Însă când Jey dispare și orașul este pe cale de a fi nimicit de foc, fata *aripi-roșii* trebuie să-și aleagă un nume și un drum și să tragă o linie între mit și istorie, pentru a dovedi că nu este un monstru și pentru a-și salva sora și orașul.

„Scriind la persoana întâi, Adi Rule folosește un limbaj pătrunzător și însuflețit pentru a descrie o cultură cu propriii zei și monștri, îmbinând lumile vechi cu noile tehnologii... Autoarea oferă o aventură amuzantă și captivantă cititorilor care s-au plictisit de eroinele cu ochi de căprioară care leșină în fața eroilor chipeși."

KIRKUS REVIEWS

ISBN: 978-606-793-060-3

LEDA EDGE